

தொடர்ச்சி

கலை இலக்கிய சமூக பண்பாட்டுக் காலாண்டிதழ்

இதழ் - 03

அக்டோபர் - டிசம்பர் 2016

விலை : ரூபா 100.00

எழு கலை இலக்கியப் பேரவை

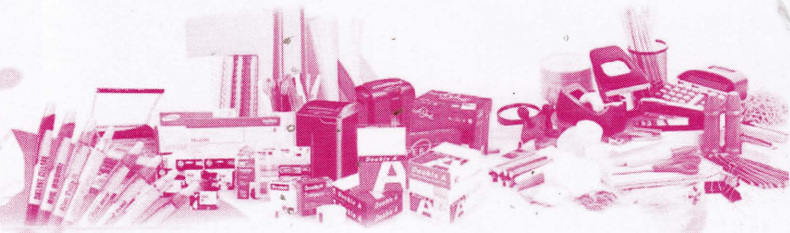
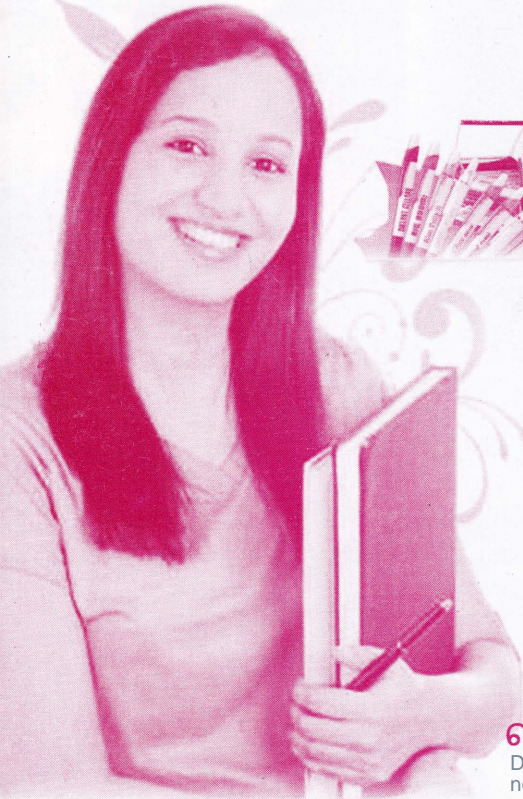
Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

ஆசீர்

வணிக நிலையம்

Aseer Vaniga Nilaiyum

அனைத்துவிதமான ஸ்ரேசனறிகளையும்
மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் பெற்றுக்கொள்ள
நாடவேண்டிய ஒரே இடம்

ProMate
world stationer

202A, கே.கே.எஸ் வீதி, யாழ்ப்பாணம்

தொ.பே: 021 222 5485 பக்ஸ்: 021 222 2842

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

புகை
கருவியானது தூதானது
மருந்தானது அதுவே
நோயுமானது,
இலையுட் புகைபுகுத்தி
சுருட்டித் தீழுட்டி
ஏரியாமல் எரிக்கும் நுட்பம்
ஆலாதியானஅதிசயந்தான்.
இலைதழையும் சாணமும்
வியர்வையும் இலையாகி
கதையோடும் கூத்துப் பாட்டோடும்
சுருட்டாகி...
காலமொன்றின் இழப்பு
மனது
புகைகிறது. ●

- கைசன்

- ந.குமாரன் 04
 த.அஜந்தகுமார் 08
 எ.பி.டொங்காலா 09
 இ.குமணன் 14
 உடுவில் அரவிந்தன் 17
 சி.சிவபாலன் 20
 விவேகானந்தனார் சதீஸ் 22
 ம.சி.சந்திரபோஸ் 22
 நா.நவராஜ் 23
 சாந்தன் 25
 யதார்த்தன் 30
 ந.மயூரநுபன் 31
 வானவன் 32
 த.சிவகுமரன் 33
 ராதேயன் 34
 இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் 41
 தமிழினி சந்திரபோஸ் 44
 சந்திரவதனா 46
 நாக.சிவசிதம்பரம் 49
 சு.க.சிந்துதாசன் 52
 கை.சரவணன் 52
 செ.விக்னேஸ்வரன் 53
 சுவைஞன் சுப்பிரமணியம் 55
 மகாகவி 59
 தி.நடனசபாபதிசர்மா 60
 த.சத்தியமூர்த்தி 63

ஓவியம்

கைசன்

இணையம்

புகைப்படம்

இளங்கீரன்

யாத்திரிகள்

மயூரநுபன்

இணையம்

அட்டைப்படம்

ந.ஜெயதாஸ்

ரு சஞ்சிகை தனக்கான வாசகரைச்
சென்றடைகின்ற கால இடைவெளி என்பது
முக்கியமானதெனினும் தாமதம் தவிர்க்க

முடியாததாகவே இருக்கிறது.

காரணங்களைப் பட்டியலிட்டு ஒளிந்துகொள்ள

முடியாதெனினும் பகிர்ந்துகொள்வது

இன்றியமையாததாகிறது.

தான் வரித்துக்கொண்ட தளத்தில் தனக்கான

படைப்பாளிகளைப் படைப்புகளால் உள்வாங்குதல்

முதன்மையானது. இவ்விடத்தில் வெளியீட்டாளர் படுகின்ற

இடர்பாடுகள் நன்குணரப்படக்கூடியதே.

நாமும் விலக்கல்ல.

தரம் - தரமின்மை என்பதற்கப்பாலான கருத்துநிலை

என்பது மற்றொன்று. சிந்தனை மற்றும் செயல்வெளி

இன்னமும் வெறிதாகி விடவில்லை என்பது ஆறுதல்.

போதாமை மற்றும் இயலாமை பற்றி ஏற்றுக்கொண்டு

எமது சிந்தனை மற்றும் செயல்வழியை விரிவுபடுத்துவது

சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கிற ஒவ்வொருவரதும்

கடமையுந்தான். மனங்கொண்டு முன்நடப்போமா?

மற்றப்படி

"நிபுணன் சிந்திப்பதையே நிறுத்திக் கொண்டுவிட்டான்.

அவனுக்குத்தான் எல்லாம் தெரியுமே!" எனும்

பிராங்லொயிட்வெற்றின் கூற்றை ஆமோதிக்கத்தான்

இப்போதைக்கு முடிகிறது.

நாங்களும் நிபுணர்கள்தான்.

தூவாசல

கலை இலக்கிய சமூக பண்பாட்டுக் காலாண்டிதழ்

இதழ் 3

ஓக்ரோபர் - டிசெம்பர் 2016

முதன்மை ஆசிரியர்:

இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

இணை ஆசிரியர்:

ந.மயூரஞபன்

கை.சரவணன்

இதழமைப்பு

எஸ்.சித்திரநாயகி

கணனி வரைகலை

மு.சதீஸ்குமார்

அட்டை வடிவமைப்பு

ச.கோபிதன்

தட்டச்சு

கு.மஞ்சளா

வெளியீட்டாளர்

சி.நிசாகரன்

அச்சுப்பதிப்பு

முத்து பிறிண்டேர்ஸ், சன்னாகம்.

தொடர்பு

✉ இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
அம்பலவாணர் வீதி,
உடுவில் கிழக்கு, சன்னாகம்.

☎ 077 3156938

✉ thalavasalm@gmail.com

எழு கலை இலக்கியப் பேரவை
யாழ்ப்பாணம்

எஸ்.பொவின் நனவிடைத்தோய்தல்

ஓடுகாலத்தை வாசீத்தல்

ந.குகபரன்

எஸ்.பொவின் தனித்துவமான தொரு வல்லமை.தனது எழுத்தின் திறத்தால் தனக்கேயான முகவரியைத் தேடிக்கொண்ட மிடுக்கு மிக்க படைப்பாளி அவர்.வாழ்நாள் முழுதும் படைப்பு பதிப்பு மொழி பெயர்ப்பு பேச்சு எனப் பல துறைகளிலும் இலக்கிய ஊழியம் செய்த பெருமைக்குரியவர். இலக்கியச் சூழலில் தனியனாய் நின்று தான் சார்ந்த,தான் நம்பிய அறத்தை நேரே அறைந்ததும், பறைந்ததும் அவரது வெளிப்படைத் தன்மைக்குச் ஆதாரங்கள். சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு மட்டுமன்றி புதிய பல பரிசோதனைப் படைப்புகளுக்கும் சொந்தக்காரர் எஸ்.பொவின்.அவரது நனவிடைத்தோய்தல் வடிவங்களைக் கடந்த வடிவமாய் ,காலத்தின் குரலாய் தனது அனுபவக் தோய்வை உரைக்கும் வகையில் 1992இல் பிறந்தது.

"நனவிடைத்தோய்தல் புதிய இலக்கியம் இது கட்டுரைக் கோவையா?இளமை நினைவுகள் மட்டுமா? நடைச்சித்திரங்களா?கதைகளா?வரலாற்று நூலா? இல்லை இல்லை பின்? நிச்சயமாய்ப் புதிய இலக்கியம். இலக்கணத்துக்கு இசைந்து புதிய இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுகின்றன.புதிய இலக்கணம் தோன்றவும் இலக்கியம் எழும்.அந்த ஓர்மம் விடுதலை வெறியனுக்கு

உண்டு.புதிய நாடு படைக்க எழுச்சி பெறும் அந்த வெறியனுக்கு அந்த மண்ணுக்குரிய தனித்துவ இலக்கியம் படைக்கும் ஓர்மம் உண்டு" என நனவிடைத்தோய்தல் குறித்துத் தனது முன்னீட்டில் எஸ்.பொவின் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

நனவிடைத்தோய்தலின் பிறப்புக்கு எஸ்.பொவின் மகன் மித்ர தமிழ்த்தேசிய உணர்வு சார்ந்து கவரப்பட்டு இருந்தமையும் அது எஸ்.பொவின் இடத்தில் உண்டாக்கிய பாதிப்பும் ஒரு காரணமாக இருந்துள்ளது.

"பிறந்த மண்ணின் புழுதிகளிலே புதையுண்டு கிடக்கும் வேர்களின் உயிர்ப்பில் தான் பரதேசிகளுக்குத் தனித்துவ அடையாளமான முகம் மலரும் என்கிற உண்மையின் உள்ளொளியை நீயே பாய்ச்சினாய். அறுபட்ட வேர்களின் தேடலே நனவிடைத்தோய்தல்"

என்பது எஸ்.பொவின் வாக்குமூலம்.புலத்தை விட்டு அந்நிய தேசங்களில் வாழும் நிலைவரும் போது வேர்களின் உறவானது கண்டங்களைத் தாண்டி அருவமாய் இணைந்து தொடர்வதன் வெளிப்பாடாக நனவிடைத்தோய்தலை நோக்க முடியும்.

தான் வாழ்ந்த காலத்து நிதழ்வுகளின் மகிழ்ச்சியான தருணங்களை, தன்னோடு கூடி வாழ்ந்த, தானறிந்த மனிதர்களை, தவறவிட்ட வைகளை, தவறுகளை எனப் பலவற்றையும் சுயவிமர்சனம் செய்தபடி நனவிடைத்தோய்தல் நீள்கிறது. போர், பணம், பஞ்ச்சீலம், ரதம், புதிசு, வெளி, கல்வி, போர், கோலம், பாடு, சுவை, குளம்,கோவில்,கரை எனும் பதினான்கு தலைப்புக் களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, விடயங்கள் பகிரப்பட்டுள்ளன.

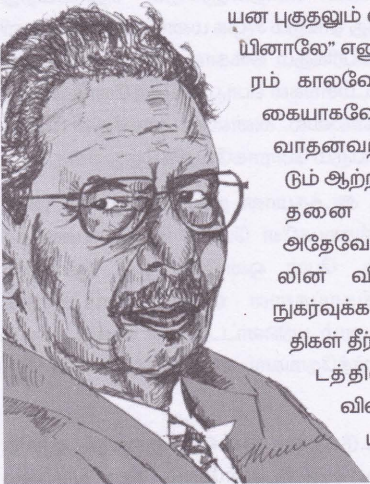
காலமாற்றங்களின் விளைவால் தமிழர்கள் மறந்த, தமிழரை விட்டு மறைந்த பண்பாட்டு அடையாளங்கள் அநேகம் பண்பாட்டு அடையாள மென்பது வெறுமனே நம்பிக்கைகள் சடங்குகள் என்ற வட்டத்திற்குள் அடங்கக் கூடியதன்று.அப்பண்பாட்டுப் புலத்தின் புவியியல், பொருளாதார, சூழ்நிலைகளுக்கு இயைந்த வகையில் வாழ்க்கையை அவ் இயற்கையோடு இயைபுபடுத்தி வாழும் உட்பொருள் கொண்டது அது எனவே தான் மரபுசார்ந்த விடயங்கள் பலவற்றை பரம்பரை பரம்பரையாக கையளித்து வந்த முன்னோர்கள் ஆரோக்கியமான, மகிழ்ச்சியான வாழ்வுக்கான வழியாக அவற்றைப் பேணிவந்தனர். எஸ்.பொவின் புலத்திலிருந்து

பெயர்ந்து பல தேசங்களில் வாழ்ந்த போதும் இழையறாத பண்பாட்டுப் புலம் அவருள் ஊறியிருந்துள்ளது. அதுவே அவரைப் பண்பாடு குறித்து எழுதவும் பெருமிதமுறவும் வைத்துள்ளது எனலாம்.

“நனவிடைத் தோய்தல் அறிவுப்பிரயத்தனமும் இல்லை. வித்துவச்சேட்டையும் இல்லை. நான் சத்தம் கேட்கக் கூடியதாக அசைபோடுகிறேன்.” என்கிறார் எஸ். பொ.

நனவிடைத்தோய்தல் ஊடாக ஒரு காலகட்ட மாற்றங்களை இனங்காணமுடியும் நகரமயமாக்கம் தீவிரமடையாத, யுத்தத்தின் பிடிக்குள் முடங்கிவிடாத, ஆனால் இனமுரண்பாடுகள் நிலவிய அக்கால சமுதாயக் களத்தை எஸ். பொ விபரித்துள்ளார். கிராமியம் தன் அடையாளங்களைப் பேணியிருந்த காலகட்டச் சித்திரிப்புக்கள் அவை. சமூக அரசியல், சமயம், கலைகள், கிராமிய விளையாட்டுக்கள், குடியிருப்பு அமைப்பு, கைவினைப் பொருட்பயன்பாடு, உணவு, இயற்கை மருத்துவம், முதற்கொண்டு பல்வேறு அம்சங்கள் இங்கு கவனம் பெறுகின்றன.

காலாதிகாலமாகத் தொடர்ந்துவரும் பண்பாட்டு அடையாளங்களில் தமிழ்ச்சமூகத்தின் அசைவியக்கத்தை இனங்காணமுடியும். இங்கு முக்கியமானது வரலாறு நெடுகிலும் தொடர்ந்து வரும் அம்சங்கள் எல்லாம் தவிர்க்கவொணாத புனிதம் மிக்கன என்பதல்ல.. மகிழ்ச்சிக்குரிய வற்றோடு விலக்கத்தக்கன எனக் கருத்தக்க அம்சங்கள் பலவற்றையும் தமிழ்ச் சமூகம் சுமந்தே வந்துள்ளது. அதனை வெளிப்படையாகப் பறைவதும் சுயவிமர்சனம் செய்வதும் முன்னோக்கிய நகர்வுக்கு அவசியம்.

“புழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவுல கால்வகை யினாலே” எனும் நன்னூல் கூத்திரம் காலவோட்டமானது இயற்கையாகவே காலத்துக் கொவ்வாதனவற்றை தவிர்த்துவிடும் ஆற்றல் உடையது என்பதனை உணர்த்துகிறது. அதேவேளை உலகமயமாதலின் விளைவால் எமது நுகர்வுக்கலாசாரத்தை பிறசக்திகள் தீர்மானிக்கும் காலகட்டத்தில் வாழும் நாம் விலக்கப்பட வேண்டியவை, பேண வேண்டியவை

குறித்த தெளிவான புரிதலோடு இருத்தல் அவசியம் என்பது நனவிடைத் தோய்தலின் முக்கிய பொருளாக உள்ளது.

நனவிடைத்தோய்தல் யாழ்ப்பாணக் களத்தை மையப்படுத்தியே விரிகிறது. யாழ்ப்பாணப் பண்பாடானது நுண்மையானது. உள்முகமாகவும், வெளிமுகமாகவும் வேறுபாடுகள் பலவற்றைத் தாங்கியது. தமிழர்கள் என்ற பொது அடையாளத்தைத் தாண்டி சாதிய, வர்க்க வேறுபாடுகளால் பின்னப்பட்டு சுரண்டலுக்கும் அடிமைப்படுத்தலுக்கும் ஏதுவான அம்சங்களைத் தன்னகத்தே பேணிவந்துள்ளது. இவற்றின் விளைவால் முன்னேற்றத்தின் வழியில் இன்று வரை இடர்பாடுகளை எதிர்கொண்டு வருகிறது என்ற யதார்த்தம் எஸ். பொவால் உயிரோட்டமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

எஸ். பொ ஒடுக்கப்பட்ட சமூகக் களத்தில் பிறந்தவரெனினும் பெரியளவில் சமூக ஒடுக்கு முறைகளை அனுபவித்தவரல்லர். டானியல் ஐவா போன்றோரைப் போல சமூக விடுதலையை அவாவிய படைப்புக்களை அதிகளவில் எழுதியவருமல்லர். ஆனால் சமூகக் களத்தில் ஒடுக்குமுறைக் கெதிரான செயற்பாடுகளில் எஸ். பொவின் பங்கு பெற்றல் இருந்துள்ளது என்பது உண்மை. 1980களிலிருந்து ஆயுதப் போராட்டம் தீவிரம் பெற்றதன் விளைவால் தமிழர் களத்தில் சாதியம் சார்ந்த பிரச்சினைகள் வீரியமிகுக்கத் தொடங்கின எனினும் அதன் கூர்மை எப்பொழுதும் குறைந்துவிடவில்லை என்பது முக்கியமானது, அடிக்குமுறைகளும் அதற்கெதிரான எதிர்வினைகளும் நிகழ்ந்த ஒருகால கட்ட யாழ்ப்பாணக் களத்தை நனவிடைத்தோய்தலில் காணமுடியும்.

“யாழ்ப்பாணத்தைக் கட்டித்த சாதியத்தை அறுக்கும் வீரியத்தில் முதலில் தோன்றிய ஸ்தாபனம் சன்மார்க்க வாஸ்பர் சங்கம். அநீதிகளை எதிர்த்துப் போராட்டவேண்டும் போராட்டத்தில் உயிர்ப்பலி புனிதமானது. இவற்றை யாழ்பாண மண்ணில் எண்பித்தலிலும் இச்சங்கம் முந்தி நின்றது. போராட்டம் என்பது தலைமுறை தலைமுறையாக முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டியதொன்று என்கிற ஞானமும் அவர்களுக்கு இருந்தது போலும். இதனால் தான் மாணவர் தேர்ச்சிக்களம் அமைக்கப்பட்டது. சிறுவர்க்கு தேர்ச்சியளித்தல் அதன் கொள்கையாக வகுக்கப்பட்டது. அதில் பெற்ற தேர்ச்சியாலேதான் நான் பேச்சாளனாகவும் எழுத்தாளனாகவும் பெயரெடுத்தேன்” என சாதிய ஒடுக்குமுறைகளையும் மேற்கொள்ளப்பட்ட எதிர்வினைகளையும் அதன் நுண்அரசியலையும் கூடவே தனது நிமிர்வையும் எஸ். பொ குறிப்பாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவரிடத்தில் இடதுசாரிச் சிந்தனையின் தாக்கமே வலுப்பெற்றிருந்தமை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

சமூகப் பொதுவெளியில் இருந்த பல்வேறு பிரச்சினைகள் குறித்துமான தாக்கம் எஸ்.பொவின் படைப்புகளில் ஆங்காங்கே அதிகாரம் செய்துள்ள மையைக் காணமுடியும். அன்றைய சமூகத்தில் நிலவிய சீழ்ப்பட்ட பிரச்சினைகள் குறித்து நனவிடைத் தோய்தலில் எஸ்.பொ முன்வைத்துள்ள கருத்துக்கள் இங்கு பிரதானமானவை.

"நாத்திகத்தையும் கம்புனிச புரட்சியையும் தத் தெடுத்த கண்களுக்கு சீதனத்துக்காக ஆண்கள் நாம்பன் மாடுகளாக விலைபோகும் அநியாயத்தி லிருந்து மானுடத் தைக் கொச்சைப்படுத்த விழைந்த தடித்த ஜாதியத்தின் அக்கிரமத்திலிருந்து தன் தோளை மட்டும் காப்பாற்றிக் கொள்ள, நட்பையும் நாட்டையும் காட்டிக்கொடுக்கும் அதர் மத்தலிருந்து மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகைக்கு மணமில்லை என்று சாதிக்கும் அயோக்கியத்தனத்தி லிருந்து தனித்துவத்தை வணைந்தெடுக்கும் தவ யாத்தி ரையை ஏற்று ஒடிக்கொண்டிருப்பதாக நம்புகிறேன்." எனத் தனதுகருத்து நிலையை எஸ்.பொ முன்வைத் துள்ளார்.

ஈழத்தீவின் தசாப்தங்களைத் தாண்டி தொடர்ந்து வந்துள்ள இனமுரண்பாட்டு பின்னணி குறித்தான எஸ்.பொவின் நோக்கு நனவிடைத் தோய்தலில் வெளிப்பட்டுள்ளது. "ஒரு புளுகைச் சொல்லி காலப்போக்கிலே அதையே உண்மை என்று நம்பும் வியாதி மகாவம்ச காலத்திலிருந்தே சிங்களவர்களுக்கு உண்டு. இந்த அணாப்புதல்களும் கெறுக்குகளுந்தான் இன்று இலங்கை பீயாப் போனதுக்கும் பிரதான காரணம்" என சிங்கள அதிதார வர்க்கத்தின் குறுகிய கோக்கத்தை விமர்சித்துள்ள எஸ்.பொ தமிழர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட உரிமைப் போராட்டத்தில் நிகழ்ந்த முரண்பாடுகள், காவுகொள்ளப் பட்ட ஆளுமைகள் குறித்தான விமர்சனத்தையும் முன்வைக்கத் தவறவில்லை.

"Broken palmerah" என்ற புத்தகத்திலும் பனைமரம் வடிவான அட்டைப்படமாக இருக்கு. அதன் ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான டாக்டர். ரஜனி திரணகம நூலுக்கு Dedraatree ஆணை இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தின் கொடுமை" இங்கு வெளிப்படையாக இல்லாது விட்டாலும் மிகவும் கவனமாக கொலைகளுக்கெதிரான தனது எதிர் வினையை எஸ்.பொ பதிவுசெய்துள்ளார் எனலாம்.

நீதி மறுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் அதிகாரத்தின் நலன் களுக்காக இயங்கிய போலியான ஜன நாயகத்தை எஸ்.பொ கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார்.

"இன்றைக்கு ஜனநாயகம் என்ற சொல் எப்படி யெல்லாம் பிசிபிசுக்கிறது? தங்களுடைய சுயநலன் களை

பயங்களை இயலாமைகளை மூடிவைப் பதற்குக் கூட ஜனநாயகம் என்கிற சிங்காரச் சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் நியாயத்தையும் தர்மத்தையும் தலைகளின் எண்ணிக்கையை வைத்துத் தீர்மானித்துவிடலாமா?"

வாழும் நிலத்தோடு கொண்ட தொடர்பு அருவமானது. மனிதனின் அன்றாட இயக்கத்தைக் கட்டமைக்கும் வீரியம் மிக்கது. நனவிடைத் தோய்தலில் விபரிக்கப்படும் சமய சமூக பண்பாட்டம் சங்கள் குறித்தான விபரிப்புகள் ஈழத்தமிழர்களின் ஒருகால கட்ட சமூக வரலாற்றை மொழியுடு காட்சிப் படுத்தியிருக்கும் ஆவணங்களாக உள்ளன. யாழ்ப்பாணத்தில் பெருந்தெய்வ வழிபாட்டு மரபோடு சிறுதெய்வ வழிபாடும் முக்கியத்துவம் மிக்கதாக விளங்கிய காலகட்டச் சித்திரிப்புகள் அவை. சிவன் முருகன் பின்னையார் ஆலயங்களோடு குடியேறியவர்களின் பின்னணியோடு விஷ்ணு ஆலயங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் உதய மானதாக எஸ்.பொ குறிப்பிடு கிறார். அன்றைய காலத்தி லேயே சமஸ்கிருத மயமாதலின் விளைவாக சிறுதெய்வ வழிபாட்டு மரபுகள் படிப்படியாக வலுவிழக்கத் தொடங்கின. சிறுதெய்வங்களுக்குப் பரவலாக வேள்விகள் நடைபெற்றமை பற்றி நனவிடைத்தோய்தலில் கூறப்பட்டுள்ள குறிப்புகள் முக்கியமானவை.

"யாழ்கோட்டையிலிருந்து பார்த்தால் கோட்டை முனியப்பர் தெரிவார். தன் கட்சியே ஜெயிக்க வேண்டுமென்று வாதியும் பிரதி வாதியும் நேர்த்தி வைப்பார்கள். எப்பொழுதும் முனியப்பர் சார்பாகவே தீர்ப்புக்கிடைக்கும். யாழ் நகர எல்லைக்குள் இறைச்சி தின்னும் கடவுளாகவும் அவர் இருத்தல் இன்னொரு அதிஸ்ரம்" இன்று இவை மாறிவிட்டன. மாற்றம் ஒன்றுதானே மாறாதது.

வாழ்க்கையை பொறிகளுக்குள் தொலைத்து விட்டு நிம்மதி குறித்து ஏங்கும் சமூக மனநிலையில் நனவிடைத்தோய்தலில் விபரிக்கும் அக்கால விளையாட்டுக்கள் உள்ளிட்ட பண்பாட்டம்சங்கள் பொழுதுபோக்கோடு மட்டும் எல்லைப்பட்டு விட வில்லை. அன்றைய காலத்தில் போர்த்தேங்காய் அடிக்கூட பெரும் போராகவே நிகழ்ந்துள்ளது.

"கைபிடிக்கு அடக்கமான தடிப்பும் வலுவும் மிக்க சிரட்டையுள்ள தேங்காய்களே போர்த்த தேங்காய்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும்." போர் ஒன்றிலே ஒரு தேங்காய் பதினெட்டுத் தேங்காய்களை உடைத்ததாம். அந்தத் தேங்காய் காய்த்த மரம் பதினெட்டடியான் என்று விருது பெற்றது." இது போர்த்தேங்காய் பற்றிய விபரிப்பின் சிறு பகுதி.

விளையாட்டுக்கள் ஒவ்வொருவரது தனித் தன்மையை நிறுவ உதவியுள்ளதோடு, ஊர் சார்ந்தும்

சமூக குழுமம் சார்ந்தும் ஒருங்கிணைப்பைப் பேணவும் உணர்வுமயப்படவுமான சாத்தியப் பாடுகளையும் வழங்கியுள்ளன. இனுப்பங் கொட்டையைப் பயன்படுத்தி நடைபெற்றுள்ள விளையாட்டில் வெல்பவருக்கு இனுப்பங் கொட்டைகள் உடைமையாவதன் மூலம் விளையாட்டு, பொருளாதாரத்துக்கான வழியையும் கொண்டுநின்றுள்ளமை வெளிப்படுகிறது.

எஸ்.பொவின் பெரும் பலம் அவரது மொழி. பதினான்கு தலைப்புகளில் தனது அனுபவக் குழைவை நனவிடைத்தோய்தலாகப் படையல் செய்துள்ள எஸ்.பொவ்வொரு பகுதியின் தொடக்கத்திலும் தந்துள்ள கருப்பொருள் சார்ந்த அறிமுகக் கவிதை சுவையானது.

மாதிரிக்கு ஒன்று.

“மசிய அவிஞ்ச

மரவெள்ளிக் கறிக்கூட்டரைச்சு

இசைய அவிஞ்ச

பழைய விளைமீன் குழம்பில்

பிசைஞ்சு குழைச்சு

பழஞ் சோற்று உருண்டை திரட்டிப் பு

வரசம் இலையிலே ஆச்சியிடக் கவ்வும் சுவை கனவே”

என்கிறது சுவை பற்றிய பகிர்வு. இப்பகுதியில் நாவூறும் உணவு வகைகள் பற்றிய பதிவுகள் தமிழர்களின் உணவுப்பண்பாட்டைப் பற்றுவதாக உள்ளன.

கண்விழுந்த தோசை, பால்அப்பம், பழஞ் சோற்றுக்குழையல், கரையல், இறால்போட்ட சொதி, வெந்தயக் குழம்பு என நீளும் பட்டியலில் கூழ் முக்கியமானது. யாழ்ப்பாணத்தின் தேசிய உணவு ஒடியல் கூழ் தான். புலம் பெயர்ந்த தமிழர் தமது சந்ததிக்கு கலாசார அடையாளத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய நடைமுறைகளில் “ஒன்று வீட்டு மொழியாகத் தமிழைக் கண்டிப்பாகப் பயிலுதல். இரண்டு ஒடியல் கூழை நமது தேசிய உணவாக நேசித்து அதன் சுவையிலே அவர்களைச் சுவற் செய்தல்” என்கிறார். எஸ்.பொ.

புலப்பெயர்வுகள் ஆக்கிரமிக்காத அக்கால யாழ்ப்பாணத்தில் தனியாட்களிடையான சமூகத் தொடர்புகளில் ஆட்பெயர் அடையாளம் பிரதான இடத்தைப்பெற்றுள்ளது. ஆட்பெயர்களோடு ஒட்டிக் கொள்ளும் பட்டப்பெயர்களின்

முக்கியத்துவம் குறித்து ஆய்வுசெய்வோர் நனவிடைத் தோய்தலை விட்டுச் செல்ல முடியாது. பட்டப்பெயர்கள் ஆட்பெயர்களின் முன்னொட்டுச் சொல்லாக சேர்ந்துவிடும். அவரவரது இயல்புகளின் அடிப்படையில் பட்டங்கள் அமைந்து விடும். பொரிச்சமீன் செல்லையா, அழுக்கடைச் சண்முகம், ஓட்டைநாகேசர், பேப்பர் செல்லையா, முதலான பாத்திரங்கள் நனவிடைத்தோய்தலில் வந்துபோகின்றன.

தான் கூற வந்த விடயத்தை நகைச்சுவை கலந்து கூறுவதில் எஸ்.பொ வல்லவர். புதுமைப் பித்தனைப் போல கேலியும் கிண்டலும் அவரது தனித்தன்மையான மொழி ஆளுமையாகும். நனவிடைத் தோய்தலில் வெளிப்படும் கருத்தாளம் மிக்க நகைச்சுவைப்பாங்கிற்கு ஆதாரமாக சிலவற்றைக் குறிப்பிடமுடியும்.

“இலவசமாக தலையிடியைக் கொடுத்தாலும் போலிங்கிலை நின்று பெற்றுக்கொள்ளும் நம் மக்கள் தேநீரை விட்டுவைப்பார்களா?” என தேநீரின் அறிமுகம் பற்றிக் குறிப்பிடும் எஸ்.பொ இராமநாதன் துரை மருதனார்மடம் அல்லது நாச்சிமார் கோவிலடியில் நின்று தனது குடையைக் காட்ட ஓடும் ரெயில் நின்று அவரை ஏற்றிச் செல்லும்” என்பதைக் குறிப்பிட்டு இதன் மூலம் வெளிப்படுவது இராமநாதன் துரையின் பெருமை மட்டுமல்ல அந்தக் காலத்து ரெயில்களின் வேகமுந்தான் என்பார்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தனித்த ஆளுமையாகத் திகழ்ந்த எஸ்.பொ இன்றில்லை. ஆனால் அவரது படைப்புகளில் அவர் அழிவற்றவராக வாழ்கிறார்.

“பிறந்த மண் மீதுள்ள பற்றுக்கள் வெறித்தனமானவை பக்தி வடிவானவை. அந்த பக்தி வெறியைக் கலைக்கும் வலு காலத்துக்கு இல்லை. காலன் தோற்றுப் போகலாம். என் உடலைச் சிதை மூட்டி எரித்த மிச்சச் சாம்பலிலே கூடப் பண்டாரிக்குளம் பற்றிய நினைவுகள் ஒட்டிக் கிடக்கும் என்று சத்தியமாகவே நம்புறன்” இது நனவிடைத் தோய்தலில் உள்ள எஸ்.பொவின் வாக்கு மூலம். நனவிடைத்தோய்தல் என்பது சுகமான அனுபவம் தான் ஒவ்வொரு வருக்குள்ளும் ஆயிரமாயிரம் கதைகள் உறங்கிக் கிடக்கின்றன. அவை தனிமனித அனுபவ எல்லைகளைக் கடந்து ஒரு காலத்தின் வரலாறாக விரியும் வீரியம் மிக்கன. எஸ்.பொ தனது நனவுகளை

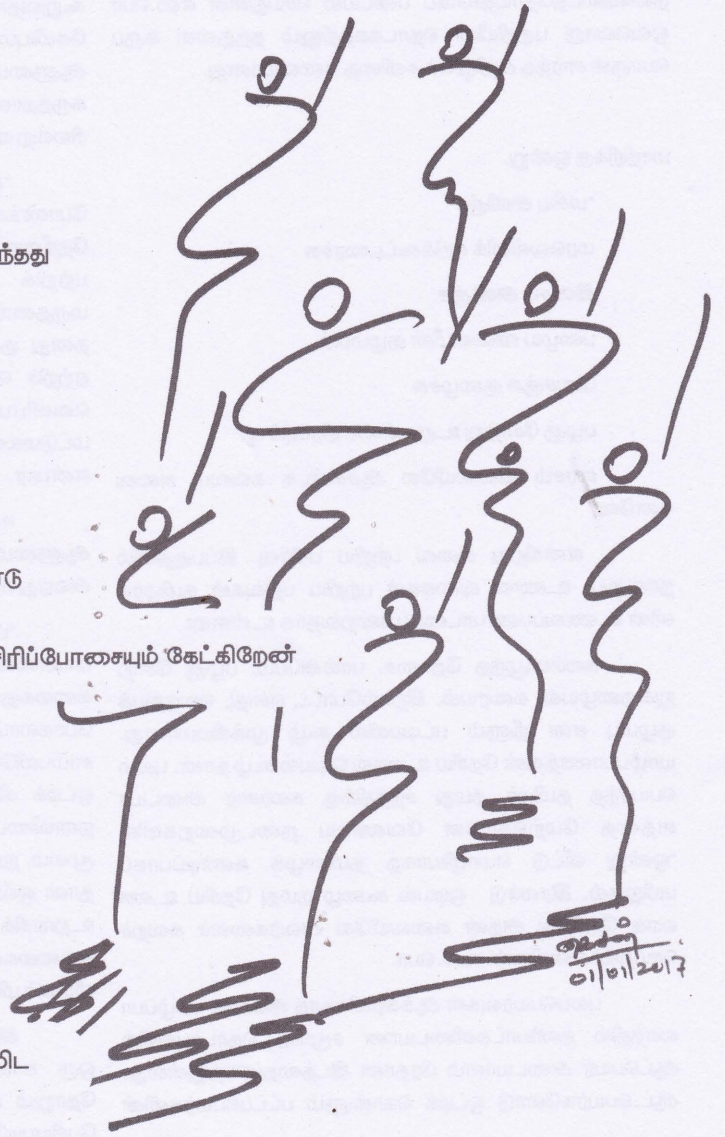
அழகாக மீட்டியுள்ளார். அது இன்று ஈழத்தமிழரின் ஒரு காலப்பெட்டகமாய் நிறைந்திருக்கிறது. வாசிக்கும் தோறும் இன்னும் ஆயிரம் ஆயிரம் கதைகளைப் அது பேசியபடியே உள்ளது.

த.அஜந்தகுமார் கவிதைகள்

1
கடல் முன்னேறியிருந்தது
அலைகள் உக்கிரமாய் இருந்தன
கரையில் மணல்கள் குவிந்திருந்தன
மைம்மல் பொழுதைசிச்சம் இருட்டியது
பட்டங்களின் விண் காதால் காலுள் நுழைந்தது

நாம் பட்டமாக
வாழ்வின் ருசிவிண்ணாக
குவிந்தமணல்கள் குழந்தைகளாக
நமக்குள் இருந்த இடைவெளி இருட்டாக
அலைச்சத்தம் உன் கதையாக
நான் வீடுவருகிறேன்
என் ஆடைகளுக்குள் இருந்த இருபத்திரண்டு
மணல்கள் தொட்டுருசிவிழுந்தன
அதில் நம் குழந்தைகளின் பேரோசையும் சிரிப்போசையும் கேட்கிறேன்

2
வனத்தின் நடுவில்
இச்சைகளும் பச்சைகளும்
கொடியாகிஎன்னைவளைக்க
அந்தக் கொடியாகநீமாற
வனமெல்லாம் கனியாக -
புசித்துமீண்டபின்னும்
வனமெல்லாம் பசியாகமாறியதில்
வனமாஎன்றுதெரியாமல் விலங்குகள் புறமிட
விலங்காகிநாம் ஆட்சிதொடங்கினோம்

மனிதன்

ஈ.பி.டொங்காலா

(கொங்கோகுடியரசு தேசச் சிறுகதை)

தமிழில்-எம்.ரிஷான் ஷெரீப்

“... இல்லை, இந்தத் தடவை தப்பிச் செல்ல முடியாது. நாற்பத்தெட்டு மணித்தியாலத்திற்குப் பிறகு அம்மனிதன் ஒளிந்திருக்கும் இடத்தைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். அவன் ஒளிந்திருக்கும் ஊரைக் கூடக் கண்டு பிடித்தாயிற்றாம்.”

‘எவ்வளவு வதந்திகள் பரவுகின்றன?

ஒரே சந்தர்ப்பத்தில் அம்மனிதனைப் பல இடங்களில் காணக் கிடைத்திருக்கிறது. சரியாகச் சொன்னால் பல சந்தைகளில் ஒரே நேரத்தில் தோன்றுவதற்கு வரம்

கிடைத்த ஒருவனைப்போல இராணுவத்தினர் அம்மனிதனை தேசத்தின் மத்திய பிரதேசத்தில் கண்டு துரத்திச் சென்றிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் பிடித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. வடக்கின் சதுப்பு நிலத்தில் பாரகூட் மூலம் குதித்த இராணுவத்தினர் தாம் அம் மனிதனை சுற்றி வளைத்துத் தாக்கியதாகக் கூறுகின்றனர். அவர்களுக்குக் கிடைத்த ஒரே சாட்சி பாறையின் உச்சியில் கிடைத்த இரத்தக்கறை. முற்பகுதியில் இருக்கும் இராணுவத்தினர் தாம் அம்மனிதன் தப்பிச் செல்ல முற்பட்ட படகுக்கு வேட்டு வைத்ததாகச் சொல்கிறார்கள். அம்மனிதன் நதியின்

ஈ.பி.டொங்காலா

எழுத்தாளர் பற்றிய குறிப்பு

1941 ஆம் ஆண்டு ஜிலை மாதம் 14ஆம் திகதி கொங்கோ குடியரசில் பிறந்த எழுத்தாளர் ஈ.பி.டொங்காலா ஒரு

இரசாயனவியலாளர் ஆவார். தனது ஆரம்பக்கல்வியை கொங்கோ குடியரசின் தலைநகரில் கற்ற இவர் தனது உயர்கல்வியையும் பட்டப்படிப்படிப்பையும் அமெரிக்காவில் மேற்கொண்டார்.

அதனைத்தொடர்ந்து பிரான்ஸுக்குச் சென்ற இவர் அங்கு சேதன இரசாயனவியலில் பி.எச்.டி (PhD) பட்டப்படிப்பைப் பூர்த்தி செய்த பின்னர் கொங்கோ குடியரசுக்குத் திரும்பி வந்து அங்கு 1998 ஆம் ஆண்டுவரை ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். அக்காலப்பகுதியில்

அங்கு இடம்பெற்ற உள்நாட்டு யுத்தத்தின் காரணமாக நாட்டைவிட்டு வெளியேற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட

இவர் தனது நண்பரும் எழுத்தாளருமான பிலிப்ருத்தின் உதவியோடு தற்போது அமெரிக்காவில் குடியேறி அங்குள்ள பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றி வருகிறார்.

ப்ரெஞ்சுமொழியில் எழுதி வரும் எழுத்தாளர் டொங்காலாவின் படைப்புக்கள் இதுவரையில்

பன்னிரண்டுக்கும் அதிகமான மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. பல பிரபல இதழ்களில்

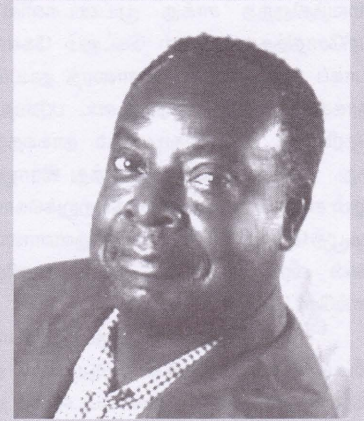
கட்டுரைகளையும் ஆக்கங்களையும் எழுதி வரும் இவர் இதுவரையில் நான்கு நாவல்களையும் ஒரு

சிறுகதைத் தொகுப்பையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவரது தொகுப்புக்கள் சர்வதேச விருதுகள் பலவற்றைப்

பெற்றுள்ளதோடு இவரது சிறுகதைத்தொகுப்பான jazz et vin de Palme (jazz and palm Wine)

எனும் தொகுப்பு கொங்கோ குடியரசால் தடைசெய்யப்பட்டது.

‘மனிதன் எனும் இச்சிறுகதை தடைசெய்யப்பட்ட சிறுகதைத் தொகுதியிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு கலையாகும்.

வழியே தப்பிச் செல்ல முற்பட்ட வேளையில் துரதிஷ்ட வசமாகப் படகு மூழ்கியதாம்.

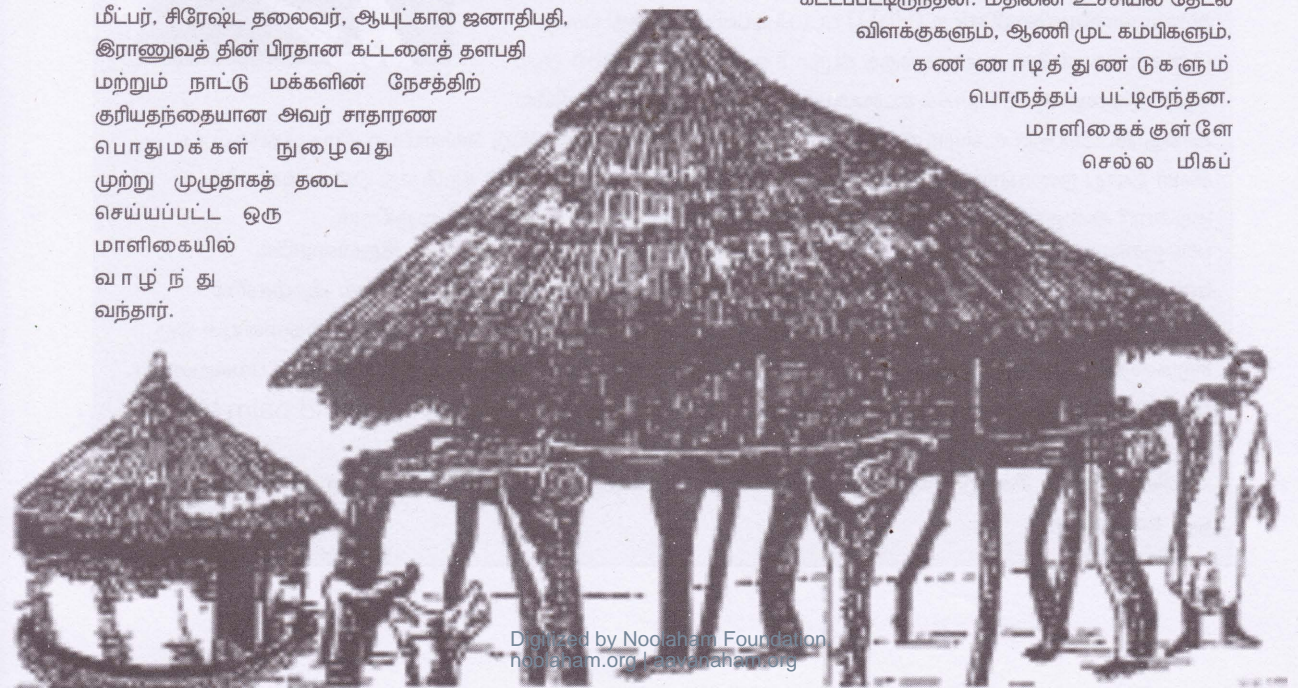
இவ்வாறான அனைத்துவிடயங்களும் கருத்துக் களும் முன்வைக்கப்பட்ட போதிலும் விசாரணை நடவடிக்கைகள் கைவிடப்படவில்லை. அப்பொழுதும் கூட ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்த காவல்துறை வலையமைப்பு இன்னுமின்னும் பலப்படுத்தப்பட்டது. காவல்துறைக்குப் புதிதாக ஆட்கள் இணைக்கப்பட்டது மாத்திரமல்ல இராணுவ வீரர்களுக்கு முழுமையான பலத்தைப் பிரயோகிக்கும் அங்கீகாரமும் வழங்கப் பட்டிருந்தது. இராணுவ வீரர்கள் பிரதேசத்தின் தொழிலாளர் குடியிருப்புக்களை ஆக்கிரமித்தனர். வீடுகளின் கதவுகளை உடைத்த அவர்கள் பஞ்சையும், வைக்கோலையும் பாவித்துத்தயார் செய்திருந்த மெத்தைகளைத் துப்பாக்கி முனையில் பொருத்தப் பட்டிருக்கும் இரும்பு உளியினால் குத்தி ஓட்டையாக்கி அவற்றுக்குள் தாம் தேடி வந்த மனிதன் இருக்கின்றானா எனத் தேடிப்பார்த்தனர். தானியங்களைச் சேமித்து வைத்திருந்த சாக்கு மூட்டைகளில் துவாரங்களிட்டுப் பரிசோதித்தனர். தாம் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு உடனடியாகப் பதில் கூறாத ஊராரைத் துப்பாக்கிக் கட்டடையால் தாக்கினர். தமது வீடு உடை படுவதற்குக் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்த ஒவ்வொருவரும் தாக்கதலுக்குள்ளாக நேர்ந்தது. எனினும் இவ்வனைத்து இராணுவத் தந்திரங்களாலும் சாதகமான பதிலைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. முழுத் தேசமுமே குழப்பத்திற்குள்ளானது. அவர்கள் தேடும் அவ் வீரச் செயலைச் செய்த மனிதன் ஒளிந்திருப்பது எங்கே?

தேசபிதா, மாபெரும் வழிகாட்டி, மக்களின் மீட்பர், சிரேஷ்ட தலைவர், ஆயுட்கால ஜனாதிபதி, இராணுவத் தின் பிரதான கட்டளைத் தளபதி மற்றும் நாட்டு மக்களின் நேசத்திற் குரியதந்தையான அவர் சாதாரண பொதுமக்கள் நுழைவது முற்று முழுதாகத் தடை செய்யப்பட்ட ஒரு மாளிகையில் வாழ்ந்து வந்தார்.

யுத்த தந்திரங்கள் குறித்துப் பட்டம் பெற்ற இஸ்ரேல் பேராசிரியரொருவரின் அறிவுரைக்கு இணங்க வடிவமைக்கப்பட்ட பாதுகாப்பு வளையங்கள் மாளிகையைச் சுற்றிவர இருந்தன. ஒருபோதும் எந்தத் தீவிரவாதத் தாக்குதலும் நடத்த ஒரு வழியும் இல்லை.

அரண்மனையைச் சூழ்விருந்த பிரதேசத் தின் ஜநாறு யார்தூரத்திற்கு வெளியே பத்து யாருக்குப் பத்து யார் இடைவெளியில் ஆயுதம் தாங்கிய இராணுவத்தினர் காவலுக்கு நின்றனர். அவர்கள் பகலிரவாகத் தமது கடமையைச் செய்து வந்தனர். இவ்வாறான இன்னுமிரு பாதுகாப்பு வளையங்கள் இருநூறு யார் தூரத்திலும், நூறு யார் தூரத்திலும் கூட ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்தன. அரண்மனையைச் சுற்றிவர ஆழமான நீர் ஆழி. அந்நீர் ஆழியானது, ஆப்பிரிக்க மற்றும் இந்திய முதலைகளினதும், மத்திய அமெரிக்காவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட, சிறிய மீன்களால் வயிற்றை நிரப்பித் திருப்தி கொள்ளாத முதலைகளினதும் வாழிடமாக இருந்தது. நீர் ஆழிக்கு வெளியே இன்னுமொரு அகழி இருந்ததோடு, அந்த அகழி யானது எந்தவொரு விலங்கினையும் தமது விஷப் பற்களால் தாக்கி கணத்தில் கொன்று விடக் கூடிய சக்தியுள்ள கறுப்பு மற்றும் பச்சை நிறமும் பாஸ் பாம்புகளால் நிறைந்திருந்தது. (மும் பாஸ் எனப்படுவது பச்சை மற்றும் கறுப்பு நிறத்தில் ஆப்பிரிக்காவுக்கே சொந்தமான கொடிய விஷமுள்ள பாரிய பாம்பு இனமாகும்.)

அரண்மனையைச் சுற்றிவர கற்களால் கட்டப் பட்ட அறுபது அடி உயரமான மதில்சுவர் இருந்தது. அதில் இடத்துக்கிடம் காவல் கூடமும் பரிசோதனைக்கூடமும் கட்டப்பட்டிருந்தன. மதிலின் உச்சியில் தேடல் விளக்குகளும், ஆணி முட் கம்பிகளும், கண்ணாடித் துண்டுகளும் பொருத்தப் பட்டிருந்தன. மாளிகைக்குள்ளே செல்ல மிகப்

பெரிய வாயில்கள் இரண்டு இருந்ததோடு அதைத் திறந்தவுடன் அது நீர் ஆழிக்குக் குறுக்கே இட்ட பாலமாக மாறும். அந்தக் கதவை உள்ளே யிருந்து மாத்திரமே இயக்க முடியும். மக்களின் நேசத்திற் குரிய தந்தை வாசம் செய்த நூற்றைம்பது அறைகளுள்ள மாளிகைக்குள்ளே விசாலமான கண்ணாடிகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. அவை எல்லாப் பொருட்களினதும், ஒவ்வொருவரினதும் விம்பங்களை இருமடங்கு, மும்மடங்குகளாகக் காட்டின. இக் கண்ணாடிகளைக் காண நேரும், மாளிகைக்குள் பிரவேசிக்கும் எவருமே அசௌகரியத்திற்குள்ளாவர். தமது ஒவ்வொரு அசைவையும் எவரோ ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் எனும் உணர்வு எவருக்குள்ளும் தோன்றுவதைத் தவிர்க்க முடியாது. அனைவரினதும், அனைத்துச் செயற்பாடுகளும் கண்ணாடிக்குக் கண்ணாடி பரவிச் சென்று இறுதியாக இருக்கும் கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கும். இனத்தின் தந்தைக்கு அந்தக் கண்ணாடியில் பார்க்கும்போது அங்கு நடைபெறும் அனைத்தையும் கண்டு கொள்ள முடியும். நாட்டில் அடிக்கடி எழும் கலவரங்களையும் சதித்திட்டங்களையும் தடுக்க இப்பாதுகாப்பு வேலைத்திட்டங்கள் பெரிதும் பயனுள்ளதாக அமைந்தன.

இனத்தின் தலைவர், ஆயுட்கால ஜனாதிபதி ஓய்வெடுப்பது எவ்வறையிலென எவருக்குமே தெரியாது. அவரது குழப்பமான திருப்தியை முன்னிட்டு தொடர்ச்சியாக இரவுகளில் சேவை செய்த தாசிகள் கூட அதை அறிந்திருக்கவில்லை. இன்பம் அனுபவிப்பதற்காக அவரால் உபயோகிக்கப்பட்ட, இன்னும் கன்னி கழியாத இளம் பெண்கள் கூட அவர் உறங்கும் அறையை அறிந்திருக்கவில்லை.

தேசபிதா, உன்னதமான வழிகாட்டி. இராணுவத்தின் பிரதான கட்டளைத் தளபதியான அவரை நேரடியாகக் கண்டு கொள்வதென்பது நாட்டு மக்களுக்குச் சிரமமாக இருந்தது. ஆனாலும் அவரது உருவப் படங்களை எல்லா இடங்களிலும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. எல்லா வீடுகளிலும் அவரது புகைப்படங்களைத் தொங்க விடவேண்டுமென்பது அரசு கட்டளையாக இருந்தது. வானொலியில் செய்தி யறிக்கை ஆரம்பித்ததும், முடிவற்றதும் அவரைப் பற்றிய உயர்ந்த கருத்துக்களை வாசிப்பதோடுதான். தொலைக்காட்சி செய்தியறிக்கை ஆரம்பித்ததும் வாசிக்கப்பட்டதும் முடிவற்றதும் அவரது புகைப்படத்தின் முன்னிலையில் தான்.

எல்லாப்பத்திரிகைகளும், அவற்றை அச்சிடும் ஒவ்வொரு தடவையும் அவரைப்பற்றி பொது மக்கள் கூறும் வர்ணனைகள் பற்றிய விபரங்களைப் பிரசுரிப்பதற்காக நான்கு பக்கங்களை ஒதுக்க வேண்டியிருந்தது. எல்லா

இடங்களிலும் அவரைக் காணக் கூடியதாக இருந்த போதிலும் அவரை நெருங்குவது மிகக் கடினமான காரியமாக இருந்தது. அவ்வாறான வீரச்செயலைச் செய்வதென்பது எவராலும் சாத்தியப்படாத ஒன்று.

அவ்வாறிருக்கையில் இம்மனிதன் அவ் வீரச்செயலைச் செய்திருக்கிறான். இராணுவக் காவல் வீரர்களைத் தாண்டிச்சென்று அவன் முதலைகளிலிருந்தும், பாம்புகளிலிருந்தும் தப்பி அறுபது அடி உயரமான மதிளையும் தாண்டி உள்ளே வந்து கண்ணாடி விம்பங்களில் சிக்கிக் கொள்ளாது தவிர்த்து தேசபிதா அருகே சென்று அவரைக் கொலை செய்திருக்கிறான். சாதாரண ஒரு கிளர்ச்சிக்காரனைக் கொன்று போடுவதைப் போல அவன் அதனைச் செய்திருக்கிறான். அதைத் தொடர்ந்து காவல் கூடங்கள், பாலம், பச்சை மற்றும் கறுப்பு வர்ணப் பாம்புகள், முதலைகள் மற்றும் பாதுகாப்பு வளையங்களைத் தாண்டி தப்பித்துச் சென்றிருக்கிறான். நாற்பத்தெட்டு மணி நேரங்களுக்குப் பிறகும் அவன் சுதந்திரமாக இருக்கிறான்.

அதன்பிறகு வதந்திகள் பரவத்தொடங்கின. அவை எங்கிருந்து ஆரம்பித்தன என எவருக்கும் தெரியவில்லை. 'அம்மனிதன் துரத்தப்படுகிறான்.. அவன் இருக்கும் இடம் தெரியும்.. அவன் ஒளிந்திருக்கும் ஊரைக் கண்டுபிடித்து அதைச் சுற்றி வளைத்தாயிற்று.. இம்முறை அவனுக்கு தப்பித்துச் செல்ல முடியாது.

இராணுவத்தினரால் நிறைந்த ஜீப் வண்டி கள், ட்ரக் வண்டிகள், லொறிகள், ஆயுதத் தாங்கிகள் ஆகியன விடிகாலை மூன்றுமணிக்குத் தமது பயணத்தை ஆரம்பித்தன. யுத்த தாங்கிகள் ஊரின் வீடுகளைச் சுற்றிப் பயணிக்க முயற்சிக்கவில்லை. அவை நேராகப் பயணித்தன. அவர்கள் தாண்டி வந்த கிராமங்கள் தீப்பற்றி எரியத் தொடங்கின. சடலங்கள் துணுக்குகளாகின. அவர்கள் மிக விரைவிலேயே குறிப்பிடப்பட்ட கிராமத்தை அடைந்தனர். அவர்கள் தமது துப்பக்கி முனையில் பொருத்தப்பட்ட இரும்புக் கூர் முனைகளால் குத்தி கிராமத்தவர்களை எழுப்பினர். அவர்களது எல்லா இடங்களிலும் இழுத்துத் தேடினர். தானியக் களஞ்சியங்களை ஒன்றுமில்லாமலாக்கினர். மரங்களின் மேலே பார்த்தனர். பரண்களின் மேலே ஏறிப் பார்த்தனர். எனினும் அவர்கள் தேடி வந்த மனிதனைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இராணுவத்தின் கட்டளைத் தளபதி கோபத்தால் வெடித்தான்.

"அவன் இங்கேதான் இருக்கிறான் என்பது எனக்குத் தெரியும். எமது அன்புக்குரிய மக்கள் தலைவர், எப்பொழுதும் வாழும் ஒருபோதும் மரிக்காத வீரரைக் கொன்ற நாசகாரனை எனக்குத் தெரியும். அந்தப் பாவிக்கு

மீசை இருந்தது. அவனுக்கு ஒரு கண்குருடாக இருந்தது. அவன் மறைந்திருக்கும் இடத்தினை உங்களால் பத்து நிமிடங்களுக்குள் கூற முடியாவிட்டால் நான் உங்கள் வீடுகள் எல்லாவற்றுக்கும் தீ வைப்பேன். உங்களில் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து சித்திரவதைப் படுத்தித் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொல்வேன்."

பத்து நிமிடங்கள் கழிந்தன. உலகத்தைப் படைக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் இருந்திருக்கக் கூடிய அமைதியைப் போன்ற அச்சுறுத்தும் அமைதியொன்று அங்கே ஆட்சி புரியத் துவங்கியது. அதனைத் தொடர்ந்து கட்டளைத் தளபதி பழிவாங்கும் படலத்தை ஆரம்பிக்கும்படி கட்டளையிட்டான். அவர்கள் கிராமத் தவரை உடல்ரீதியாக சித்திரவதைப்படுத்தத் தொடங்கினர். சிலரை இரு கால்களிலும் தொங்கவிட்டுத் தாக்கினர். இன்னும் சிலரது திறந்திருந்த காயங்களில் மிளகாய்த்தூளிட்டு அழுத்தினர். ஏனையவருக்கு பசுஞ்சாணியை உண்ணும் படி நிர்ப்பந்தித்தினர். ஆனபோதிலும் கூட கிராமத்தவர்களால் இனத்தின் தந்தையை வேட்டையாடிய மனிதனின் பெயரைக் கூற முடியவில்லை. தொடர்ந்து இராணுவத்தினர் அக் கிராமத்தின் அனைத்து வீடுகளுக்கும் தீ மூட்டினர். கிராமத்தவர்கள் ஒரு வருடமாகப் பாடுபட்டுப் பெற்றுக் கொண்ட விளைச்சல்களைக் கூடத் தீயிட்டு அழித்தனர். எனினும் அவர்களுக்குத் தேவையான தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. உண்மையில் அவர்களது அமைதிக்குக் காரணம் மிக எளிமையானது. அது, இனத்தின் தந்தையைக் கொன்றது யாரென உண்மையிலேயே அவர்கள் அறிந்திராதது தான்.

அம்மனிதன் தனது செயலைத் தனியாகவே நிறைவேற்றியிருந்தான். அவன் அதற்காக மாதக் கணக்கில் தயாராகியிருந்தான். கற்றுக்கொள்ளாதல், ஆய்வு செய்தல் மற்றும் திட்டமிடல் ஆகியவற்றுக்கு நின்ற காலம் எடுத்திருந்தான். அதனைத் தொடர்ந்து போலிமீசை யொன்றை ஒட்டிக் கொண்ட அவன், கொள்ளையனைப் போல இடது கண்ணைக் கறுப்புத் துண்டொன்றால் மறைத்துள்ளான். உட்புக முடியாத மாளிகைக்குள் நுழையக் கூடிய வழிமுறைகளை அவன் அறிந்திருந்தான். ஆகவே ஏகாதிபத்தியவாதியான நாட்டின் தலைவரை வெற்றிகரமாகக் கொல்ல அவனால் முடிந்திருக்கிறது.

அவன் அக்காரியத்தை எவ்வளவு இலகுவாக நிறைவேற்றினான் எனில், தான் பிடிபட்டுத் தன்னை எவ்வளவு தான் சித்திரவதை செய்து வேதனைக்குள்ளாக்கியபோதும் உண்மையை வெளியிட மாட்டேனென அவன் தனது மனச்சாட்சியுடன் சத்தியம் செய்திருந்தான்.

அவனது இரகசியம் வெளிப்பட்டுவிட்டால் அத் தந்திரோபாயங்களை மீண்டும் பாவிக்க முடியாது போகும் அதைத் தவிர்ப்பதே அவனது தேவையாக இருந்தது.

எவ்வாறாயினும் இராணுவத்தினர் தனது கிராமத்துக்கு வந்திருப்பது குறித்து அவன் வியப்படைந்தான். அவர்கள் உண்மையிலேயே அவனை அடையாளம் கண்டு கொண்டிருப்பார்களா? இல்லாது போனால் அவர்கள் செய்வதெல்லாம் போலி மிரட்டல்களா? உண்மையிலேயே இராணுவத்தினர் அவனைப் பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. எதையுமே அறிந்திராத ஊராரோடு சேர்ந்து அவனும் இராணுவத்தினர் முன்னே நின்று கொண்டிருந்தான். முழுமையாக மீசையை மழித்திருந்த அவன் தனது இரு கண்களாலும் அடுத்ததாக என்ன நடக்கப் போகிறதென அவதானித்த படியிருந்தான்.

கிராமத்தவரின் அமைதி குறித்து கட்டளைத் தளபதியும் மிகவும் கோபமடைந்தான்.

"நான் கடைசியாகத் திரும்பவும் சொல்கிறேன். ஒற்றைக்கண்ணுடைய அவன் ஒளிந்திருக்கும் இடத்தை நீங்கள் எவரும் சொல்லாதுவிடின் எமது அன்புக்குரிய தலைவர், எமது கட்சியின் நிறுவுனர், இனத்தின் தந்தையைக் கொன்ற பாவி ஒளிந்திருக்கும் இடத்தைப் பற்றிச் சொல்லாதுவிடின் நான் உங்களில் ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்து சுட்டுக் கொல்வேன். நான் உங்களுக்கு இன்னும் ஜந்து நிமிடங்கள் தருகிறேன்"

கோபத்தால் வெறிபிடித்திருந்த கட்டளைத் தளபதி தனது கைக்கடிகாரத்தை உற்று நோக்கினான். இரண்டு நிமிடங்கள் .. ஒரு நிமிடம் .. முப்பது நொடிகள் ...

"நான் சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்" எனக் கிராமத்துத் தலைவன் குறிப்பிட்டான். "அந்த மனிதனைப் பற்றி எமக்கொன்றும் தெரியாது. அவன் இந்த ஊர்க்காரனல்ல என்பதனை நாம் சத்தியமிட்டுச் சொல்கிறோம்.

"உன்னிடம் எமக்கு வேலையில்லை. நான் உங்களில் ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்து அவனைச் சுட்டுக் கொல்லப் போகிறேன். அப்பொழுது உங்களால்புரிந்து கொள்ள முடியுமாக இருக்கும் உன்னைத்தான்"

அவன் எதிர்பார்த்தபடியே கட்டளைத்தளபதி அவனை நோக்கி விரைவாக நீட்டினான். அவன் அதிர்ச்சியடையவில்லை. அவனுக்கும் அது தான் உண்மையிலேயே தேவையாக இருந்தது. தனக்குப் பதிலாக இன்னு மொருவனைக் கொன்றொழிக்க இடமளித்து மீதி ஆயுட்காலத்தை நிம்மதியாகக் கழிப்பது எப்படியெனச் சிந்தித்தபடி அவன் நிம்மதியற்று இருந்தான். தனது இரகசி

யம் தன்னோடே செத்துப் போவது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

“உனது கிராமத்தவர்களும், கிராமத்துத் தலைவனினதும் சொல்பேச்சுக் கேட்காத தன்மையால் உனக்கு உயிர்த்தியாகம் செய்ய நேர்ந்திருக்கிறது. நீயொரு அப்பாவி ஆனால் உயிர்ப் பலிகடா நீதான். இவனை மரமொன்றில் கட்டி வைத்து சுட்டுக் கொல்லுங்கள்.”

அவர்கள் அவனை கைளாலும், கால்களாலும், துப்பாக்கித் தடியாலும், துப்பாக்கியின் இரும்பு முனையாலும் தாக்கினர். தொடர்ந்து பூமி நெடுகவும் இழுத்துக் கொண்டு சென்று மாமரமொன்றோடு சேர்த்து வைத்துக் கட்டினர். அவனுக்குப் பின்னால் அழுது ஒப்பாரி வைத்தபடி சென்ற அவனது மனைவி மிக மோசமாக அப்புறப்படுத்தப்பட்டாள். இராணுவத்தினர் நால்வர் அவனைக் குறிபார்த்தனர்.

“கடைசியாகக் கேட்கிறேன்கொலைகாரன் ஒளிந்திருப்பது எங்கே?”

“எனக்குத் தெரியாது” கிராமத்துத் தலைவன் கூறினான்.

“சுட்டுக் கொல்லுங்கள்”

அவனது இருதயம் இலேசாக அதிர்ந்தது. ஓசையெதையும் எழுப்பாமலேயே அவன் கீழே சரிந்தான். அவர்களால் மீண்டும் ஒருபோதும் கொலைகாரனைத் தேடிச் செல்ல முடியாது.

புகைமண்டலம் மறைந்துபோயிற்று. முரட்டுக் கயிற்றால் கட்டப் பட்டிருந்த சடலத்தைப் பார்த்தவாறு கிராமத்தவர்கள் ஆழ்ந்த மௌனத்தில் மூழ்கியிருந்தனர். தனது மிரட்டலை செயல்படுத்தியிருந்த கட்டளைத்தளபதி அவர்களுக்கு முன்னாலிருந்தான். உன்மத்தம் கொண்ட மனநிலை ஏற்படுத்தியிருந்த அதிர்வால் கட்டளைத்தளபதி அடுத்து என்ன செய்வதெனத் தீர்மானிக்க முடியாதிருந்தான்.

“நல்லது” அவன் கூறவும், கிராமத்தவர்கள் அவனது சுபாவத்தைப் புரிந்து கொண்டனர்.

“என்ன நல்லது? கிராமத்துத் தலைவன் கோபத்துடன் கத்தினான்.

“நீங்கள் தேடுகிறமனிதன் குறித்து* எமக்குத் தெரியா தென்று நான் சொன்னேன் அல்லவா? நீங்கள் எம்மை நம்பவில்லை. இப்பொழுது எங்களிலொருவரைப் பலியெடுத்து விட்டீர்கள். இனி நாங்கள் என்ன சொல்வது?”

கட்டளைத்தளபதிக்குப் பதிலாகச் சொல்ல எதுவுமிருக்கவில்லை. அடுத்ததாகச் செய்ய வேண்டியது

என்ன என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியாது திரும்பிய அவன் இராணுவத்தினரையழைத்தான்.

“நாங்கள் முன்னே செல்வோம். கொலைகாரன் அடுத்த கிராமத்தில் ஒளிந்திருக்கக் கூடும். காலத்தை வீணாக்க முடியாது. முன்னே செல்வோம்.”

கிராமத்தவர்களை நோக்கித் திரும்பிய அவன் கத்தினான்.

“நாங்கள் அந்த நாசகாரனைத் தேடிச் செல்லுங்கள். ஒளிந்திருக்கும் இடத்திலிருந்து வெளியே எழுப்போம். அவனது செவி, நகங்கள், கண்களைப் பிடுங்குவோம். அவனது தாய், மனைவி, பிள்ளைகள் முன்னிலையில் அவனை அம்மணமாக்கித் தொங்க விடுவோம். அதன் பிறகு பிணத்தை நாய்களுக்கு உண்ணத் தருவோம். நான் சொல்வதைச் செய்யக் கூடியவன்.”

ஜீப் வண்டிகளும், யுத்த தாங்கிகளும் அம்மனிதனைத் தேடிச் செல்ல வேறு திசைக்குத் திரும்பின.

அவர்கள் இன்னும் கூட அம்மனிதனைத் தேடுகின்றனர். அவன் எங்கேயாவது ஒளிந்திருக்கக் கூடுமென அவர்கள் நம்புகின்றனர். ஆனால் எங்கே? தேசத் தலைவரின் கொடுமைகளால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த மக்களது இதயங்கள் அம்மனிதனைப் பற்றிக் கதைக்கப் படுவதைக் கேட்கும்போதெல்லாம் வேகமாகத் துடித்தன. ஒரு காலத்திலும் இருந்திராத வண்ணம் காவல் துறை வளையங்கள் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்தன. புதிய ஜனாதிபதி, இனத்தின் இரண்டாவது தந்தை, இனத்தின் நிறுவனரது பாதையை அடியொற்றி தனது கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த கூலிப்படைக் கொலைகாரர்களையும் உளவாளிகளையும் பாதுகாப்புப் பிரிவுத் தலைவர்களாக நியமித்தார். தனது குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களையே பாதுகாப்புப் பிரிவுகளில் நியமித்த போதிலும் கூட இனத்தின் இரண்டாவது தந்தை மாளிகையிலிருந்து வெளியே செல்ல விரும்பவில்லை. அவர் தான் ஒருவராலும் கொல்லப்பட முடியாத சாகாவரம் பெற்ற நபரொருவர் என அறிக்கையொன்றை வெளியிட்டார். ஆனால் அவர் மாளிகையின் பாதுகாப்பு இடமொன்றில் ஒளித்திருந்தார். எவ்வளவு தான் பாதுகாப்பு வளையங்கள் இருந்த போதிலும் திடீரென அம்மனிதன் தோன்றித் தன்னைக் கொலை செய்ய இடமிருக்கிறது என்ற சந்தேகம் அவருக்குள் இருந்தது.

தேசமக்களின் எதிர்பார்ப்பான அம் மனிதனை மக்கள் இல்லையெனச் சொன்னபடி பார்த்திருக்கின்றனர்.

சீட்டு

இ.குமனன் (L.L.B)

சீட்டு என்பது தமிழர்களுடைய சேமிப்பு முறைகளில் ஒன்றாக காணப்படுகிறது. இது கேரளாவில் 1800 களில் ஆரம்பித்ததாக கருதப்படுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தவர்களை "மலபார்கள்" என்று அழைத்தமையால், மலபார்கள் என்பது கேரளாவைக் குறிக்கும் ஒரு சொல் என்பதனால் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் கேரளத்துக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்புகள் ஆராயப்படத்தக்கவை.

"சீட்டு" பிடித்தல் என்பது குறிப்பிட்ட சிலர் சேர்ந்து ஒரு தொகைப் பணத்தை குறிப்பிட்ட தவணைக்கு ஒரு தடவையில் சேகரித்து ஒருவருக்கு அத்தொகையை வழங்குவதைக் குறிக்கும். இங்கு யாருக்கு அத்தொகை வழங்கப்படும் என்பதினை தீர்மானிப்பதில் பல்வேறு முறைகள் உண்டு. குலுக்கல் மூலம் தெரிவு செய்யும்போது எடுக்கப்படும் அதிர்ஷ்டம் உள்ளவருக்கு அம் முறைக்குரிய பணம் வழங்கப்படும். அடுத்த முறையில் சீட்டு கூறும் போது "ஏலம்" கேட்பார்கள். இங்கு அதிகளவு ஏலத்தொகையைக் கேட்பவருக்கு அம்முறைக்குரிய சீட்டுக்காக வழங்கப்படும். மூன்றாவதாக கேள்விகள் எழுத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படும். இங்கு அதிகூடிய அளவு கேள்வியைச் சமர்ப்பித்தவர் தெரிவு செய்யப்படுவார்.

உதாரணமாக 50 பேர் இணைந்து மாதாந்தம் 1000/- இணைச் செலுத்தும்போது 50,000/- சேகரிக்கப்படும். இங்கு ஏலம்/ கேள்வி மூலம் சமர்ப்பிக்கப்படும் தொகையாக அதிகூடியதாக 20,000/- கேட்கப் படுமாயின் 50,000/- இல் 20,000/- கழிக்கப்பட்டு 30,000/- மட்டும் வெற்றிபெற்ற ஏலதாரருக்கு வழங்கப்படும். ஏலத்தொகையான 20,000/- ஆனது பரிசுத் தொகை எனப்படும். இது 50 ஆல் வகுக்கப்பட்டு 400/- ஒவ்வொருவருக்கும் வழங்கப்படும். அல்லது 1000/- இல் 400/- கழிக்கப்பட்டு 600/- மாத்திரம் செலுத்தினால் போதுமானதாகும்.

ஏலத்தினை நடாத்துபவர் "தாச்சி" என்று அழைக்கப்படுவார். இவருடைய கடமையாக பங்காளர்களை ஒன்றுதிரட்டுதல், அவர்களிடம் சீட்டுக்காசினை மாதாந்தம்/ வாராந்தம் சேகரித்தல், ஏலத்தை நடாத்துதல், சீட்டுக்காசினை வழங்குதல் என்பன ஆகும். ஒரு முறை சீட்டுக் காசினைப் பெற்றவர் ஏலத்தில் கலந்துகொள்ள முடியாது. "தாச்சி"யுடைய வெகுமதியாக மொத்த சீட்டினுடைய குறிப்பிட்ட சதவீதம் பொதுவாக 5% ஆனது

மாதாந்தம் வழங்கப்படும். 50,000/- இன் 5% ஆக 2500/- வழங்கப்படும். ஏனைய விதங்களில் அவரும் ஒரு சீட்டுக் கட்டுபவராகவே கருதப்படுவார். இதுவே சிற்சில வேறுபாடுகளுடன் காணப்படுகின்ற சீட்டு முறையின் அடிப்படையாகும்.

இது ஒரு முறை சாராத நிதியியல் சேமிப்பாகவும் முதலீடாகவும் கடன் வழங்கும் முறையாகவும் காணப்படுகிறது. (Saving and Investment as well as a loan system). இது இன்னமும் இவ்வகையில் முறைப்படுத்தப்படாத ஒன்றாக காணப்படுகின்றது. அதனால் இது தொடர்பில் கூட்டங்கள் எதுவும் இயற்றப்படவில்லை. ஆகவே இம்முறை தொடர்பில் முறைப்பாடுகள் செய்யமுடியாமையால் மோசடிகள் தொடர்பில் நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது உள்ளமை பிரதான குறைபாடாகும். ஏனெனில் சீட்டு என்பது தமிழர்களிடையே காணப்படுவது போன்று ஏனைய இனத்தவரிடையே காணப்படாமையினால் உரிய கவனம் கொடுக்கப்படவில்லை. எனினும் உலகில் உள்ள சேமிப்பு முறைகள் எந்நிலைமையில் சிறந்த முறை ஒன்றாக விளங்குகிறது.

ஆரம்ப காலங்களில் "அரிசிச்சீட்டு" என்பது ஒவ்வொருவரும் ஒரு பிடி அரிசியை சேமித்து அதனை தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒருவருக்கு விசேட நிகழ்வுகளுக்கு பயன்படுத்திய சந்தர்ப்பங்கள் உள்ளன. அதுவே பிற்காலங்களில் பணத்தினைப் பயன்படுத்தி சீட்டு கட்டும் முறையாக மாற்றமடைந்துள்ளது.

இவ் இலகுவான எளிமையான முறையானது சிலரினால் புரிந்து கொள்வதற்கு முடியாமல் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வாறானவர்களே இது பற்றிய முறைகளைக் காரணமாகாட்டி இகழ்ந்து வருகின்றார்கள். சீட்டு என்பது முறைப்படுத்தப்பட்டால் மிகச் சிறந்த சேமிப்பு ஒன்றாகவும் வருமானத்தைத் தரும் முதலீடாகவும் எளிமையான கடன் வழங்கும் முறையாகவும் விளங்கும்.

சீட்டு என்பது ஒரு கட்டாய சேமிப்பு முறையாகும். ஏனெனில் மாதாந்தம் குறித்த தவணையில் குறிப்பிட்ட தொகையை ஒதுக்கிவைத்தே ஆகவேண்டும். இதை "தாச்சி" என்பவர் வீடுதேடி வந்து பெற்றுச் செல்வார். ஆகவே இதனைத் தவிர்க்க முடியாது வழங்கவேண்டும். ஆகவே இது ஒரு கட்டாய சேமிப்பு முறை ஒன்றாகும்.

சீட்டை ஏனையவர்கள் ஏலத்தின்மூலம் எடுக்க

கும்போது கிடைக்கும் பரிசுத் தொகையானது அங்கத் தவர்களிடையே பங்கிடப்படும். இது ஒரு விதமான பங்கு லாபம் ஆக அமையும். ஆகவே சீட்டு ஒரு முதலீடாகவும் விளங்குகிறது.

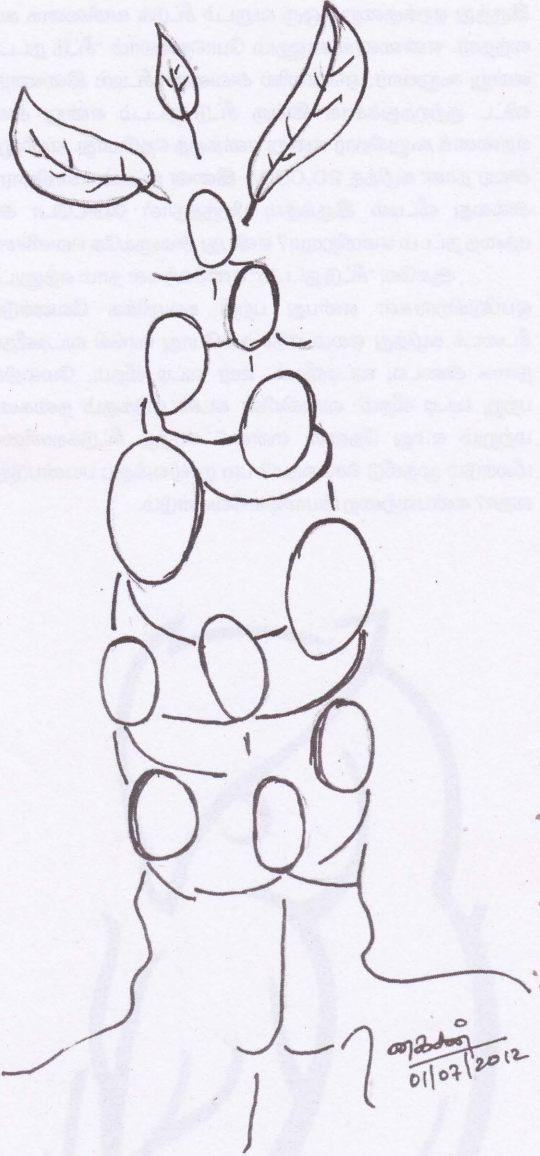
சீட்டு ஒரு இலகுவான கடன் வழங்கும் பொறி முறையாகும். ஏனெனில் சீட்டினை நாம் எடுத்து தேவையின் அவசரம், அவசியம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஏலத்தின் மூலம் முற்கூட்டியே எடுக்க முடியும். ஆகவே எடுத்து இயலுமைக்கு ஏற்ப எம்மால் குறிப்பிட்ட அளவு பணத்தை நிச்சயமாக ஒரு திகதியில் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். அல்லது வேறு ஒருவரிடம் அவசரத்துக்குப் பெற்ற கைமாற்றை இத்தனையாம் திகதி தருவதாகக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் பணத்தைப் பெற்றுப் பின்னர் சீட்டினை எடுத்து அவர்களுக்கு வழங்கமுடியும். அத்துடன் வாங்கியைப் போல் அல்லது எவ்வித நடைமுறைகளும் இழுத்தடிப்புக்களும் இங்கு இல்லை. பிணையாளர் தேவையில்லை. ஆகவே சீட்டு என்பது ஒரு இலகுவான எளிய கடன் வழங்கும் பொறிமுறையாகும்.

சீட்டு தொடர்பில் எதிர்மறையான விமரிசனங்களும் உண்டு. அவற்றுள் பிரதானமான சீட்டு நடாத்துபவர் “வங்குரோத்து” (Bank rupt) என்பதாகும். எனவே சீட்டு நடாத்துபவர் நன்மதிப்புடையவராக, நிலையான தொழிலை கொண்டவராக, நிரந்தர வசிப்பிடம் ஒன்றை உடையவராக, அசையும் அசையாத சொத்துக்களைக் கொண்டிருப்பவராக இருப்பவரைத் தெரிவு செய்யும்போது இதனைத் தவிர்க்கலாம். அடுத்த விமரிசனம் “தாச்சிக்கு 5% இனை ஏன் சும்மா கொடுக்க வேண்டும்?” இங்கு தாச்சி என்பவர் செய்யும் சேவைக்கே அந்த 5% கிடைக்கிறது. அங்கத்தவரிடம் பணத்தை சேகரிக்க வேண்டும். ஒரு சிலர் தாமதமாகத் தந்தாலும் அதற்கு முன் உரிய திகதியில் தமது சொந்தப் பணத்தைக் கொண்டு அதனை ஈடுசெய்ய வேண்டிய பொறுப்பு அவருக்கு உண்டு. அத்துடன் ஒருவர் சீட்டினை எடுத்துவிட்டு தலைமறைவாகி விட்டாலும் அவருடைய பகுதிப் பணத்தை பொறுப்பெடுக்க வேண்டிய நிலை “தாச்சி” எனப்படும் சீட்டு நடாத்துபவருக்கு உண்டு. ஆகவே இத்தகைய ஆபத்துகளுக்கு வெகும்தியாகவே 5% பணம் வழங்கப்படுகிறது. அடுத்ததாக “சீட்டு நடட்டம்” என்ற விமரிசனம். இது ஆடத் தெரியாதவன் மேடை சரியில்லை என்பதற்கு ஒப்பான ஒரு கூற்று. எனது நண்பர் ஒருவர் சீட்டு ஒன்றில் சேர்ந்து தனது பிள்ளையின் முதலாவது பிறந்த தினத்தை கொண்டாடு வதற்காக 100,000/- சீட்டை 20,000/- கழித்து எடுத்தார். பின்னர் வெகு விமரிசையாக வீடியோ, புகைப்படம், தடல்புடல் ஏற்பாடுகள், விருந்துபசாரம் என பிறந்தநாள் இனிதே இடம்பெற்றது. எனக்குப்

போகக் கிடைக்கவில்லை. எனினும் அடுத்த மாதத்தில் இருந்து ஏறக்குறைய ஒரு வருடம் சீட்டுக் காசினைக் கட்டி வந்தார். என்னைக் காணும் போதெல்லாம் “சீட்டு நடட்டம்” என்று கூறுவார். ஏனெனில் அவரைச் சீட்டில் இணைத்து விட்ட குற்றத்துக்காக இங்கு சீட்டு நடட்டம் என்று அவர் எதனைக் கூறுகிறார் என்று எனக்குத் தெரியாது. எனினும் அவர் தான் கழித்த 20,000/- இனை நடட்டம் என்கிறாரா? அல்லது வீட்டில் இருக்கும் பிறந்தநாள் போட்டோ அல்பத்தை நடட்டம் என்கிறாரா? என்பது அவருக்கே வெளிச்சம்.

ஆகவே “சீட்டு நடட்டம்” என்பவர்கள் தாம் எதனுடன் ஒப்பிடுகிறார்கள் என்பது பற்றி கவனிக்க வேண்டும். சீட்டைக் கழித்து ஏலம் எடுக்கும்போது வங்கி வட்டிவீதம், நகை அடைவு வட்டிவீதம், ஊர் வட்டி வீதம், மேலதிகப் பற்று வட்டி வீதம், வங்கியின் கடன் எடுக்கும் தகைமை மற்றும் எடுத்து தேவை என்ன? எடுத்த சீட்டுக்காசினை மீண்டும் முதலீடு செய்வதா? பல நுகர்வுக்குப் பயன்படுத்துவதா? என்பவற்றை யோசிக்க வேண்டும்.

நாம் எடுக்கும் சீட்டுக்காசில் வீடு கட்ட, நகை வேண்ட, வாகனம் வாங்க போன்ற முதலீடுகளுக்கு பயன்படுத்தினால் சீட்டு லாபம். மற்றைய விதத்தில் நுகர்ச்சிக்காக எமது ஆடம்பரத்துக்காக, ஊருக்கு காட்டுவதற்காக சீட்டினை எடுத்தால் நட்டம். ஒரு தொழிலைத் தொடங்குவதற்கு ஆரம்ப மூலதனமாக சீட்டினைப் பயன்படுத்தி முன்னேறியவர்கள் ஏராளம். அவர்களுக்கு இடையில் பிறந்த நாள்

கொண்டாடு வதற்கு சீட்டு எடுத்தவர் எவ்வாறானவர் என்பதை நீங்களே முடிவு செய்யவேண்டும்.

ஒரு அரசாங்க உத்தியோகத்தர் தமது மாதாந்தச் சம்பளத்தை விட பெரிய தொகை ஒன்றைக் காணக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் இரண்டு. ஒன்று அவர் வங்கியில் கடன் ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்ளும் போது. இரண்டாவது தமது திருமணத்தின் போது சீதனம் கொடுப்பதற்கு/ வாங்குவதற்கு. இதை விட அரசு உத்தியோகத்தரிடம் மாதச் சம்பளத் தொகை யை விட அதிகமான தொகையைக் காண முடிவது அவர் சீட்டொன்றைக் கட்டும்போது மட்டுமே. பொது வாக அரசு அலுவலர்களில் உள்ளவர்கள் தமக்கி டையில் குலுக்கல் முறையில் சீட்டை நடாத்துவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சீட்டு முறையை ஒழுங்கமைக்கும் நியதிச் சட்டத்தை வடக்கு மாகாணசபை நிறைவேற்ற வேண்டும். ஏனெனில் இது தென்னிலங்கையை விட வட பிரதேசத்திலேயே மிகவும் பிரபலமான முறை ஒன்றாகும். நாள் ஒன்றுக்கு 1 கோடி அளவிலான பிரமாண்டமான சீட்டுக்கள் இடம்பெறுவது அறியப்பட்டுள்ளது. சீட்டு பிடிப்பவர்களை பதிவு செய்வதன் மூலம் 2 நன்மைகள் உண்டு. மோசடிகளைத் தவிர்க்க முடிவதுடன் மாகாணசபையின் வருமான மூலம் ஒன்றாக இதனை உருவாக்கலாம். உதாரணமாக 1 இலட்சம் ரூபாவை சீட்டு பிடிக்க விரும்புவவர் 1 இலட்சம் ரூபாவை பிரதேச சபையிலோ/ மாகாண சபையிலோ வைத்துச் செய்யும்போது அவருக்கு உரிய அனுமதியை வழங்கமுடியும். அவர் சீட்டு பிடித்தவர்களை ஏமாற்றும் இடத்து இத்தகைய வைப்புப் பணத்தில் இருந்து பங்குத்தொகையை வழங்கமுடியும். அத்துடன் பிரதேச சபைகள்/ மாகாணசபைக்கு திரட்டு நிதியம் ஒன்றை ஏற்படுத்தமுடியும். காவல் நிலையங்களில் சீட்டு மோசடி தொடர்பில் முறைப்பாடுகள் எதுவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. ஏனெனில் சீட்டு தொடர்பில் சட்டத்தில் இடம் இல்லை. ஒழிய அது சட்டமுரணான ஒன்று (Not illegal) அல்ல. ஆகவே இத்தகைய சட்டம் இல்லாத நிலையை தவிர்க்கும் வகையில் மாகாணசபை இதனை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். இதன்மூலம் மக்களுடைய சேமிப்பு தனியார் நிதி நிறுவனங்களினால் சுரண்டப் பட்டு வேறு இடங்களில் முதலீடாக மாற்றப்படுவது தடுக்கப்படும். இது தொடர்பில் பல்கலைக்கழக துறை சார் நிபுணர்கள், ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்பட்டிருந்தால் அவை வெளிப்படுத்தப்படவேண்டும். அல்லது முகாமைத்துவ வணிக பீடங்களினால் இது தொடர்பிலான ஆய்வுகள் முன்னெடுக்கப்படவேண்டும். அவை பொது மக்களுக்கு கிடைக்க வழிவகை செய்யப்படவேண்டும்.

ஹெருண்

அந்த கேணியடிச்சந்தி அதிகாலையிலிருந்தே பரபரப்பாக இருக்கிறது. வீதியோரத்தில் நாலைந்து தனியார் பேருந்துக்கள் வரிசையாக நிற்கின்றன. வெண்மையான ஆடைகளை அணி

மிகுந்த மனச்சோர்வுடன் என்னுடைய கடையை நோட்டமிடுகிறேன். வட்டமான பனையோலைத்தட்டில் ஈரலிப்பான வெற்றிலைக்கூறுகள். அதற்குப் பக்கத்தில் ஒரு பை நிறையப் பாக்குச்சீவல்கள். இன்னொரு தட்டிலே

உவேில் அரவிந்தன்

ந்த சுற்றுலாப் பயணிகள் அங்குமிங்கும் நடமாடித்திரிகிறார்கள். சிலர் கேணியினுள்ளே எட்டிப் பார்க்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் களும்ல்லியின் பெட்டிக்கடையில் மொய்த்திருக்கிறார்கள். கேணிக்கு பின்னாலுள்ள வெற்றுக் காணியில் பாற்சோறு தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் பொருள்களை அடுக்கி வைத்த படி காத்திருக்கிறேன். காலையிலிருந்து வியாபாரம் ஒன்றும் நடக்கவில்லை.

பனங்கட்டிக் குட்டான்கள். சாக்கினால் சுற்றப்பட்ட புகையிலைப் பாடங்கள். நாலைந்து கண்ணாடிப் போத்தல்களில் இனிப்புக்கைகள். தாழ்வாரத்திலே தூங்குகின்ற வாழைக் குலைகள். இன்னும் சில அத்தியாவசியப் பொருள்கள்.

ஒரு சிறியகடையின் முதலாளியென்று சொல்வதற்கு இவை போதுமானவை. என்னுடைய தந்தை இங்கே நீண்டகாலமாக வியாபாரம்

செய்திருக்கிறார். கேணியடி ஐயாகடையென்றால் மிகப் பிரபலம். அவருடைய காலத்தில் வாழைக்குலைகளும், வெங்காய மூட்டைகளும், புகையிலைச்சிப்பங்களும் தென்பகுதிக்குப் பயணிக்கும். அவற்றை ஏற்றிச்செல்லும் பாரவூதிகள் எங்கள் கடையடியில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் காத்திருக்கும். இனக்கலவரங்களின் காரணமாகப் போக்கு வரத்துக்கள் தடைப்பட்டதுடன், எங்களுடைய வாகனங்களும் மதவாச்சியில் வைத்து எரிக்கப்பட்டன. அந்த ஏக்கத்தில் அவரும் நோயாளியாகிப் படுக்கையிலே இழுப்பட்டு இறந்துவிட்டார். அன்றைக்குச் சரிந்த வாழ்க்கையை இன்றுவரை நிமிர்த்தமுடியாமல் நான் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், ஐயாகடையென்ற பெயர் மட்டும் பகட்டாக நிலைத்திருக்கிறது.

ஆற்றாமைமீன் பெருமூச்சுடன் வீதியைப் பார்க்கிறேன்.

“லாபாய் ! லாபாய் ! கித்துள் ! மீகிரி ! ரம்புட்டான் !”

களுமல்லி வியாபாரத்தின் விடுவிறப்பில் உற்சாகமாகக் குரல்கொடுக்கிறான்.

பெளர்ணமியை அண்டியதினங்களில் இந்தச் சந்தி திரு விழாப்போலக் களைகட்டும். பெட்டிக் கடைகளில் உருண்டையான கித்துள் பனங்கட்டிகளும், எருமைத் தயிர்ச் சட்டிகளும், ரம்புட்டான் பழங்களும்

அழகாகக் காட்சிப்படுத்தப்படும். களுமல்லியைப்போல அரைக்காற்சட்டையணிந்த வியாபாரிகள் கொச்சையான மொழியிலே வழிப்போக்கர்களைக் கூவியழைப்பார்கள்.

கேணியைப் பார்ப்பதற்காகக் காடுகளையும், மலைகளையும் கடந்துவருபவர்கள், கித்துள் பனங்கட்டிகளை ஆவலுடன் வாங்குவார்கள். அவற்றைத் திரும்பவும் தங்களுடைய கிராமங்களுக்குக் கொண்டு செல்வார்கள். அவர்களை வேடிக்கை பார்ப்பதிலேயே என்னுடைய பகற்பொழுதுகள் கழிந்து விடும். அவர்கள் என் கடைப்பக்கம் திரும்புவதேயில்லை. இந்த வீதிவழியாகப் பெருநகரை நோக்கிச் செல்பவர்களும் பெட்டிக்கடைகளையே நாடுகிறார்கள். என்னுடைய கடையிலே தேங்கிக்கிடக்கும் பனங்கட்டிகள் கசிகின்றன. வாழைப் பழங்கள் கறுத்து ஒவ்வொன்றாகக் கீழே விழுகின்றன.

ஆச்சி இருந்தாலாவது பழங்களைக் கொடுக்

கலாம் என்ற நினைப்பு எனக்குள் எழுகின்றது. ஏமாற்றத்தின் பெருவலியுடன் கேணியைப் பார்க்கிறேன். இந்தக் காணியைப்பற்றிப் பல கதைகள் செவி வழியாக அறியப்பட்டுள்ளன. இது ஐயாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் தானாகத் தோன்றியதாக நம்பப்படுகின்றது. இங்குள்ள விவசாயநிலங்களுக்கு மட்டுமல்லாது, அயலிலுள்ள ஊர்களுக்கும் ஆதாரமாக விளங்கியதாகச் சொல்வார்கள். ஆழமறியாத புதிர்கள் நிறைந்த நீருலகாக எல்லோரையும் பிரமிக்க வைக்கின்றது.

கேணியிலுள்ள பெரிய துவாரத்தில் ஐந்து தலைகளுள்ள வெள்ளை நாகமொன்று நெடுங்காலமாகக் குடியிருப்பதாகவும், நன்றாக இருட்டிய பிறகே அது வெளிப்படுவதாகவும், அதன் தலையிலுள்ள செந்நிறமான இரத்தினக்கல்லைக் கவர்வதற்குப் பலர் முயற்சித்ததாகவும் இங்குள்ள முதியவர்கள் பேசிக்கொள்வார்கள். (கேணியில் நிகழ்ந்த துர்மரணங்கள், அதுகுறித்த அச்சுறுத்தலான பிம்பங்களை உருவாக்கியுள்ளன.) புராதன காலந்தொட்டு இந்தக்கேணிக்கும், பக்கத்திலுள்ள அம்மன் கோவிலுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருப்பதாகப் பலர் நம்புகிறார்கள். கோவிலின் கருவறையிலே பதிக்கப்பட்டுள்ள மிகப் பழையமையான கல்லில் கேணியைப்பற்றியும், அம்மனை வழிபட்ட நாகதேவதையைப்பற்றியும் குறிப்பொன்று காணப்படுவதாக அர்ச்சகர் என்னிடம் கூறியிருக்கிறார்.

கேணியைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் என்னுள்ளே ஆச்சியைப்பற்றிய நினைவுகள் குமிழியிடும். அவளுக்கு எண்பது வயதுக்குமேல் இருக்கக் கூடும். உடல் தளர்ந்து, தோல் பொருக்கேறிக் காய்ந்து கிடக்கும். இந்த வயதிலும் அவளுடைய கண்களில் ஒருவித வச்சீரமிருக்கும். அவள் பகல்வேளைகளில் அம்மன் கோவிலின் வாசற்படியில் அமர்ந்திருப்பாள். கோவிலின் வெளி வீதியையும், கேணியின் அயற்பிரதேசங்களையும் அடிக்கடி கூட்டித் துப்புரவாக்கிக் கொண்டிருப்பாள். யாராவது இரக்கப்பட்டுக் காசு கொடுத்தாலும் அவள்பெற்றுக் கொள்வதில்லை. அர்ச்சகரின்பிரசாதத்தை மட்டும் மறுக்காமல் வாங்கிக் கொள்வாள்.

சிலவேளைகளில் என்னுடைய கடைக்கு முன்னால் மௌனமாக நின்றுகொண்டிருப்பாள். அகோரமான பசியின் தீவிரம் அவளுடைய கண்களில் லிருந்து வழியும். நான் கொடுப்பதை வாங்கிப் பரபரவெனச் சாப்பிடுவாள். அவளைப்பற்றி ஏதாவது விசாரித்தால் அதற்குப் பதில் இருக்காது. ஏழெட்டு வருடங்களுக்கு முன்னர், இந்தச் சந்தியிலே தடை முகாமொன்று அமைக்கப்பட்டபோது வீதி வெறிச்சோடிப் போனது. நடுப்பகலில் மட்டும் மணியடித்து விட்டு ஒடிப்போகும் அர்ச்சகரையும், கோவில் வாசலிலே குந்தியிருக்கும் ஆச்சியையும் தவிர எவருமே தென்படுவதில்லை. அக்காலத்தில் நான் கொஞ்சநேரமே கடையைத் திறந்து வைத்திருப்பேன்.

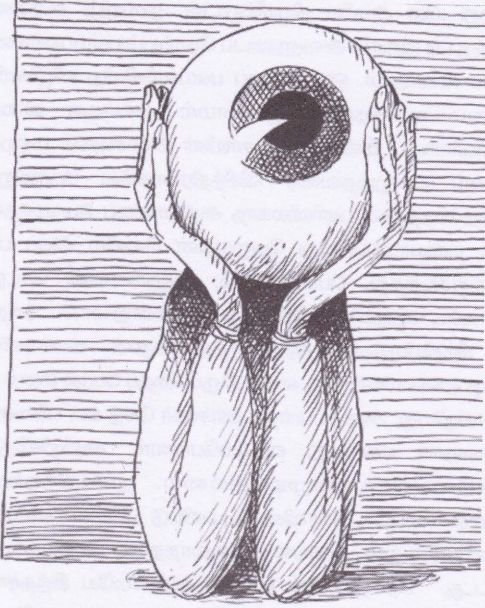
ஊர்களெல்லாம் அடங்கிப்போன குரூரமான இரவுகளில் இந்த நெடுவீதி பிணங்களால் நிறைந்திருக்கும். மறுநாட்காலையில் அவற்றைத் தழுவியவாறு உறவுகள் ஒலமிட்டழுவார்கள். அவர்களின் கண்ணீரால் செம்மண்தரைகள் சேறாகும். அவ் வேளைகளில் ஆச்சியின் முகத்தில் உக்கிரம் பெருகும். நடுச் சந்தியில் நின்று உருவேறி ஆடுவாள். வீதித் தடையை நோக்கி மண்ணைவாரித் தூற்றுவாள். கடைசியில் யாருடனும் பேசாமல் கேணிய்படியிலே சுருண்டு படுத்து விடுவாள். அதே போன்று நிலவு வெண்ணெயாகத் திரள்கின்ற முன்னிரவுகளில், தன்னிலை மறந்தவளாக அலைந்து திரிவாள். பின்னர் தியானம் செய்பவளைப் போலக் கேணிக்குள் அமர்ந்திருப்பாள். அந்த நேரத்தில் அவளை யாராலுமே எழுப்பமுடியாது. ஒரு முழுநிலா நாளின் நள்ளிரவில் வாழைக் குலைகளைத் திருடவந்தவன், ஆளரவம் கேட்டுக் கேணியினுள்ளே எட்டிப்பார்த்திருக்கிறான். நிலவின் கதிர்கள் நீர்ப் பரப்பிலே சிவப்பாகப் பிரதிபலிப்பதையும், அதன் ஒளிப்பிரவாகத்தில் ஆச்சி தண்ணீரையுள்ளித் தலையில் ஊற்றுவதையும் கண்டு ஊரெல்லாம் பரப்பிவிட்டான். அவனுடைய சொற்களை எவருமே பெரிதாக எடுக்கவில்லை. அதற்கு அடுத்தநாள் அவனுடைய உடல் நீலம் பாரித்தபடி கேணியில் மிதந்துகிடந்தது. இரத்தினக் கல்லைக் களவாடப் போனவன் பாம்பு கடித்துச் செத்து விட்டதாக ஊர்மக்கள் சொல்லிக் கொண்டார்கள். அண்மைக்காலமாக இந்தக் கேணியைப்பற்றிப் நூதனமான கதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன. சுற்றுலாப் பயணிகள் இதைப் பார்ப்பதற்காகப் படையெடுத்து வருகிறார்கள். அவர்களைக் காணும்போது ஆச்சிக்கு அழல் பற்றும். தன்னுடைய ஏகாந்தத்தில் புலம்பிக்கொண்டு திரிவாள்.

உலகில் அவர்கள் அத்துமீறிப் பிரவேசித்து விட்டதாகப் பலநூறு வருடங்களுக்குமுன்னர் தெற்கு

நோக்கிப்போன பெண்துறவியொருவர், கேணியிலே தண்ணீர் குடித்ததாக அவர்கள் சொன்னால் கெக்கட்டமிட்டுப் பெரிதாகச்சிரிப்பாள். அவளுடைய சிரிப்பின் அதிர்வில் மரங்களிலுள்ள பறவைகள் வெருட்சியுற்றுத் திசை மாறிச் செல்லும். இதற்குமுன்னர் கேட்டறியாத வசவுகளைக் கொட்டத் தொடங்குவாள். கேணியைக் காவல் செய்யவளைப்போல அங்குமிங்கும் உலாவித்திரிவாள். நெற்றி யில் அப்பிய திருநீற்றுடன், நரைத்த கூந்தலை விரித்த படிநிற்கும் அவளுடைய தோற்றம் பார்ப்பவர்களை மிரள வைக்கும். நெருப்பாகப் பளபளக்கின்ற விழிகளின் கடுமை யைத்தாங்க முடியாமல் அவர்கள் விலகிச் செல்வார்கள். இவ்வாறு ஆச்சியின் அசைவுகள் மற்றவர்களைப் பொறுத்தவரை விசித்திரமாகவே தோன்றும். கடந்தமாதத்தின் பனிவிலகாத அதிகாலைப் பொழுதொன்றில், நாகபாம்பொன்று பேருந்தின் சில்லில் அகப் பட்டு இறந்துகிடந்தது. பெரியபடமும், மினுக்கமான உடலும் கொண்ட அந்தப் பாம்பிலிருந்து பொன்னிறமான செதில்கள் சிந்தியிருந்தன. திறந்திருந்த அதன் கண்களிலே தீராத ஏக்கமொன்று உறைந்திருப்பதைப் போல எனக்குத் தோன்றியது. அதைப்பார்த்த அர்ச்சகர் கேடுகள் விளையப் போவதாக எச்சரித்து விட்டுப்போனார். அன்றிலிருந்து ஆச்சியைக் காணமுடிவதில்லை. நானறிந்தவரை கேணியையும், கோவிலையும்விட்டு அவள் எங்குமே சென்றதில்லை. அவள் இல்லாததால் அற்றுப்போய் விட்டது. பிரதேசத்தின் உயிர்த் தன்மையே இந்தச்சந்தியும், கடந்து செல்கின்ற வீதியும் வழமை போலப் பரபரப்பாக இயங்குகின்றன. அம்மன் கோவிலில் ஆறுகாலப் பூசைகளும் ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றன. பூசை முடிந்ததும் அர்ச்சகர் பிரசாதத்துடன் வெளியே வந்து ஆச்சியைத் தேடுவார். அவளைக் காணாமல் ஏமாற்றத்துடன் திருப்பிச் செல்வார். ஆச்சி இல்லாததால் கேணியின் சுற்றுப்புறம் அசுத்தமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. பெட்டிக் கடைகளின் பெருக்கமும், சுற்றுலாப்பயணிகளின் அதிகரித்தவருகையும் இந்தச் சூழலின் அமைதியைக் குலைத்து விட்டன. ஏதோவொன்றை இழந்ததைப் போன்ற துயருடன் கேணித்தண்ணீர் அசைவின்றிக் கிடக்கிறது. ஆனாலும், சில நம்பிக்கைகள் இப்போதும் நிலைத்திருக்கின்றன. கேணியின் புழையிலிருக்கும் ஐந்து தலை நாகம் பெளர்ணமித் தினங்களில் வெளியேறி வருவதாகவும், நிலவு உச்சியைக் கடக்கும்போது நீரை உறிஞ்சி அம்மனுக்குமேலே சொரிவதாகவும், அது துப்பிய இரத்தினக் கல்லின் பிரகாசமான ஒளியைப் பார்க்க முயல்பவர்கள் குருடாகிக் கேணியில் விழுந்து மரணமாவதாகவும்...!

உயிர் இலத்திரனியல் தொழினுட்பம்

சி.சிவபாலன்

பலகோடிமனிதர்கள் வாழ்கின்ற இவ் உலகத்தில் மனிதர்கள் பிறப்பிலும் இடையிட்டும் சிலகுறைபாடுகளைக் கொண்டவர்களாக காணப்படுகின்றனர். மரபுரீதியான குறைபாடுகள் ஒருபுறமிருக்க, மனிதன் கழலுக்கு விளைவிக்கும் கேடுகள் காரணமாகவும், தனது பழக்க வழக்கங்கள் காரணமாகவும் பலகுறைபாடுகளைத் தருவித்துக் கொள்கிறான். எனினும் எவ்வாறான குறைபாடுகள் ஏற்படினும் அவற்றை எவ்வாறாவது சரிசெய்துவிட வேண்டுமென்ற துடிப்பும் அவனிடம் உள்ளது. இதன் விளைவே மருத்துவத் துறையின் வளர்ச்சியாக இருக்கிறது.

எனினும் மருத்துவத் துறைக்குச் சவால்விடும் பலவிடயங்கள் இருக்கின்றன. மருத்துவத்துறைக்கு பல்வேறு வழிகளிலும் உதவிவரும் பொறியியல் துறை குறிப்பாக இலத்திரனியல்துறையின் ஒருபரிணாமமே உயிர் இலத்திரனியல் தொழினுட்பம் (bionic technology) ஆகும். அதாவது உயிரியல்துறையும் இலத்திரனியல் துறையும் இணைந்த ஒரு தொழி நுட்பமாக பயோனிக்

தொழினுட்பம் உள்ளது. இது பல்வேறு செயற்கை உறுப்புகளையும் தயாரித்து வழங்கும் தொழினுட்பமாகும்.

பயோனிக் கண்கள்

சாதாரணமாக எமக்கு பார்வையில் ஏற்படும் குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்ய கண்ணாடிகளை அணிந்து கொள்கிறோம். அல்லது வில்லைகளை பொருத்திக் கொள்கிறோம். ஆனால் மரபணுக் கோளாறு காரணமாக அல்லது விபத்துகள் அல்லதுநோய் காரணமாக ஏற்படும் பாரியபார்வைக் குறைபாட்டை சீர்செய்துவிட முடியாத நிலையே காணப்படுகிறது. இதற்குத்தீர்வாக பயோனிக் கண்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவை இலத்திரனியல் கமரா, சிலிக்கன் சில்லுகள் மென்பொருட்கள் என்பனவற்றை கொண்டு தயாரிக்கப்படுகின்றன. இது பார்வைக் குறைபாடுடைய ஒருவரின் முகத்தில் பொருத்தப்படும்போது கமராவில் தெரியும் காட்சியானது இலத்திரனியல் சாதனங்களால் மின்னியல் சமிக்ஞைகளாக மாற்றப்பட்டு பார்வை நரம்புகள் மூலம் மூளைக்கு அனுப்பப்படும். அதன் மூலம் பொருட்களைப் பார்க்கமுடியும். இவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்ட பயோனிக்கண்கள் இன்றைய நிலையில் இயற்கையான விழிகளால் பார்க்க முடிவது போல துல்லியமாகப் பார்க்க முடியாத உள்ள போதிலும் பொருட்களை இனங்காண முடிவதாக தெரிவிக்கப்படுகிறது.

பயோனிக் கைகள்

விபத்திலே கை, கால்களை இழக்கும் ஒருவருக்கு செயற்கை கை, கால்களைப் பொருத்தக் கூடியதாக உள்ளபோதிலும் அவைவடிவத்திலும் சிலசெயற் பாடுகளுக்கும் உதவுகின்றன. எனினும் பயோனிக் உறுப்புகள் பலதுல்லியமான செயற்பாடுகளைக்கூடச் செய்யக் கூடியனவாக உள்ளன. அத்துடன் அவை மூளையிலிருந்துவரும் கட்டளைகளுக்கு ஏற்பசெயற்படக் கூடியனவாகவும் தயாரிக்கப்படுகின்றன. உயிரியல் தொழினுட்பத்துடன் இலத்திரனியல் தொழினுட்பத்தையும் இணைத்து உருவாக்கப்பட்டுள்ள பயோனிக்கைகள் மின் கலங்களிலிந்து பெறப்படும் மின் சக்தியில் இயங்குகின்றன. இவற்றின் மூலம்

மூளை சிந்தித்தற்கேற்ப விரல்களை மடிக்க, பொருட்களை எடுக்க, அவற்றைப் பயன்படுத்த முடியும் என்பதுடன் சில தொடுகை உணர்வைக் கூட கொண்டவையாக உள்ளன.

பயோனிக் காதுகள்

பொதுவாக காதுகளைத் தவிர்த்துக் காதுகளைச் சாதனங்கள் வெளியே பொருத்தப் படுகின்றனவாக இருக்கின்றன. இவை தற்போதுமிகச் சிறியனவாக இருக்கின்றபோதிலும் இவற்றினால் சில அசௌ கரியங்களை அவர்கள் சந்திக்க வேண்டியே உள்ளது. ஆனால் பயோனிக் காதுகள் எனப்படும் இச்சாதனம் காதின் பின்புறத்தில் சிறியசத்திரசிக்சை மூலம் பொருத்தப்படுகிறது. இதனை காக்கிளியர் மாற்று அறுவைச் சிக்சை என்று அழைக்கின்றனர். இச் சாதனமானது ஒலி அலைகளை மின் அலைகளாக மாற்றி மூளைக்கு அனுப்புவதன் மூலம் கேட்கும் சக்தி ஏற்படுகிறது. இச்சாதனம் பொருத்தப்பட்டுள்ள உணர்வே பயனாளிக்கு இருக்காது.

பயோனிக் முள்ளந்தண்டு

முள்ளந்தண்டு பாதிப்பு ஏற்படுகின்றவர்கள் உடலிக்கத்தை இழக்கின்றனர். உணர்வுகளை இழக்கின்றனர். உடல் உறுப்புகள் இயங்க முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. இவர்களுக்கு பயோனிக் முள்ளந்தண்டு பொருத்தும் முயற்சிகள் மேற் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. மூன்று சென்ரிமீற்றர் நீளத்தில் தயாரிக்கப்படும் பயோனிக் முள்ளந்தண்டைக் கழுத்துக்குக் கீழேபொருத்துவதன் மூலம் இக் குறைபாடுகளை நிவர்த்திசெய்யமுடியும் எனத்தெரிவிக்கப்படுகிறது. இது அடுத்த ஆண்டளவில் செயற்படுத்தப்படும் எனஎதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

பயோனிக் கணையம்

இன்று நீரிழிவு என்பதுமிகப் பொதுவான ஒன்றாக உள்ளது. மிகச்சிறு வயதிலேயே ஏற்படுகின்ற ஒன்றாகவும் இது உள்ளது. இரத்தத்திலுள்ள குளுக்கோசின் அளவைக் கட்டுப்படுத்தும் கணையம் சரிவரச் செயற்படாமையே இதற்குக் காரணமாக உள்ளது. இதனைக் கட்டுப்படுத்த பயோனிக் கணையங்கள் பயன்படுத்தப்படலாம். குருதியிலுள்ள குளுக்கோசின் அளவை கண்காணித்து அதனைக் கட்டுப்படுத்த கணையமானது தேவையான அளவு இன்சலினைச் சுரக்கிறது. இதன் செயற்பாடானது பலமிழக்கும்போது குளுக்கோசின் அளவுமாறுதலடைகிறது. வழமையாக இதனைக் கட்டுப்படுத்த ஊசிமூலம் இன்சலின் செலுத்தப்படுகிறது. ஆனால் குருதியிலுள்ள குளுக்கோசின் அளவைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பு

மருத்துவரிடம் அல்லது நோயாளியிடமே உள்ளது.

இதேவேளை பயோனிக் கணையம் பொருத்தப்படுமாயின் அது குருதியிலுள்ள குளுக்கோசின் அளவை கண்ணாணித்து தேவைப்படும்போது இன்சலினை செலுத்தவோ அல்லது குளுக்கோசின் அளவுகுறையும் போது அதனைச் சரிசெய்யவோ முடியும். இன்றைய நிலையிலும் இதற்கான சிலகருவிகள் உள்ளபோதும் மிகச்சிறியவடிவில் உடலிலேயே இணைத்துக்கொள்வதன் மூலம் இவ்வாறான ஒரு குறைபாடு உள்ளதையே மறந்து விடமுடியும்.

ஒலிம்பிக் போட்டி

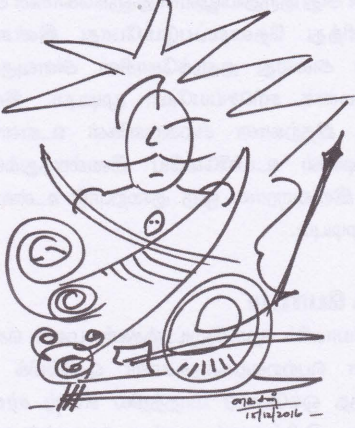
பயோனிக் தொழினுட்பத்தின் மூலம் செயற்கை உறுப்புகளை பெற்றவர்களுக்கான ஒலிம்பிக் போட்டியானது கடந்த ஒக்டோபர் மாதத்தில் சுவிற் சர்லாந்தில் நடத்தப்பட்டது. இதில் பலர் கலந்து கொண்டு சாதனைகளை நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள். இது பயோனிக் தொழினுட்பத்தின் வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

மனித செயற்பாடுகளை மேம்படுத்தல்

பயோனிக் தொழில் நுட்பமானது குறைபாடுகளைமட்டும் நீக்கிவிடுவதுடன் நின்றுவிடப் போவதில்லை. மனிதனிடம் இயற்கையாக இருக்கின்ற களைப்பு, சோர்வு, தூக்கம் போன்றவற்றையும் கட்டுப்படுத்தி "மனிதனை மேம்படுத்தவும் பயன்படுத்தப்படக்கூடும். மனிதர்களின் உடலில் சிறிய சிலிக்கன் சில்லைப் பொருத்துவதன் மூலம் அவனது மூளையின் செற்பாடுகளை கட்டுப்படுத்தவும் முடியும். அதாவது ஒருவர் தன் எண்ணத்திற்கேற்ப மற்ற மனிதர்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். இது ஆங்கில சினிமாக்களில் காட்டப்படுவது போன்ற கற்பனை போல அல்லது உண்மையாகவே மாறக்கூடும். இது மனிதகுலத்திற்கு நன்மைதருமா? என்பது கேள் விக்குரிய ஒன்றாகும்.

எவ்வாறாயினும் இன்று எம் மத்தியிலே யுத்தத்தினால், விபத்துகளால் உடலுறுப்புகளை இழந்தவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் பலர் தமது மன உறுதியினால் மட்டுமே இக் குறைபாடுகளை ஓரளவு நிவர்த்தி செய்து கொண்டு சாதாரண வாழ்வில் ஒன்றிணைய சிலர் இதிலிருந்து மீள முடியாதவர்களாகவே உள்ளனர். இவர்களுக்கும் பயோனிக் தொழினுட்பம் கிட்டுமாயின் அவர்களின் வாழ்வில் பாரியமாறுதல்களைக் கொண்டு வர முடியும். அதுமுடியாத ஒன்று மல்ல.

ஆய்ஸ்...

என் உயிர் வாழ்வின் உயரங்களை உரசிய
போதெல்லாம்
மரணம் பலமுறை என் விலாசம்
விசாரித்ததுண்டு!
வாழ்வை ரசித்தபடி மரணத்துக்கு
கைகுலுக்கி உள்ளேன்...
என் யுத்தகளத்தில் ரணகளமாக்கப்பட்டு
குற்றயிராய் வலிஎடுக்கக் கதறி இருப்பேன்....
பாசக்கறள் படிந்த கத்தியால்
மீண்டும் மீண்டு குத்தினார்கள் நெஞ்சில்
யூலியஸ் சீசருக்கு புருடஸ் போல....!
சுரண்டினார்கள்.. உடல் வெடித்து உதிரும் சீறச்சீற
சுரண்டினார்கள்... நானும் மீண்டும் மீண்டும்
எழுந்தேன்..
இப்போது எரிந்துகொண்டு இருக்கிறேன்!
தீயாய்! பெரும் தீயாய்!
துடித்தெழுந்து உயரப்பற்பதற்காக....
தீ எனக்கென்ன விதியோ
நான் பீனிக்ஸ் பறவை...
என் பறைய சிறகுகளை
சிதைத்துக்கொண்டு இருக்கிறேன்
புதிதாய் முளைத்து ஆக்கிரோஷமாய்
பறப்பதற்காக....
வயது எனக்கென்ன எல்லை?
நான் ராஜ கழுகு.. ●

சுந்திரபோஸ்

விவேகானந்தனார் சதீஸ்

மாற்றம்
தன்னை மாற்றுமென்று
நாற்றங்களை
நாசிகள் சுவாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டன
அரைகுறை தெரிய
அங்கங்கள் நெழிய
அது அதை நாடி
நாளடைவில்
அதுகளும் அவைகளுமாகி
ஏ மாற்றமே இறுதியாகி இழக்கின்றோம்
பண்பாட்டை
பாவைகள் எம் பாலனத்தை! ●

ஏ....மாற்றமே

நா.நவராஜ்

நான் என்ன நரியா? என்னைப் பார்க்க நரிபோலே இருக்கிறதா? எனக்கேட்டபடி அந்த இளைஞன் நிலத்தை நோக்கித் தன்பார்வையைச் செலுத்தினான். கோபத்தால் அவனது உடல் படபடத்துக் கொண்டிருந்தது. அப்பா சொல்கிறார், "அம்மா சொல்கிறா, அண்ணா சொல்கிறார், எல்லோருமே அப்படித்தான் சொல்கிறார்கள். ஏன் நண்பர்கள் கூட அப்படிச் சொல்லித்தான் சிரிக்கினம். நான் என்ன குள்ளனா, வஞ்சனை பொருந்தியவனா எதுக்கு அப்படிச் சொல்லவேணும்" என்று தொடர்ந்தவன் அழுத் தொடங்கினான். பாடசாலைக்கோ ரீயூசனுக்கோ செல்லப் போவதில்லை. இனிப் படிக்கப் போவதேயில்லை என முடிவெடுத்தான். பெற்றோர் அதிர்ச்சியுற்றனர். "நரி" என்ற ஒரு சொல் அவன் வாழ்க்கையைப் புரட்டிப் போட்டு விட்டது.

"பட்டம் சூட்டுதல்" தமிழர் களாகிய எம்வாழ்வோடு ஒன்றிப்போய் மரபணுக்களில் ஊறி இருக்கிறது போனும். பல்கலைக் கழகங்களில் வழங்கப்படும் பட்டங்களுக்கு அப்பால் நாம் பல பட்டங்களைத் தாங்கி நிற்கின்றோம். நமக்கு நாமே அதனை இட்டும் கொள்கின்றோம். சங்ககாலம் தொடங்கி அரசர்களில், புலவர்களில் தனது செல்வாக்கைச் செலுத்தி வந்த பட்டம் இன்றும் அரசியல்வாதிகள், நடிகர்கள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் முதல் சாதாரண மக்கள் வரை தனது செல்வாக்கைச் செலுத்தி வருகின்றது. இந்தப் பட்டம் பெறும் ஆசை பின்தள்ள பலபல காரியங்களில் பலர் ஈடுபடுகின்றனர். அல்லது ஈடுபட்டுவிட்டுப் பட்டம்

வரும் என்று காத்திருக்கின்றனர். தாமே தம்மைப் பற்றி எழுதி விண்ணப்பிக்கின்றனர். சிலர் பெற்ற பட்டங்களுக்கு அமையத் தம்மை தகுதியானவராக மாற்றுவதற்குச் செயற் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தகையவர் யாரும் தமக்குத் தரப்பட்ட பட்டத்தினை ஒருவர் சொல்லி அழைக்கின்றபோது எரிந்து விழுவதோ, கோபப் படுவதோ வெட்கப்படுவதோ இல்லை. (அழைக்காத போது சில வேளைகளில் இவ்வுணர்வுகள் வரலாம்) பெருமைப் படுகின்றனர். அவர்களால் அப்பட்டம் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்ட ஒன்றாக இருப்பதால் எதிர்மறையான உணர்வுகளுக்கு அவர்கள் உட்படுவதில்லை.

சிறுவர்கள் மற்றும் இளைஞர்களுக்கு இடையில் பட்டங்கள் ஒருவரைப் பெருமைப் படுத்துவதற்கு மாறாகச்

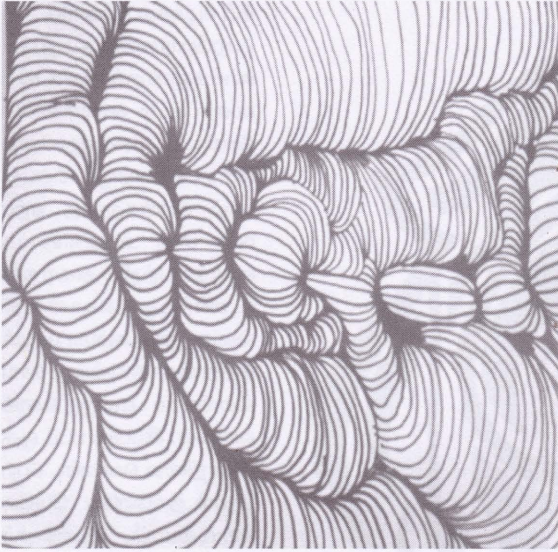
சிறுமைப் படுத்தவும் எரிச்சலூட்டவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. (சில பெரியவர்களுக்கு இடையிலும் இப்பழக்கம் உண்டு). சில பெற்றோர்களும் தமது பிள்ளைகளுக்குப் பட்டங்களைச் சூட்டி அவர்களைக் கிண்டல் பண்ணுகின்றனர். அவ்வாறு செய்வதால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் மன உளைச்சல்களைப் பற்றி அவர்கள் உணர்ந்து கொள்வதில்லை. நாம் சுமமா பகிடிக்குத்தானே அவ்வாறு செய்கின்றோம் என்று சொல்வார்கள். இப்படிப் பட்ட ஒரு மன நிலை கொண்ட பெற்றோரிடத்திலேயே மேலே சொல்லப்பட்ட இளைஞர் வளர்ந்தார். அவரது ஒட்டியிருக்கும் அடிவயிறோடு

நான் என்ன நரியா?

கூடிய உடல் அமைப்பினைக் கொண்டே அவர்கள் "நரி" என்ற செல்லப் பெயரினை (பெற்றோரின் கருத்துப் படி) வழங்கியிருந்தனர். சிறுவயதில் இருந்தே இது வழக்கில் இருந்தது. விபரம் தெரியவந்த போது சிறுவர்கள் நீதிக் கதைகளில் வரும் "நரி" போல் வஞ்சனை, குள்ளத்தனம் கொண்டவனாகத் தான் இருக்கின்றேனா? எனச்சிந்திக்கத் தொடங்கினார். அவரால் இதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடிய வில்லை. முரண் பட்டார். மற்றவர்களுக்கு முன்வருவ தற்கு அஞ்சினார். தனது உருவமே அவருக்கு வெறுப்பைத் தந்தது. இந் நிலைக்கு உட்படுத்திய பெற்றோரைப் பழி வாங்க படிப்பை நிறுத்தி விட்டார்.

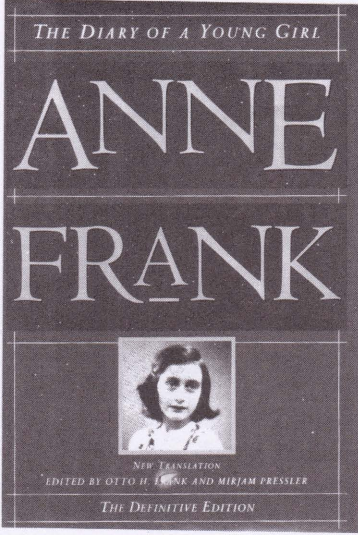
"மனிதன் சம்பவங்களால் குழப்பப்படுவதில்லை அவனது சிந்தனைகளே அவனைக் குழப்பி விடுகின்றன" என அறிகைசார் சிகிச்சையாளர்கள் குறிப்பிடுவர். "நரி" என்ற சொல் அது பற்றி அவர் கொண்டிருந்த வஞ்சகமானது, குள்ளத்தனமானது என்ற எதிரான சிந்தனைகள் அவரை எதிரான மனநிலைக்கு உள்ளாக்கி தாழ்வுச்சிக்கலுக்குள் இட்டுச் சென்றது. வாழ்வு சிக்கலானது.

இன்னொரு இளைஞன் அவனை நண்பர்கள் இப்படித்தான் "நரி" என்று அழைத்தனர். நண்பர்களோடு இரவில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் ஒன்றாகக் கூடி நின்று குதூகலிப்பது அவனது வழக்கம். அவ் வேளைகளில் எல்லாம் அவர்கள் அவனை "நரி" என அழைத்துச் சினமூட்டினர். அவன் தனக்குள் நினைத்தான் "நரி"

தந்திரமுள்ளது. நானும் இவர்களைத் தந்திரத்தால் வெல்ல வேண்டும் என்று. தெருவில் இருந்து வீடு வந்ததும் தனது படிப்பில் மும்முரமாக ஈடுபட்டான். க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சை வந்தது. அவர்கள் குழு தெருவில் நின்று குதூகலித்தது இவனும் நின்றான். நரி என்ற நாமத்தோடு. இரவில் படிப்புத்தொடர்ந்தது தந்திரமாக. பரீட்சை முடிந்தது. முடிவுகள் வந்தன. தெருவில் இவரோடு நின்றவர்கள் அத்தனை பேருள்ளும் இவன் மட்டும் பல்கலைக்கழகம் தெரிவானான். எப்படியடா? என்றனர் மற்றவர்கள். அவன் சொன்னான் "நரி" தந்திரமானது என்று.

"நரி" என்ற ஒரு பட்டம் இரு இளைஞர்கள் அதனைப் பார்த்த விதத்தால் அவர்கள் வாழ்க்கை இருநிலைப்பாட்ட முடிவிற்குள் தள்ளப்பட்டுள்ளது. ஒரு சம்பவத்தில் உள்ள எதிரான விடயத்தைப் பார்ப்பதில் தப்பில்லை. அதை எம்மோடு பொருத்தி நாம் அந்தவாறே இருக்கின்றோம். என நம்பி அதனை மீள மீள வலுவாக்கி எம்மைப் பிழையான வழிக்கு நாமே இட்டுச் செல்வது சரியானதா என நாம் சிந்திக்க வேண்டும். தம்மைப் பற்றித் தாழ்வாகச் சிந்திப்பவர்களும் எந்த விடயத்தையும் தமக்கு எதிரான தாகப் பார்ப்பவர்களும் இம் மனநிலைக்குள் சூதியாக விழுந்து விடுகின்றார்கள். குறித்த அந்தச் சொல்லை (நரி) தான் கற்பித்த எதிரான காரணத்தினால் (குள்ளத்தனம், வஞ்சனை) ஏற்கவோ அல்லது இயல்பாக எடுக்கவோ முடியாமல் அதனை மறுதலிக்கின்றார். இவ்வேளையில் மற்றவர்கள் அதனைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்கின்ற போது சினமூட்டப்பட்டு எரிச்சல் அடைகின்றார். கோபம் உறுகின்றார். மற்றவர்களோடு முரண்படுகின்றார். இதன் மூலம் எமது இயல்பு நிலையைக் குழப்பி எம்மை சின மூட்டி அமைதியற்ற வர்களாகச் செய்து ரசிக்க நினைக்கும் மற்றவர்களின் இச்செயலுக்கு நாமே வழியமைத்துக் கொடுத்து விடுகின்றோம். அவர்கள் அச்சொல்லையே எமக்குப் பட்டமாகச் சூட்டிவிடுகின்றனர். ஏற்காத இச்சொல் பட்டமாகின்ற போது அது மனதுக்குப் பெருமை அளிப்ப தில்லை. மாறாக எமது வாழ்க்கையையே நரகமாக்கி விடுகின்றது. மற்றைய இளைஞர் நரி தந்திரம் மிக்கது என்ற பார்வையில் அதனை அணுகினார். அந்தக் குணத் தைத் தனக்குச் சார்பாக மாற்றினார். மற்றவருக்கும் தீங்கிழைக்காமல் தனக்கும் தீங்கில்லாமல் அதனைக் கையாண்டு வெற்றியும் பெற்றார். வேப்பம் பூ கசப்பானது என்பது ஒரு பார்வை. அதற்குள்ளும் தேன் இருக்கின்றது என்பார்ப்பது இன்னொரு பார்வை. உங்கள் பார்வை எப்படி? கசப்பானதா. இனிப்பானதா.

குறிப்பேடுகளின் கதை

சாந்தன்

டார்கள். தான்யா மட்டுமே எஞ்சியிருக்கிறாள்.”

தன் கண்ணாடியைக் கழற்றிக் கண்களை மெல்லக் கைக்குட்டையால் ஒற்றியபடியே “தன்யா வுக்கு, பிறகு என்ன நடந்தது? “என்று கேட்டார் நாராயண்.

“எல்லோர் மறைவின் பின்பும் தனித்து விடப்பட்ட தான்யா, பின்னர் நோய்வாய்ப்பட்டுக் குற்றயிருங் குலையு யிருமாக கிடந்த நிலையில் பராமரிப்புப் பிரிவினால் மீட்கப் பட்டு ஏனைய குழந்தைகளுடன் பாதுகாப்பாக அனுப்பி வைக்கப்பட்டாள்,” என்றார். செர்கே பாவ்லோவிச், “ஆனால், பாவம், ஏற்கனவே மிகவும் பலவீனப்பட்ட குந்தமையால் 1943 ல் அவளும் இறந்துவிட்டாள்.”

“ராம் ராம்.”

என்னால் ஒன்றுமே பேசமுடியவல்லை.

1984 யுன் மாதக் கடைசியில் ஒரு முற்பகல். ருக்ஷாவின் கோடைகாலச் சூரியன் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. அதிக பிரகாசமோ வெப்பமோ இல்லாத இதமான வெயில். லெனின் கிராத் நகரின் பிஸ்க ரேவ்ஸ்கியே இடுகாட்டின் மியூசியத்தில் நாங்கள் நின்றிருந்தோம். இரண்டாம் உலகப்போரில் லெனின் கிராத் 900 நாட்கள் முற்றுகை யிடப்பட்டிருந்தது. செப்டெம்பர் “41 லிருந்து ஜனவரி “44 வரை. குண்டு வீச்சாலும், போர்முனையிலும் இறந்தோரை விட பட்டினியால் இறந்தோரும் ஆயிரக் கணக்கில் இருந்தார்கள். கூட்டங் கூட்டமாக இறந்தவர் களைப் புதைக்க தனி இடமே தேவைப்பட்டது. பெரிய பெரிய கூட்டுப் புதைகுழிகளில் ஆயிரக்கணக்கான மனித

“ராம்,ராம்,ராம்,ராம்” என்றார் நாரா யண்.

எதிரே கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் அந்த ஒற்றைகள் இருந்தன. ஒவ்வொரு தாளிலும்

குழந்தை எழுத்துக்கள்.

“1941 டிசெம்பர் 23, இரவு 12.30 க்கு கேஷன்யா இறந்து விட்டாள்.”

“1942 ஜனவரி 25, பிற்பகல் 3 க்கு பாட்டி மரித்தார்.”

“ல்யோக்கா, 1942 மார்ச் 17, காலை 5 மணிக்கு”

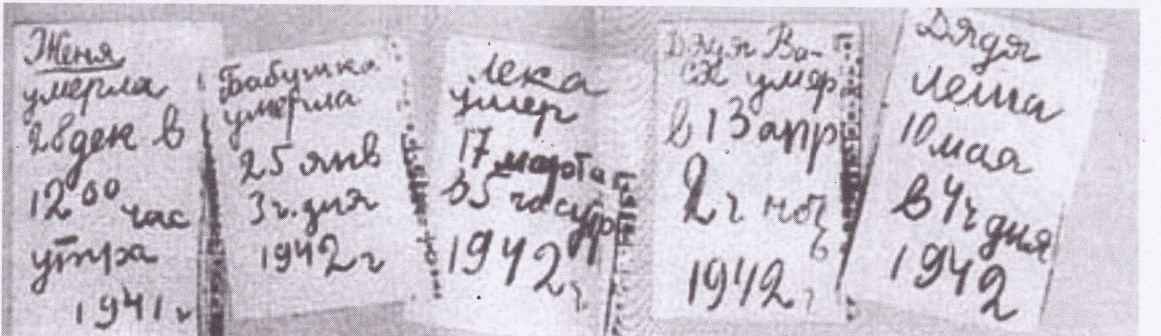
“வான்யா மாமா, 1942 ஏப்ரல் 13, காலை 2 மணிக்கு.”

“ல்யோக்ஷா மாமா, இறந்தது, 1942 மே 10, மாலை 4 மணிக்கு.”

“1942 மே 13 காலை 7.30 க்கு அம்மா”

கடைசியில் இப்படி இருந்தது:

“சவிச்சேவ்கள் எல்லோருமே இறந்துவிட்

உடல்களைப் போட்டு மூடினார்கள். இந்த இடம் தான் பிஸ்கரேவ்ஸ்கியே.

“லெனின்கிராத்” என்ற பெயர் இப்போது பூகோளப் படத்திலிராது. ஏன், “சோவியத் யூனியன்” என்ற பெயருந்தான். ஆனால் 1991 வரை இரண்டுமே இருந்தன. மகத்தான அக்டோபர் சோக்ஷலிஸப் புரட்சி யின் விளைவாய் 1917ல் உருவான அந்த மகாதேசம் எண்பதாண்டு களுக்குள்ளாகவே இல்லாததானதும், புரட்சியின் காரணமான லெனின் பெயரால் அழைக்கப் பட்ட பெருநகரம் ஏறத்தாழத் தன் பழைய பெயரான “பீற்றர்ஸ் பேர்க்” என்பதையே மீண்டும் சூடிக் கொண்டதும், உலக சரித்திரத்தில் முரண்மிகு துன்பியல்களெனத் தக்கவை.

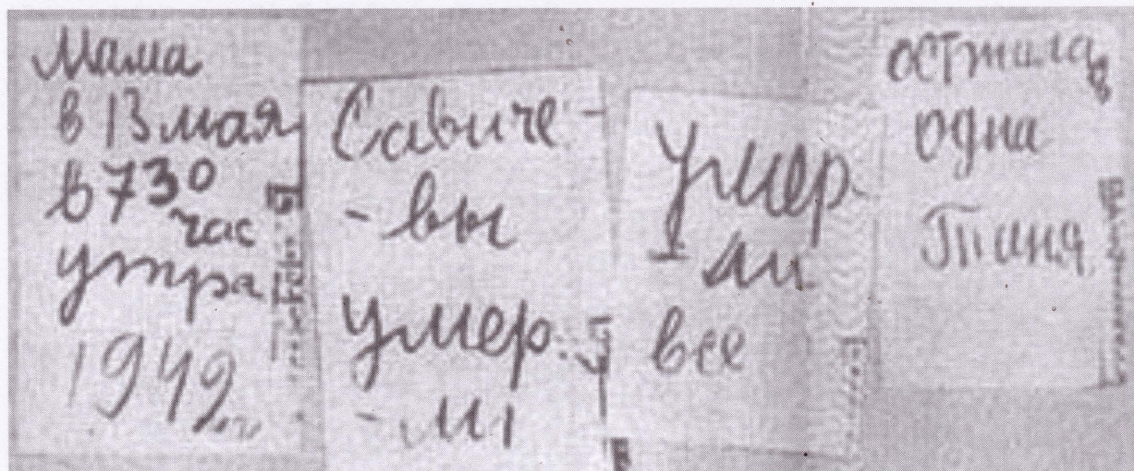
எப்படியிருப்பினும் 1940களில் உலகையே விழுங்கிவிடும் பெரும் பேரலையாய் எழுந்த மகாயுத் தத்தையும் அதனை அரங்கேற்றிய ஃபாளிஸ ஜேர்மனியையும் அதன் நாஸி அக்கிரமங்களையும், சோவியத் ஒன்றியம் என்னொரு தேசமில்லா திருந் திருப்பின் தடுத்துத் தோற்கடித்திருக்க முடிந்திராது என்பது மட்டும் நிரூபணமான ஒன்று.

யூதர்கள், கிழக்கு ஐரோப்பியர் என்று தொடங்கிப் பரந்த ஹிட்லரின் நாஸி அட்டேழியங்கள், முழு ஐரோப்பாவி லுமே அகலக்கால் பரப் முனைந்த போது அதற்கு அந்த மக்கள் எல்லோரும் கொடுத்த விலை, சரித்திரத்திலேயே அதற்கு முன்பும் பின்பும் இருந்திராதது. அதே போல் ஆக்கிரமிப்புப் படையாக உள்ளுழைந்த ஜேர்மன்

ராணுவத்தைத் துரத்தியடித்து, அவர்கள் நாடாளுமன்றக் கட்டடத்திலேயே வெற்றிக்கொடி நாட்டி வந்தமைக்கு சோவியத் ஒன்றியம் கொடுத்த விலையும் காட்டிய வீரமுங்கூட முன்னுதாரணமற்றவையே.

சோவியத் நாட்டினுள் நுழைந்த நாளி ஆக்கிர மிப்பாளர்கள், லெனின்கிராத் நகரைச் சுற்றி வளைத்து மூன்றாண்டுகள் வரையில் 900 நாட்கள் முற்றுகைக்குள் வைத்திருந்தார்கள். உணவோ வெளியிலகத் தொடர்போ இல்லாத நிலை. கொடுங்குளிர். அக்குளிர் போக்கக்கூட எரி பொருளின்மை. நோய்கள், என்று மூன்றாண்டு காலமும் முடிவிலாத் துன்பங்களுக்கும் தொடர்ந்த சாவுகளுக்கும். இழப்புக்களுக்கும் முகங்கொடுத்து நின்றது லெனின் கிராத்.

“தான்யாவின் தினக்குறிப்புக்கள் உங்களுக்கு எதையாவது ஞாபகப்படுத்துகிறதா?” என்று கீதா கேட்டார்.

“ஆன் ஃப்றாங் தானே?” என்று திருப்பிக்கேட்டேன்.

“மிகவும் சரி,” என்ற கீதா இரக்கம் தோய்ந்த குரலில், “இரண்டுக்கும் இடையில் நிறைய ஒற்றுமைகள் உண்டு” என்றார்.

“சில வேறுபாடுகளும் உண்டு என்றாலும் அடிப்படையிலும் ஒட்டு மொத்தமாகவும் ஒன்றுதான்” என்றேன்.

1929 ஜேர்மனியின் ஃபிராங்க்ஃபேர்ட் நகரில் பிறந்தவர் ஆன் ஃப்றாங் என்கிற அனலிஸ் மாறி ஃப்றாங். நாஸிகள் ஜேர்மனியைத் தம் முழுக் கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்ததைத் தொடர்ந்து, அவரது ஐந்தாவது வயதுக்கு முன்னரே குடும்பத்தினர் நெதர்லாந்தின் ஆம்ஸ்டர்டாம் நகருக்குக் குடிபெயர்ந்தனர்.

நாஸிக் கொடுமைகள் என்பவை நரகத்தை நேரடியாகவே பூமியில் நிறுவியவை. சுற்றி வளைக் கப்பட்டு வதை முகாம்களுக்கு அனுப்பப்பட்ட யூதர்கள் வர்ணிக்க முடியாத சித்திரவதைகளுக்கு உட்படுத்தப் பட்டுப் பின்னர் கும்பலாகக் கொன்றொழிக்கவும் பட்டார்கள். இதற்குப் பயந்து அவர்கள் குடும்பம் ஆம்ஸ்டர்டாம் நகரில் ஒரு கிட்டங்கியின் பின்புறத்தில் மறைந்து வாழத் தொடங்கியபோது ஆனுக்கு வயது பதின்மூன்று. பட்டினி, பிடிபட்டு விடுவோமே என்றும் அதன் முடிவாய் அமையக்கூடிய சாவு பற்றியும் நீக்க மற நிறைந்த பயம், புற உலகிலிருந்து முற்று முழு தாகத் தனிமைப் படுத்தப் பட்ட நிலை, சலிப்பு, ஒன்றாகவிருந்த எண்மருக்குள்ளும் இடைக்கி டையே ஏற்பட்ட தற்காலிக தப்பிப்பிரயாங்கன், ஒரு சிறிய இடத்தில் நெருங்கியடித்துக் கொண்டு வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தம், எல்லாவற்றுடனும் அச் சிறுமியினுடைய வாழ்நிலையிலிருந்து ஒரு ஆறுதலாகவும் தன்னை வெளிப்படுத்தும் முயற்சியாகவும் அமைந்தவைதான் ஆன் ஃப்றாங்கினுடைய தினக் குறிப்புக்கள்.

இரண்டு வருடங்களுக்கு சற்று அதிகப்படியான காலம் இக்குறிப்புக்கள் எழுதப்பட்டு வந்துள்ளன, 1942 நடுப்பகுதியிலிருந்து 1944 நடுப்பகுதி வரை ஒழுங்காக எழுதப்பட்ட இக்குறிப்புக்கள் உண்மையில் ஆன் தனக் காகவே எழுதியவை. பின்னர் 1944 இல் ஒருநாள் நாடு கடந்த டச்சு அரசாங்கத்தின் ஒரு உறுப்பினரான ஜெரிட் போக்ஸ்ரீன் வானொலியில் நிகழ்த்திய ஒரு உரையை ஆன் கேட்கநேரிட்டது. ஜேர்மன் ஆக்கிரமிப்பின் கீழ்

டச்சுமக்கள் அனுபவித்த துன்புறுதல்கள் பற்றிய அனுபவப் பதிவுகளைத் தொகுத்து வெளியுலகிற்கு அறியத்தர இருப்பதாக அந்த உரை கூறிற்று. அதனால் ஈர்க்கப்பட்ட ஆன், போர் முடிந்ததும் தன்னுடைய நாட்குறிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு நூலை வெளியிடலாம் எனத் தீர்மானித்தான். அதற்கேற்ப பின்னர் தன் குறிப்புக்களை செம்மைப்படுத்தி முழுமையாக்கி மீள் எழுதலானான்.

அதே நேரம் தன்னுடைய மூலக் குறிப்புக்களையும் அவள் பேணி வந்திருக்கிறாள். ஆனுடைய நாட்குறிப்பில் கடைசிப் பதிவு இடம் பெற்ற திகதி 1944 ஒகஸ்ட் முதலாம் திகதி. மூன்று நாட்களுக்குள் அதாவது ஒகஸ்ட் நாலாம் திகதியன்று அந்த மறை விடத்தில் பதுங்கியிருந்த எண்மரும் கைது செய்யப் படுகிறார்கள். ஹிட்லரின் ரகசியப் பொலிஸ் அவர்களைக் கைது செய்து வதை முகாமிற்கு அனுப்பியது அங்கு தனது 15 வது வயதில் ஆன் மரணமானான்.

மறைந்து வாழ்ந்த இடத்தில் பணி புரிந்து கொண்டிருந்த பெண்ணொருத்தியால் ஆனின் குறிப்புகள் கண்டெடுக்கப் படுகின்றன. போர் முடிந்த வேளையில் ஆனும் உயிருடனில்லை என்பது தெரிய வருகிறது அப்பெண் தான் கண்டெடுத்த குறிப்புக்களை ஆனுடைய தந்தை ஓட்டோ ஃப்றாங்கிடம் ஒப்படைக்கிறார். அந்தக் குடும்பத்தில் தப்பிப் பிழைத்தவர் ஓட்டோ மட்டுந்தான். அவளுடைய விருப்பத்தை நிறைவு செய்ய தந்தை முடிவு செய்கிறார். ஆன் முதலில் எழுதிய பிரதி “ஏ” எனவும் அவளால் பிறகு செம்மை பண்ணப்பட்டபிரதி “பி” எனவும் இருந்தன. இவ்விரண்டிலும் இருந்து ஓட்டோஃப்றாங் பிரதி “சி” என்பதை உருவாக்கினார். அப்பிரதிதான் முதலில் உலகெங்கும் அறிமுகமாயிற்று.

தான்யா, ஆன், இருவரும் ஒத்த வயதினர், ஒரே காலத்தில் பிறந்து ஒரேயளவு காலமே வாழ்ந்தவர்கள். ஐரோப்பாவின் இரு வேறுபட்ட பிரதேசங்களைச் சேர்ந்திருந்தாலும் நாஸிக் கொடூரங்களால் ஒரே விதமாகக் குருத்திலேயே கருக்கப்பட்ட மொட்டுக்கள். இரண்டு பேரின் எழுத்துக்களும் அந்தப் பயங்கர அநுபவங்களையே பிரதிபலித்தன. இருவருமே சாதாரண குழந்தைகள், தம் எண்ணங்களை எழுத வேண்டுமென இருவருக்குத் தோன்றியிருக்கிறது. ஃபாஸிசம் தோற்கடிக்கப்பட்டதைக் காணக் கிடைக்காமலே கொஞ்சு சாவுகளைச் சந்தித்தார்கள். அந்தக் குரூரங்களால் சிதைக்கப்பட்ட கோடிக்கணக்கான குழந்தைகளின் பிரதிநிதிகளாய் இருவரும் அமைந்தார்கள். ஆன் எழுதிய குறிப்புக்கள் சற்று விரிவானவை, ஒழுங்காக, தொடராக, எழுதப்பட்டவை. அவற்றைப் பிற்கா

லத்தில் பிரசுரிக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணம் ஆனுக்கு ஒரு கட்டத்தில் தோன்றியிருக்கிறது. ஆனால், தான்யாவின் குறிப்புகள் அவசரமான குறிப்புகள். குடும்ப உறுப்பினர் ஒவ்வொருவராக மறைய, மறைய அவற்றைப் பதிவு செய்த அவலக் குறிப்புகள்.

◆◆◆

பிஸ்கரேவஸ்கியே ஞாபகார்த்த இடுகாட்டில் அமைந்துள்ள “வீரர்கள் நினைவாலயத்தில்” அழியாச் சுடரொன்று ஆள் உயரத்தில் மென் மஞ்சளும் மென் சிவப் புமாய், அடக்கமும் கம்பீரமுமாக எரிந்து கொண்டிருந்தது.

செர்கே பாவ்லோவிச், பிறகு சொன்னார் “அந்தக் காலத்தில் மக்கள் தம் மனிதத் தன்மையை இழக்க வில்லை. மாறாக அப்பண்பு மேலும் உறுதியும் உரமும் பெற்றுத் திகழ்ந்தது”

தான்யா என்கிற தாத்யானா நிக்கலயே வ்னா சவிச்சேவா, 1930ல் லெனின் கிராத் நகரில் பிறந்தவர். 1944ல் மரணிக்கிறார். அக்கிரமக்காரர்களுக்கெதிராக எதுவும் செய்ய இயலாத கையறு நிலை ஆனுக்கும் அவள் குடும்பத்தினருக்கும் இருந்தது. ஆனால் தான்யா குடும்பத்தினர் தங்கள் இறுதிக் காலம் வரை நகரைக் காத்து நின்று செஞ்சேனை வீரர்களுக்கு தம்மாலான ஒத்தாசைகளைச் செய்து வந்தனர். தாயார் படையினரின் சீருடைகளைத் தைத்தார் தான்யாவின் சகோதரிகள் ஊர் காவல் பணியில் ஈடுபட்டார்கள். பதுங்கு குழிகளை வெட்டி யவர்களுக்கு உதவியாக தான்யா வேலை செய்தாள்.

தன் குடும்பத்தினர் எல்லோருமே இறந்து விட்ட தாக தான்யா நினைத்திருந்தாள். ஆனால் இருவர் எஞ்சியிருந்தனர். சகோதரி நிளாவும், சகோதரன் மிக்ஷாவும் தப்பிப் பிழைத்தார்கள். வீடு வந்த நிளா, அழிபாடுகளிடையே தான்யாவின் குறிப்பேட்டைக் கண்டு பிடிக்கிறாள். இந்த நிளா, முன்னர் குண்டு வீச்சில் கொல்லப்பட்டாள் என்று குடும்பத்தினரால் கருதப்பட்டவள். அவள் நினைவாகத் தாயார் தான்யாவுக்குக் கொடுத்திருந்த சிறிய குறிப்பேட்டில் தான் தன் குறிப்புக்களை தான்யா எழுதியிருந்தாள்.

◆◆◆

இடுகாட்டின் வாசலில் அணையாத தீபமொன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து தூரத் தெரிகிற மிகப் பெரிய “தாயகம்” சிலை வரைக்கும் நேரே போகிற பாதை. இருமருங்கிலும் பெரிய பெரிய மேடைகளாய் முடிவற்ற வரிசைகளில் புதைவிடங்கள். ஆண்டுகள் மட்டுமே அங்கு குறிக்கப்பட்டிருந்தன. யார் எவர் என்று எப்படிக் குறிப்பிடுவது? இந்தவரிசைகளைப் பார்த்தபடி நெடியுயர்ந்த தாயகத்தின் சிலை நிற்கிறது. கீழே நடுகல்லில் இந்தக் கவிதை வரிகள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன:

“இங்கே கிடப்பவர் உன் மக்கள்

ஆண்கள் பெண்கள் அறியாக் குழந்தைகள்

அவர்கள் கூட செஞ்சேனைவீரர்கள்

புரட்சியின் தொட்டிலே லெனின் கிராத்தே

இவர்கள் யாவரும் தம் இன்னுயிர் தந்து

இயன்றளவுன்னைக் காத்திடமுயன்றனர்

எல்லோர் பெயரையும் எழுதிடல் இங்கு

எப்படிச் சாத்தியம்?

எனினு மிந்தக் கல்லினை நோக்குவோர்

ஒன்றினை நன்றாயுணர்ந்திடுவார்கள்:

எதையுமிங்கே மறந்திடவில்லை

எவரையுமிங்கே மறந்திடவில்லை.”

இக் கவிதையை எழுதியவர் திருமதி ஒல்கா பெர்கோல்ட்ஸ். முற்றுகையிடப்பட்டிருந்த நகரில் தீர்த்துடன் நின்றுழைத்தவர் இந்தப் பிரபல கவிஞர்.

“மாபெரும் தேசபக்த யுத்தம்” என சோவியத் மக்களால் கருதப்பட்ட இந்தப் போர் அருபவங்களை, அந்தப் போரை எதிர்கொண்ட அம்மக்களின் திடத்தை, தீரத்தை எல்லாம் இளைய சோவியத் இலக்கியம் பதிவு செய்து கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ருக்ஷய மொழியின் பெருங் கவிஞர்களிலொருவரும், உலகப் புகழ் பெற்ற கவிதைகளை வாடித்தவருமான அன்னா அஹ்மத்தோவா, தம் தாய்நாட்டின் மீதான ஹிட்லரின் ஆக்கிரமிப்புக் கண்டு எழுதிய கவிதைகள் உலகின் எந்த மொழியிலும் எழுந்த தேசபக்திக் கவிதைகளையும் மிஞ்சியவை எனக் கூறப்படுகிறது. 1942ல் அவர் எழுதிய “உறுதி” என்னுங்கவிதையில் இவ்வாறெழுதினார்:

“எதுவரினும் உனைக்காப்போம்

எம் ருக்ஷயா...

எமக்காகமட்டுமல்ல,

எம் பிள்ளைகள்,

பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளுக்காவும்

எப்போதைக்குமாய்!

புனைகதைகளைப் பொறுத்தமட்டில், வாலெந்தின் கத்தாயெவ் எழுதிய “கொடி” சிறுகதை, ‘க்ஷோலக்கவ்’ எழுதிய “அவர்கள் தாய்நாட்டிற்காகப் போரிட்டார்கள்,” “அலெக்சாந்தர் ஃபதேயெவ் எழுதிய “இளங்காவலர்” ஆகிய நாவல்கள் மற்றும் பரீஸ் பொலொவொய் எழுதிய “உண்மை மனிதனின் கதை” அலெக்சாந்தர் சக்கோவ்ஸ்கி எழுதிய “முற்றுகை” போன்ற நவீனங்களும் அக்

கால வாழ்வைப் பிரதிபலித்த செம்மை இலக்கியங்க ளாக நினைவுக்கு வருபவை.

“அதிகாலையின் அமைதியில்” பின்னர் சினிமா வாகவும் வந்து சர்வதேசப் பரிசினை வென்றது. என்ற போதும் அதைத் தழுவிப் பின்னர் “பேராண்மை” என்ற பெயரில் தமிழில் எடுக்கப்பட்ட போது அது தன் ஆன் மாவை இழந்து, ஒரு சராசரித் தமிழ்ப் படமாகவே வந்தது என்பதும் நினைவில் நெருடுவது.

◆◆◆

ஒல்கா பெர்கோல்ட்ஸ். பின்னர் ஒருமுறை இப்படிக் குறிப்பிட்டிருந்தார். “சித்திரவதைக்குட்பட்டிருந்த லெனின் கிராத் தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்ளும் என்பது ஹிட்லரின் எதிர்பார்ப்பாக இருந்தது. ஆனால், மக்கள் அந்த நம்பிக்கையை நிரூபலமாக்கினர். “லெனின் கிராத் ஒருவீரர்கள் நகரமுமாகும். லெனின் கிராத்தின் இந்தவரலாறு கவனிக்கப்பட வேண்டியது, அதன் முழு அர்த்தங்களிலும்!” என சோவியத் பயணத் திலிருந்து திரும்பியபின் “மல்லிகை”யின் ஜீலை “84 இதழில் நான்

எழுதியமை நினைவுக்கு வருகிறது.

◆◆◆

கூடவே இதுவும் நினைவு வருகிறது.

“ஒருவேளை போரில் சோவியத் யூனியன் தோற்கடிக்கப்பட்டிருந்தால், ஜேர்மன் ராணுவம் ரூஷ்ய மண்ணில் நிலை கொள்ளும் நிலை வந்திருந்தால் பிஸ்கரேவ்ஸ்கியே, அணையாத தீபம், தாயகம் சிலை, நடு கல்லில் பொறிக்கப்பட்ட கவிதை வரிகள் எல்லாந்தான் போகட்டும் புதைவிடங்களாவது சாத்தியப் பட்டிருக்க குமா?” என்று அன்று திரும்பி வரும்போது கேட்டார் கீதா.

“உண்மைதான், “என்றேன், “கும்பலாகக் கொன் றொழிக்கப்பட்ட யூதர்களுக்கு ஒரு நினைவால யத்தை அமைப்பதற்குக் கூட பின்னர் ஒரு இஸ்ரேலின் உருவாக்கம் தேவைப்பட்டிருக்கிறது.”

கீதா பிறகு மெல்லச் சொன்னார். “இழப்புகளை நினைப் பதற்காவது வெற்றியும் விடுதலையும் வேண்டியிருக் கிறது!”

◆◆◆

ஆன்ம யன்னல்

நீ உன்னுடைய ஆன்மாவை
கண்டறிந்தாய்.

உன்னுடைய ஆன்மா
பாசறையில் இருந்து வெளிப்பட்டது
அதுதன்னை ஒருயன்னலாக மாற்றிக்கொண்டது
சுதந்திரமானகாற்று
பறவைகளை அழைத்துக்கொண்டு உன்
ஆன்மாவிற்குள் நுழைந்து பறந்தது
காற்றின் ஆன்மா பறவைகளாய் இருந்தது

கடல்
மீன்களிடம்
தனதான்மாவை ஒப்படைத்திருந்தது
மீன்கள் யன்னலை அலைகளின் மேல்போட்டன
கடல்மேலது
உவர்த்து லேசாய்பாசிபிடிக்க
பசியாறின மீன்கள்

யன்னல்
நிலத்தினைபற்றிகனவுடன்இருந்தது
நிலம்கடலின்புண்ணாக
புடைத்துநின்றது
இரத்தமும் சீழும்
கொடுங்கண்ணீரும்
மற்றும் அவர்களும்
நிலத்தின் மீதிருந்தனர்

ஆயினும்
யன்னலிற்கு
நிலம் ஒரு கனவாயிருந்தது

யன்னலில்
நுழைந்துபறந்தபறவைகள்
நிலத்தின்
கொடுங்கனவுகளை
மட்டும்எடுத்துவந்தன

நிலத்தில்
ஆன்மாலுருசொல்லாக
மட்டும்இருந்தது
பறவைகள்உயிரற்றசொல்லை

கொத்திவரதயங்கின.

யன்னலில்எட்டிப்பார்த்தமீன்கள்
நிலத்தில்ஆன்மாவில்லையென்றன

மீன்கள்
அலையுடன்போய்
நிலத்தை
கவ்விகடலிற்குஇழுத்தன
நிலம்சலனமற்றுகிடந்தது

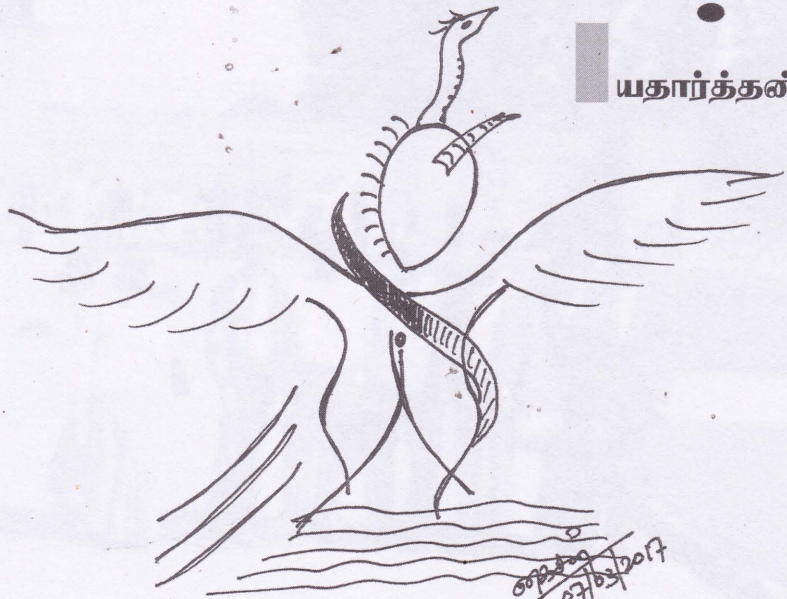
யன்னல்நிலத்தை
இன்னும்நம்பியது

யன்னல்
பறவைகளிடம்
அப்பிள்விதைகளை
கொடுத்துவிட்டது.

யன்னல்கடல்பாம்புகளை
தரைக்குஅனுப்பியது

யன்னல்நிலத்தின்ஆன்மாவிற்குகாத்திருந்தது.

யதார்த்தன்

மன - உடல் இயந்திரம் : கருத்தியல் மீளுற்பத்தி

ந.மயூரானபன்

கலை இலக்கியங்கள் தொடர்பான பார்வையில் மனதின் அமைப்பும், மன - உடலின் இயங்கியலும் அதிக கவனத்தை பெறவேண்டியன. ஒரு படைப்பு, ஒரு படைப்பாளி, ஒரு பத்திரிகை, ஒரு சஞ்சிகை கொண்டிருக்கின்ற கருத்தியல் புரிதல்/ கருத்தியல் அமைப்பும் மாற்றமும் என்பன தனியான தனியான (Individual Consciousness), கூட்டுநிலை சுயம் (Collective consciousness) என்பவற்றிலும் அவற்றின் பிரக்கை உடைப்பி லுமே தங்கியிருக்கின்றன.

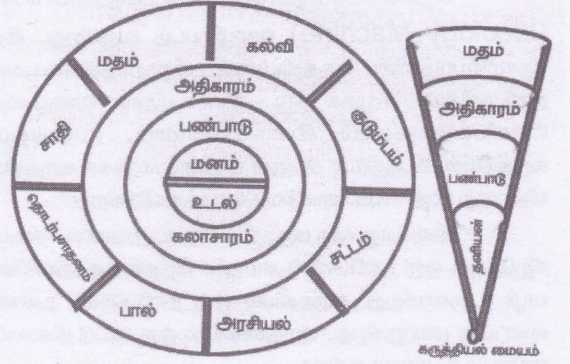
ஒரு மன - உடலின் நிலையியல் (Static) தன்மையும் இயங்கியல் (Dynamic) தன்மையும் வெளிப்படுத்துகின்ற படைப்பு/ உருவாக்கம் என்பது அதன் கருத்தியல் அமைவிலேயே பிணைந்துள்ளது. இங்கு கருத்து (Concept), கருத்தியல் (Ideology) என்ற சொற்கள் ஐரோப்பிய சிந்தனைத் தளத்தில் பெறப்பட்டவை - மார்க்சிய சிந்தனைத் தொடர்ச்சியின் வழியாக அறியப்படு பவை.

கருத்தியல் என்பது வெறும் பிரமை, வெறும் கனவு எனவும் கருத்தியலுக்கு வரலாறு இல்லை எனவும் "ஐரமன் கருத்தியல்" எனும் நூலில் மார்க்சால் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அல்தூசர் கூறுவது,

"கருத்தியல் என்பது நனவிலி மனதை ஒத்தது. நனவிலி மனதிற்கு செயற்பாடு உண்டு, வரலாற்றைக் கடந்து - எல்லாக் காலங்களிலும் உள்ளது - இதேபோல் தான் கருத்தியலும் வரலாற்றைத் தாண்டியது தனக்கான செயற்பாட்டைக் கொண்டது"

இது பொதுவான கருத்தியல் பற்றிய கோட்பாடாக அணுகப்படுகிறது. இத்தகைய புரிதலில்; ஒரு மன - உடலின் வெளிப்பாட்டு இயங்கு நிலைக் கான நிலையியல் அமைப்பை இவ்வாறு உருப் படுத்த முடியும்.

ஒரு தனியான சமூகத்துடன் கொள்ளக் கூடிய கற்பனைத் தொடரின் பிரதிநிதியாக கருத்தியல் கலைக் கணிக்க முடியும். அதற்கு இந்த காட்டுருவே எடுத்துக் காட்டு. தனியான கருத்தியல் மையம் என்பது; மதம், கல்வி, குடும்பம், சட்டம், அரசியல், பால், தொடர்புசாதனம்,

சாதி போன்ற சமூக நிறுவனங்களின் (Social Institutions) அதிகார பண்பாட்டு மூலம் பூசப்பட்ட ஒரு வடிவமே. இங்கு தனியான கருத்தியல்,

பால் அதிகாரம் பண்பாடு/ கலாசாரம் உடல் - மனம் எனும் மூன்றுடனான கட்டத்துநிலை அமைப்பைக் கொண்டது. இங்கு பால் + சாதி இணைந்து தருகின்ற அதிகார பண்பாட்டு கருத்தியல் மையத்தைக் காணலாம். இதேபோல் பால் + சாதி + மதம் இணைந்த அமைப்பு என பால் + சாதி + மதம் + கல்வி + என்றவாறான இணைந்த முறையியல் தன்மையை அடையாளப் படுத்த முடியும்.

பொதுவாக ஒரு சமூகம் அளந்து தருகின்ற ஆரையிலேயே தனியான - சமூகக் குழுவின் கருத்தியல் வெளி வரையப்படுகிறது. அதனை நம்புகிறோம், கொண் டாடுகிறோம், கட்டுண்டிருக்கிறோம்.

ஒரு சமூக அமைப்பு தனது உற்பத்திக்கான நிலைமைகளை மறு உற்பத்தி (Reproduction) செய்யாதுவிட்டால் அது ஒரு ஆண்டுக்குக்கூட நிலைக்காது என மார்க்ஸ் கூறுகிறார்.

கருத்தியலுக்கும் இதே நிலைதான்.

சமூகத்தின் நிறுவனங்கள் சமூகவியமாக கத்தி னூடாக (Socialization) கருத்தியல் மறு உற்பத்தியை (Reproduction of ideology) நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறது. சாதி அமைப்பு, பாலினம் தொடர்பான கருத்தியல் தமது அமைவையும், செயலையும் இவ்வாறே மீளுற்பத்தி செய்து கொள்கின்றன.

கருத்தியலுக்கு வரலாறு இல்லை என்ப தன் அடிப்படை இதுதான். வரலாறு எப்போதும் ஒன்று என்ற அர்த்த நிலை உண்டு. எனவே கருத்தியலுக்கு வரலாறு உண்டு என்பது; கருத்தியல் எப்போதும் ஒன்றே என்ற அர்த்தத்தையே தரும்.

சமூகம் எப்போதும் கருத்தியல் இயந்திரமாகவே (Ideology Machine) தொழிற்பட்டு வருகிறது. இத் தொழிற்படுதலில் கருத்தியலின் மீளுற்பத்திக்கூடாக; தனிமனிதன் - சமூகக் குழு - இனம் மீதான வன்முறை வெளிப்படுவதையும் இனங்காணலாம். எப்போதும் கருத்தியல் இயந்திரம்; ஆளும் அதிகார வர்க்கக் கருத்தியலின் உற்பத்தி மையமாகவே அமைந்துவிடுகிறது.

இவ்வாறு ஒரு கருத்தியலின் உருவாக்கம் நிகழுகிறபோது; ஒரு தனியனின் சுயமும் இந்தக் கருத்தியலின் வழி உருவாகிறது. கருத்தியல் ஒரு தனியனை "தன்னிலை"யாக மாற்றுகிறது. புற நிலையில் ஒரு கூட்டு நிலையினையும் உருவாக்குகிறது.

ஒரு ஆன்மீகவாதியாக, அரசியல்வாதியாக, படைப்பாளியாக பொதுநிலையில் ஒரு தனியன் அடையாளப்படுத்தப்படுகிற போது அவனது கருத்தியலில்; அவனது சுயத்தை உணருகின்ற நிலை தன்னிலைக்கான பிரக்கஞ்சைத் தருகிறது.

ஒரு தனியன் பிறக்கின்றபோதே அவனது சமூகத்தின், சாதியின், குடும்பத்தின், தாயின், தந்தையின், மதத்தின், அரசின் கருத்தியலுக்குள் தோயும் நிலை உருவாகிவிடுகிறது. இங்கு தனித் தன்மையான சுயத்தினையும், ஒத்த வகை மாதிரி யான சுயங்களையும் சமூகக் கருத்தியல்கள் வார்ப்புரு செய்கின்றன.

ஒரு தனியன் தனக்கான தனித்துவ அடையாளத்தைக் கட்டமைக்க, தனது சமூகம் தந்த வகை மாதிரி ஆரவரத்தில் பயணிப்பதிலிருந்து இறங்க வேண்டும். எப்போதும் ஒரு தனியன் தன்னை - தனது கருத்தியலை சமூகத்திற்கான கருத்தியல் மையமாகவே அடையாளப்படுத்துகிறான்.

ஒரு தனியன் கொண்டிருக்கக்கூடிய பிரக்கஞ்சை உடைப்பு என்பதுதான் கருத்தியலின் இயங்கியலை அடையாளங் காட்டுவதாக அமைக்கும்.

ஒரு தனியனின் நனவிலி மனம் என்பது அதிகாரத்தையும் கண்காணிப்பையும் புறமொதுக்கிய கருத்தியலில் கட்டுறும்போதே, சுய பிரக்கஞ்சுடைய வெளிப்பாட்டு மனதினை - அறிவுசார் கருத்தியல் பார்வையை கண்டுகொள்ள முடியும்.

வானவன்

பேராவலுக்குச்
சிறுபிடிவலையிருந்தது
தவளைகளின் கச்சேரி.

வானை மூடி முகில்நின்று
கொட்டியூற்றியநீர் நிறைந்த
வயல் வெளியில்
இன்னும் மீதமிருக்கிற
வெட்டுக்கிளிகளுக்கும்
சில்வண்டுகளுக்கும்
இன்னுமின்னும் பெயரறியாத
பூச்சிகளுக்கும் மேலானகுரலில்
கூட்டுப் பண்ணிசைப்பதுவழமை.

ஆலயப் பிரசங்கியார்போல்
நிலவுபொழிந்துருகுவதுபோல்
கேட்டாலும் கேட்காவிட்டாலும்
இரசித்தாலும் இரசிக்காவிட்டாலும்
பூச்சிகளும் தவளைகளும்
பாடியேதீர்க்கின்றன
இரவுகளைமுழுமையாக.

பயிருக்குவிசிறும் நாசினிகளும்
செழிக்கவெனக் கொட்டும் பசளைகளும்
அத்தனையையும்கொன்றுதீர்த்தபின்
கேட்கவேமுடியாதென
கவலையுற்றிருந்தபொழுதில்தான்
ஒன்றிரண்டாயினும்
கத்தும் கச்சேரிகாதுபடுகிறது.

இணைதேடிப் புணரத் துணைதேடும்
நீண்டகச்சேரியில்
எத்தனைபிணையும்?

என் பிள்ளைகளும்
என் போல்
தவளைக் கச்சேரியை இரசிக்க
தவளைகள் எஞ்சுமா??

நூலாசிரியர்

நிலை

வரம்

த.சிவகுமாரன்

இங்கே
வெளிச்சம் பார்த்த
கண்களுக்கு
மறைந்து கிடக்கிறது
கட்டாந் தரைகள்.

மண்ணைணைத்த
பூடுகளை
புல்லுகளுடன்
இணைத்து
ஆங்காங்கே
பொருத்திவிட்ட
உப்புமணல்
வெளிகள்.

அங்கும்
நண்டுலாவும்
நத்தை படுக்கும்
மிருகங்கள்
நடந்த நகத்தின்
தடங்கள் இருக்கும்.
அவை
மண்ணைக் கிளறி
மாசுபடுத்தி
மறைத்து வைக்கும்.

எங்கும்
எதிலும்/ எதுவும்
நடக்கும்.
விரிந்த பெருநிலத்தில்
விட்டகன்ற
இடத்தில் தான்
வேலை அதிகம்.

தண்ணீர் பாய்ந்து
தடம் புரண்டோடி
நெடுக்கில் சென்று
குறுக்கில் விழுந்து
பாத்தியுள்
புகுந்து மறைய -

பயிர்கள் சிரித்து
பேசிக் கலந்து - கை
வீசித் தடவி
விலகிப் பார்த்து
ஆடி/ அசைந்து மகிழ -

உதிரம் பிழிந்து
வியர்வை சிந்தி
மென்மை மறைய
தேகம் கறுத்தும் - மனம்
ஆடி/ பாடி மகிழும்.

மனத்தின் வேகம்
இசைந்த தேகம்
இணைந்த வேலை
ஆற்றல் திறனில்
பயன்
விளைவு காணும்.

காகம் குருவி
அணிலும் கிளியும்
அறிவில் குறைந்த
சிறிய உயிரி - தான்
வாழ/ உழைக்கும்போது.

இது மனிதம்
செயல் விரிவு
புலம் பெரிது

“கருத்த நிலை என்பது ஆன்மாவின் இணைந்தது”

- ராதேயன்

ந.மயூரபுன்
கை.சரவணன்

ந.மயூரபுன்
இளங்கீரன்

“கருத்துநிலை என்பது ஆன்மாவுடன் இணைந்தது”

என்பதில் தெளிவோடு உலவும் இவர் எம்முடனிருக்கக்கூடிய இயங்குநிலையுள்ள மூத்த ஊடகவியலாளருள் ஒருவர் ராதேயன் என நன்கறியப்பட்ட திரு.சபாரட்ணம் யோகரட்ணம். ஊடக இயங்குநிலைக்குச் சமாந்தரமான இலக்கியவாதி.

தனக்கென தானே வகுத்துக்கொண்ட அரசியல் பொருளாதார இலக்கிய செல்நெறியில் வழிநடப்பவர். இதனால் தடம் தளம்பாதவர்.

ஈழத்து வெளியீட்டுத் தளத்தின் அனேக தொடக்கப்புள்ளிகளிலும் சேர்ந்தியங்கியவர்களில் முன்னிலையியுள்ளவர். இவற்றுள் அனேகம் சுவடுகள் மறைபக்கங்களுக்குள் இருக்கவேண்டியதாகிவிட்டன.

வன்னியின் போர்மேகம் சூழ்ந்திருந்த நாட்களை ஊடகத்துறைக்கான புதியவர்களை உருவாக்குவதில் முனைப்புடன் கடத்தி வெற்றிகண்டவர்.

எல்லோர் கருத்துக்கும் செவிமடுப்பதும் தன்வழியில் இயங்குவதுமான இவரது பயணவழி ஏராளம் நட்பையும் அன்பையும் சம்பாதித்தது.

இவருக்கூடாக இவரைத் தரிசிப்பதிலும் ஆவணமாக்க முனைவதிலும் தளவாசல் (இது முழுமையில்லையெனினும் இக்காலவெளியில் இதுமட்டுமே சாத்தியமெனும் மட்டுப்பாடுகளுடன்) நிறைவடைகிறது.

? சமகால வாசிப்பு தொடர்பான உங்களின் நிலைப்பாடு என்ன?

! மாஸ் ரீடிங் என்பது எமது நாட்டில் மிகப் பலவீனமாகவே இருக்கிறது. இதுக்கு படைப்பாளிகளும் வெளியீட்டாளர்களுந்தான் காரணம். ஒருவன் வாசிப்பதில்லை என்பதற்கு இங்கு வெளிவருகின்ற படைப்புகளும் வெளியீடுகளும் காரணம் என்றே சொல்வேன்.

வெளியீட்டாளரும் படைப்பாளரும் தங்களையே இலக்காக்கி தங்களைத் தாங்களே திருப்பிப்படுத்தும் போக்கில் வெளிப்பாடுகள் அமைகிறது ஒரு காரணம். இதுக்கு இலக்கியத்தரம் மலினமாய்ப் போகும் என்று அவை நினைக்கினம். உண்மை அதில்லை. ஜனரஞ்சகம் என்கிறது அப்படியில்ல, நான் அப்பிடி நினைக்கேல். சிரித்திரனை நாங்கள் இதுக்கு உதாரணமா கூறலாம். அது அந்த நேரத்தில பத்தாயிரம் இதழ் வரைக்கும் வித்தது. அதுக்குக் காரணம் மக்கள் பரப்பை அது படங்கள், கருத்துகள் மொழி மூலமா அடையாளம் காட்டிச்சது. அதே நேரம் கலைச்செல்வி, மல்லிகை என்றோ தரமான இதழ்கள் கூட குறுகின மக்கள் பரப்புக்குள்ள ஒடுங்கிப் போனது எண்டுதான் சொல்லலாம்.

? இலக்கியம் கலைக்கானது; மக்களுக்கானது என்கின்ற முரண்களுக்குள் மக்களுக்கான தளத்தைக் குறிக்கும்போது அதன் இலக்கியத்தரம் குன்றாதா?

! அம்பது அறுபதிகளில் தமிழக எழுத்துக்கள் சஞ்சிகைகளில் மூழ்கிக் கிடந்த வாசகப் பரப்புக்கு; தினகரனில் வந்த நெடுங்கதைகளும் தொடர்களும்தான் பெரும் விருப்பாய் அமைந்தமையும் காண முடிந்தது. அந்தக் காலப்பகுதியில் இவ்விலக்கியத் தொடர்களுக்காயே வயது, பால் வேறுபாடுகள் இல்லாமல் எல்லாருடைய கைகளிலும் தினகரன் இருந்தது. சந்திப்புக்களின் உரையாடல்களில் கூட அந்தக் கதைகளுக்கான முக்கியத்துவம் இருந்தது. இப்பிடி பரந்த மக்கள் பரப்பை கண்டடைந்த இலக்கியங்களை எந்த வகையில் தீ இங்கு குன்றியதென்று கூறமுடியும். இதில இளங்கீரன் முக்கியமானவர். அவரினர் எழுத்துக்கள் அநேகம் பேரினர் கவனத்தைப் பெற்றிருந்தது.

? தற்போதய சூழலில்; முன்னர் இருந்த வாசிப்பு மனோநிலை இல்லாமல் போய்விட்டது என்கிறீர்களா?

! உண்மையில் வாசிப்புப் பழக்கம் இல்லாமல் போகவில்லை. அவற்றுக்கான எழுத்துக்கள் தான் தட்டுப் பாடாகிவிட்டது. இப்போது பொருளாதாரமைய சமூகம்

“ஏனென்றால் மயக்கம் எண்ணுதல் உண்மையிலேயே மக்கள் தேவை யிலிருந்து உருப்பெற்று இந்த மக்கள் னுடைய அருங்கு முறைகளுக்கு நெத றானவடிவம்தான்.

இதனைப் பலர் புர்த்து சொன்னதே தவிரவிட்டார்கள். அருங்குமகச் சொன் னால் அடங்கு முறைகளுக்கு எந்தான குறிய்தான். வேறொன்றுமில்லை. ”

உருவாகி இருக்கிறது. கலை கலாசார தளம் ஒப்பீட்டள வில் பின்தங்கி இருக்கிறது. புத்திரிகைகள் அரசியல் மயப்பட்டதும்; செய்தியாளர்கள் அரசியலீடுபாட்டோடு இயங் குவதும் கூட வாசிப்புக் குறைந்து செல்வதற்கான காரணமாகச் சொல்ல முடியும்.

குறிப்பிடுவது என்னென்றால்; பேசுபொருள் மக்களிலிருந்து தூரச் சென்றுவிட்டது. அதனால் வாசிப்பில் விருப்பமின்மை ஏற்படுவது இயல்பு தானே.

? வாசிப்பு தூரப் போய்விட்டது என்கிறீர்கள். அதற்குரிய காரணங்களைச் சொல்லமுடியுமா?

! கலை, கலாசார, பண்பாட்டுச் சீரழிவு எண்ணுது ஒரு காரணம். குறிப்பாக மேதமைத் தளங்கள் நிறைஞ்ச பக்கலைக்கழகமும் பாடசாலைச் சூழல்களும் உருவா கியிருக்கின்றன. இது வாசிப்பை தூரப்படுத்தக் கூடி யது.

படைப்பாளி - புத்திஜீவி இடைவெளி என்பதும் உருவாகியிருக்கிறது. இது மக்களோடு தொடர்பு பட வேண்டிய மொழியையும் சிந்தனைப் புலத்தையும் பிரமிப்பு என்கிற மாயைக்குள் கொண்டு வந்திருக் கிறது. நாங்கள் கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிற பரந்த, விரிந்த வாசகத் தளம் எண்ணுது இஞ்ச இல்லை. எல்லாம் சின்னச் சின்ன வட்டந்தான். ஒவ்வொண்டும் தனித் தனியத்தான் இருக்குது.

அதோட படைப்பாளி புத்திரிகை, வெளியீடு, வாசகர் இடைவெளி அதிகமாய்க் கொண்டு வருது. அந்த நேரத் தில் K.C. தங்கராஜா போன்றோர் எடுத்த முயற்சி கவனத்துக்குரியது. ஆச்சரியப்படவேண்டியது. ஏனெ ண்டா வாழைச்சேனையில இருந்து பேப்பரைக்

கொண்டு வந்து பேப்பரை யாழ்ப்பாணத்தில அச்சிட்டு நாடு முழுக்க கொண்டு செல்ல முடிஞ்சது. இது எல்லாம் எங்கட எண்ணுற மனநிலையையும் ஏற் படுத்திச்சது.

இன்னொண்டு, எழுத்தாளருக்கும் மக்களுக் குமான இடைவெளியை பலர் அதிகரிச்சுக் கொண்டி ருக்கினம். வாசக ஞானம் இல்லாத புத்தகக் கடைக் காரர் வெளியீடுகள் எழுத்தாளரைப் பத்தின விசயங் கள் இப்ப, கன புத்தகக் கடைக்காரருக்கு தெரியாது. ஒரு புத்தகத்தை தேடிப் பெறுறதில் அவருக்கு உதவி செய்யக்கூடிய வல்லமையில கன புத்தகக் கடைக்காரர் இல்லை. வேற புத்தகங்களை, எழுத்தாளரை அறிமு கப்படுத்திறேல்ல.

அடுத்தது ஊடகங்கள் கூட்டங்களினர் குறிப்பு களையும் சமூகம் மறக்கவேண்டிய கலாசார பிறழ்வுக ளையும் விசயங்களையும் வெளிப்படுத்த துறதில இருக்கிற ஆர்வம் எங்கட வெளியீட்டு முயற்சிகளுக்குச் செய்யிறேல்ல. அடுத்தது படைப்பாளி மக்களைத் தேடிப் போறதுக்கோ மக்களுக்குள்ள ஒரு சமூக உறவை ஏற்படுத்துற துக்கோ தயாரில்லை. தனக்கு நெருங்கின நபர்களையும் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு சிலரையும் வச்சுக்கொண்டு வெளியீட்டு விழா செய்யிற தோட சரி.

இலக்கிய அமைப்புகளும் இப்பிடித்தான். தனித் தனி தீவுகளா தாங்கள் சார்ந்த அறிமுகங்களோட நிண்டு கொள்ளுகினம். மக்களுக்குள்ள இருக்கிற வாசகர் பற்றி ஒருவரும் கவனம் எடுக்குறேல்ல.

? இந்த விசயத்தில நூலகங்களினர் பொறுப்பு என்ன வென்று நினைக்கிறீர்கள்?

! நல்ல கேள்வி.

நூலகங்கள் அநேகமா வெறுமையாத்தான் கிடக்குது. நூலகர் எப்பவுமே முதல் வாசகரா இருக்கோணும். அப்பிடியான நிலை இப்ப இல்லை.

பாடசாலை நூலகங்கள் எடுத்தா பிள்ளைகளுக்கு வழிகாட்டுறதுக்கு ஆசிரியர்கள் அம்பிடுறது குறைவு. இல்லையெண்டே சொல்லலாம். பாடநூல், பயிற்சிப் புத்தகங்களுக்கு அப்பால எந்தவிதமான ஆதரவோ ஊக்குவிப்போ இல்லையெண்டுதான் சொல்லோணும்.

ஈழத்து நூல்கள் வெளியீடுகள் பதிவுசெய்யப்பட்டு ஒரு விசயத்துக்கான மொத்தத் தொகுப்புகளாக வெளி வருவதுமில்லை. செய்ய ஒருவரும் முயற்சிப்பது மில்லை. வாசிப்புக்கு அல்லது ஆய்வுக்கு என வருபவர்களுக்கு ஏமாற்றந்தான் மிஞ்சுகிறது. இது நூலகங்களிலு நம்பிக்கையினத்தைத்தான் ஏற்படுத்துது. அதோட, நிறுவனங்கள் மற்றும் நூலகங்களுக்கான நூல் கொள்வனவும் சொல்லவேண்டிய ஒன்று தான். கொள்வனவுக்காக போடுற ஆருக்குமே என்னென்ன புத்தகங்களை வாங்குற எண்டு தெளிவில்லை. புத்தகக் கடைல போய் இத்தின ஆயிரம் ரூபாய்க்கு புத்தகம் தேவை. பில் போட்டு கட்டி வையுங்கோ எண்டுற நிலைமையான் காணப்படுது. புத்தகக் கடைக்கா றரின்ர நிலைமையை முதலில சொல்லிப்போட்டன். இதில வேற என்னத்தைச் சொல்ல.

? சரி இஞ்ச நடக்கிற வெளியீட்டு முயற்சிகள் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

! நிறைய வருது

பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், தனிநீபர் வெளியீடுகள் எண்டு நிறைய நாளாந்தம் வந்துகொண்டு தான் இருக்கு. ஆனால், இதுகளெல்லாம் ஒரு ஒழுங்கு முறைக்குள் சீரான வடிவில வருதா எண்டால் இல்லை.

வசதியுள்ளாக்கள் தங்கட சொந்தச் செலவில செய்து கொண்டிருக்கினம். இல்லாதவர்கள் வச்சட்டு அழுது கொண்டிருக்கிறாங்கள். நிறுவனங்களோ அமைப்புகளோ கூட இதில அக்கறைப்பட்டதா தெரியேல்ல.

முந்தியெண்டா; வீரகேசரி வெளியீட்டகம், மீரா வெளியீட்டகம் போல நிறைய இருந்தது. நிறைய வெளியிட்டிச்சினம்; கன வாசகரிட்டவும் போச்சது.

பத்திரிகை நிறுவனங்கள் கூட நாளாந்தம் வாராந்தம் எண்டு தங்கட வெளியீடுகளோட மட்டும் நிக்கினம்.

முதல் சொன்ன மாதிரி இலக்கிய அமைப்புகளுந் தான் ஒண்டோட ஒண்டு இணைஞ்சு கூட்டுப் பொறுப் போட வெளியிடுறது, பரவலாக்கம் செய்யி ரது எண்டுற

எந்தவொரு செயற்பாட்டையும் காண முடியேல்ல.

இப்ப புலம்பெயர் வெளியீடுகள் கூட அப்பிடித்தான் நடக்குது. இப்ப பதிப்பகங்கள் இல்லை, அச்சுக்கூடங்கள் மட்டும்தான் இயங்குது. பெரிய பெரிய அச்சுக்கூடங்கள் கூட இதைச் செய்யலாம். பெயரில "பதிப்பகம்" எண்டு வச்சுக் கொண்டாலும் அச்சுக்கூட வேலையை மட்டுந் தான் அவையால செய்யமுடியுது.

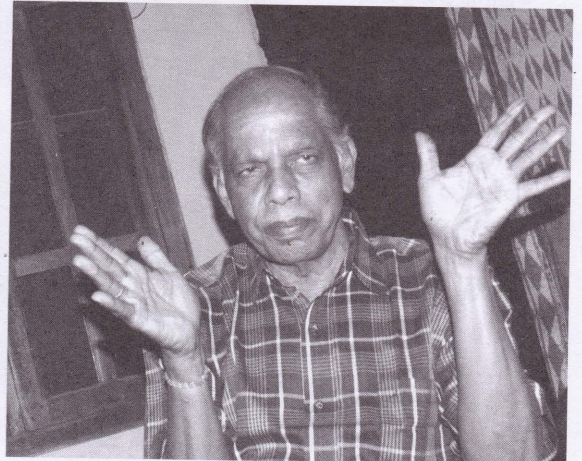
? ஒரு இலக்கியவாதி எப்பிடி இருக்கோணும் எண்டு நினைக்கிறீர்கள்?

! இலக்கியவாதி அரசியல்வாதி மாதிரி நடந்து கொள்ளேலாது. கருத்துச் செறிவு, கொள்கைத் தெளிவு, மொழித்தெளிவு இப்பிடியான தெளிவுகள் இருக்கோணும். அப்பத்தான் அவன் இலக்கியவாதி.

அடுத்தது, மக்கள் சார்ந்து நிண்டு மக்களின்ர மொழியில உண்மைப் பிரச்சினைகளை இனங்கண்டு வெளிப்படுத்தோணும். எங்கயோ தூரத்தில இருக்கிற பிரபலங்களைப் பின்பற்றியோ அல்லது கிட்ட இருக்கிற முன்னுதாரணங்களை வச்சு எங்கட மக்களின்ர வாழ்க்கைக்கு தேவைப்படாத விசயங்களைப் பற்றி கதைக்கிறத எழுதுறத நிப்பாட்டோணும்.

அதேநேரம் ஒதுக்கவேண்டிய விசயங்களைப் பேசுற திலயும் அர்த்தமில்லை. அறவே இல்லாதொழிக்க வேணுமென்கிற விசயங்களையும் மீள மீள வலியுறுத்துறத தவிர்க்கோணும். இதுக்கு அந்த தெளிவு தான்முக்கியம். மற்றது இலக்கியத்த போதிக்க வெளிக் கிட்டாலும் அது எடுபடாது.

இந்த இடத்தில இலக்கியவாதிகள் அமைப்பாகி மக்களின்ர மொழியிலேயே அந்த மக்களின்ர சுக துக்கங்களில உண்மையாகவே பங்கு கொள்ளுகின்ற

பக்குவம் வரவேணும். குறிப்பா, எமது மண்ணுக்கான ஆளுமைகள் தொடர்பில் ஒவ்வொருவருமே அதிக கவனம் எடுக்கோணும்.

இதில் குரோதம், காழ்ப்பு போன்ற விசயங்கள் நுழையுறுதலுக்கு இடங்குடுக்கக்கூடாது

? நீங்கள் பிறப்பால் சமூகத்தில் மேல்நிலையில் வைத்துக் கருதப்படுகின்ற சமூக அமைப்பில் பிறந்தவர். உங்களது செயற்பாடும் கருத்து நிலையும் அச்சமூக அமைப்பின் இயல்புக்கு எதிரானது. அது எவ்வாறு அமைந்தது.

! சமூக உயர் அந்தஸ்து குடும்பம் எண்டாலும் கற்றறிந்த வர்கள். அப்பா ஒரு மருத்துவர். அக்கா பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தெரிவான ஒருவர். அவர்கள் பழகுகின்ற முறையும் இப்படித்தான். இதனால் எனக்கு எந்த பிரச்சனையும் ஏற்படவில்லை. வீட்டில் வருகிறவர்கள் எவருமே வீட்டில் ஒருவர் போல் பழகு கின்ற சூழல் இருந்தது.

? உங்களுக்கு மார்க்சிய கருத்து நிலையுடன்; அவ்வகையான இயக்கச் செயற்பாடுகளுடன் எவ்வகையான தொடர்புண்டு?

! நான் இப்போதும் மார்க்சிய வாதிதான்.

ஆனால் கட்சி சார்ந்த வன் அல்ல. கொள்கைப்பிடிப்பும் கோட்பாட்டு நம்பிக்கையும் உண்டு. இன்று கோட்பாடு தெரிந்தவர்கள் மட்டுந்தான் இருக்கிறார்கள். ஒரு மார்க்சிஸ்டோ ஒரு கொடியூனிஸ்டோ இன்று இல்லை. இந்த அடிப்படையில் தான் தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கச் செயற்பாடுகளோடு செயற்படத்

தொடங்கினேன். இது ஒரு காலகட்டத்திற்குரிய அலையாகத்தான் இருந்தது. இது எங்கட ஆக்களுக்குள்ள படைப்பு ரீதியாக நிறைய உச்சங்களை தந்திருந்தது. இதுகள் அடக்குமுறைக்கு எதி ரான ஒரு குரலே தவிர கட்சி அல்ல.

நானும் அதில ஓராள்தான்.

மார்க்சிய வாதிகளைப் பொறுத்தவரையில், கட்சி சாந்து இயங்கினதால், கொடியூனிசம் பேசுகிறார்களே தவிர பொதுவெளியில் அவர்களால் இயங்க முடியேல். இதுக்கு சீன, ரஷ்ய சார்பு இயக்கங்களினர் உடைவுகளும் ஒரு காரணம்.

? பொதுவாக மார்க்சிய வாதிகளை வெறு மனே கோஷமிடுபவர்கள் என்கிறார்களே? உண்மைதான். அவர்கள் கொள்கைகளோடு நின்றுவிட்டார்கள். நடை முறையில் செயற்பாட்டுக்குள் வந்தவர்கள் ஒரு சிலரே. அவர்களிலும் பலர் ஈழப் போராட்டத்திற்கும் ஆதரவாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

? குறுக்கிடுவதற்கு மன்னிக்கோணும்; மார்க்சிய சித்தாந்த வடிவத்தையும் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தையும் ஒரு புள்ளியில் வைத்துப் பார்க்க முடியுமா?

! முடியும். ஏனென்தால் மார்க்சியம் எண்டு நது உண்மையிலேயே மக்கள் தேவையிலிருந்து உருப்பெற்று அந்த மக்களினுடைய ஒடுக்கு முறைகளுக்கெதிரான வடிவம்தான்.

இதனைப் பலர் புரிந்துகொள்ளத் தவறிவிட்டார்கள். சுருக்கமாகச் சொன்னால் அடக்குமுறைகளுக்கு எதிரான குரல்தான். வேறொன்று மில்லை. இதைச் சரியாக விளங்கிக் கொண்ட பலர் ஈழ விடுதலைக்கான செயற்பாட்டுத் தளத்தில் நிறைய உழைத்திருக்கிறார்கள்.

செயற்பாட்டு வடிவங்கள்

எண்ணுது மக்கள் தேவைகளில் இருந்துதான் உருவாகவேணும். கோட்பாட்டுத் தளங்களிலிருந்து இல்லை. இந்தச் செயற்பாட்டு வடிவங்களை கோட்பாடுகளால் ஒருபோதும் உருவாக்கமுடியாது.

இந்தத் தெளிவு எனக்கும் இருந்தது, இருக்கிறது.

இந்த விசயத்தில் தமிழ்த் தலைமைகள் வழுவழுத்து தளம்பல் நிலையிலே இருந்த போதும் கூட பல சிங்களத் தலைமைகள் தெளிவான குரலில் பேசியிருந்தார்கள். பேசியும் வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்களது குரலுக்கு அவ்வளவு வலு இல்லை.

? நீங்கள் இலக்கியத்தோடு எவ்வாறு தொடர்புபடுகிறீர்கள்?

! முக்கியமாக வாசிப்பு.

அது இப்ப இல்லை. பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வயதிலிருந்து தொடர்ச்சியாக வாசித்து வாறன். ஈழநாடு சிறுவர் பகுதியில் 165 ஆம் இலக்க அங்கத்துவம் என்னுடையது. யாழ் வைத்தீஸ்வர கல்லூரியிலிருந்து அந்தக் காலத்தில் அச்சில வெளிவந்த ஆதவன் பத்திரிகையில இணைந்து பணியாற்றியிருக்கிறேன். அப்ப எனக்கு பதினாறு வயது. அந்த வயதுகளிலேயே பொது வெளியில் இயங்குற சூழல், குறிப்பா இடதுசாரித் தொடர்பும் ஏற்பட்டிருந்தது. கட்சிக்கூட்டங்கள், அரசியல் கூட்டங்கள், இலக்கியக் கூட்டங்கள் எண்டு ஒண்டும் தவற விடுறேல்ல. எல்லாத்துக்கும் போறது. ஆனால் நான் ஒரு கட்சியிலயும் உறுப்பினரா இருக்கேல்.

கொள்கைகளில் இருந்த பிடிப்பளவுக்கு கட்சிகளில் எனக்கு ஈர்ப்பு வரேல்ல.

கோட்பாடுகளுக்கும் செயற்பாடுகளுக்கும் இடையில இருக்கிற இடைவெளியா அது இருக்கலாம் என இப்பயிருந்து யோசிக்கேக்குள்ள நினைக்கிறேன்.

அதோட கையில கிடைக்கும் பணத்துக்கெல்லாம் உள்ளூர் பத்திரிகை, வெளியீடுகளை வாங்குற பழக்கம் இருந்தது. இதுக்கு வீட்டிலயும் ஆதரவு இருந்தது. என் போன்றவர்கள் பரஸ் பரம் குடுத்துமாறி, வாசிக்கிற இயல்பும்

பக்குவமும் இருந்தது. 1968 இல் "அரவிந்தம்" எண்டு சிறு சஞ்சிகை ஒண்டைச் செய்தனாங்கள். இடது சாரித் தொடர்பும் அதுக்கு ஒரு காரணமாய் இருந்தது. நிறைய கருத்து நிலைகள், கோட்பாடுகள், கொள்கைகள் எண்டு பரிச்சயம் இருந்தாலும், அதினர் பாதிப்புகள் எனக்குள்ள இருந்தாலும் நான் எதையும் பிரதி செய்யோணுமெண்டு யோசித்ததில்லை.

? நிறைந்த பத்திரிகைத்துறை அனுபவங்களை வைத்திருக்கிறீர்கள். சில அனுபவங்களைச் சொல்லுங்கள்.

! ஆரம்பத்தில: நான் நினைக்கிறேன் 84, 85 ஆக இருக்கும். யாழ் கலாசார பேரவை எண்டொரு அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. அதனுடாக "எக்காளம்" எண்டு பத்திரிகை வடிவ பிரசுரம் தொடங்கப்பட்டது. அதன் ஆசிரியபீடத்தில் நானும் இணைந்தேன். இந்தத் தளத்தினுடாகத்தான் புதுவை இரத்தினதுரையின் அரசியல் பிரவேசம் நிகழ்ந்தது. பின்னர் இது 86களில் தமிழர் கலாசார அவையாக மாறியபோது அமிர்தகங்கை, செய்திக்கதிர் போன்ற வெளியீடுகளில் ஆசிரிய பீடத்தில் பணிபுரிய முடிந்தது.

இந்தக் காலப்பகுதியில்தான் தமிழர் நிதியம் என்கிற அமைப்பினால் மயில் அமிர்த லிங்கத்தை பணிப்பாளராகக் கொண்டு "ஈழமுரசு" பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

அது பின்னர் தமிழர் கலாசார அவையால் பொறுப்பேற்கப்பட்டபோது அதன் ஆசிரியராக நான் செயற்பட்டேன். 87 இல் IPKF குண்டு வைத்த

தோடு அதன் கதை முடிந்து போனது. பிறகு 91களில் புதிய பத்திரிகைக் கான தேவை உணரப்பட்டபோது ஈழநாதம் தொடங்கப்பட்டது.

அதற்குப் பின்னதாக ஈழநாடு, வெள்ளிநாதம் போன்றவற்றின் ஆசிரியராகவும் இருந்திருக்கிறேன்.

? இப்போதுள்ள இலக்கியச் சூழல் எப்படியானது என உணருகிறீர்கள்.

! கருத்து நிலை ஆன்மாவின் இணைந்தது. ஆனால் தற்போதைய சூழலில் சடுதியான கருத்து நிலை மாற்றங்களையும் எமது இலக்கியச் சூழலில் காணமுடிகிறது. உண்மையில் ஒரு படைப்பாளி சடுதியான கருத்துநிலை மாற்றத்தை அடையமுடியாது எனவே கருதுகிறேன். கருத்து நிலை தளம்பல் உள்ளவர்களால் மட்டுமே தன் ஆன்மாவுக்குத் துரோகம் செய்ய முடியும்.

நான் முன்னர் கூறியதுபோல கருத்துநிலை என்பது ஆன்மாவுடன் இணைந்தது. எனவே ஆன்மாவுக்குத் துரோகம் செய்ய முடிவானால் மட்டுமே சடுதியான மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்க முடியும்.

கருத்து நிலை என்பது மாறவே முடியாத ஒன்றல்ல. அது மாறும். ஆனால் அந்த மாற்றம் என்பது கூர்ப்பைப் போல நீண்ட காலத்தை எடுத்து ஒரு நிலையை அடைய முடியும். அந்த மாற்றம் என்பது பல

படிநிலை மாற்றங்களுக்கூடாக அடையப்படக்கூடியது.

ஒரு படைப்பாளி தன்னுள் கருத்துநிலை மாற்றம் உருவாவதை உணர்கிறபோது அவன் தன்னைத் தானே சீரணித்துக் கொள்வதற்கு ஒரு காலத்தை எடுத்துக் கொள்வான். அந்தக் காலம் என்பது அவனது மௌன காலமாகவே இருக்கும்.

இந்த மாற்றம் இறுதி யுத்தத்திற்குப் பின்னர் பலரில் வெளிப்படுவதை காணமுடிகிறது. கருத்து நிலை மாற்றம் என்பது நீண்ட காலம் எடுத்தே துவங்குமாயின் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியும்.

? கருத்துநிலை தொடர்பாக கூறினீர்கள். தற்போதுள்ள இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் தொடர்பாக நீங்கள் கூறுவது?

! கோட்பாடுகள், இசங்கள் என்பன வெளிப் படுத்தப்படும்போது மக்கள் சார்ந்து கவனமெடுக்கப்படுவதில்லை. நான் இதனை முதலும் கூறியுள்ளேன்.

வாழ்வோடு ஒட்டி நடைமுறை சார்ந்து கொடுக்கப்பட வேண்டுமெனவே நினைக்கிறேன்.

இப்போது வாசகனின் கருத்துநிலையில் குழப்பங்களை ஏற்படுத்துகிற முயற்சிகளிலேயே ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறோமோ என்கிற குற்ற உணர்ச்சி மேலோங்கியிருக்கிறது.

பொதுவாகவே இலக்கியப் படைப்பு என்பது இனம், மொழி, பண்பாட்டு அடையாளங்களோடு நின்றாலும் கூட சிந்தனையும் செயற்பாடும் பிரபஞ்சம் தழுவியதாகவே அமைய வேண்டும்.

? கதைத் விடயங்களுக்குள் தாங்கள் முரண்பட்ட அல்லது உடன்பட்ட விடயங்கள்.

! மனித கருத்தியலுக்குள் இடைப்புகுந்து வலிந்து என் கருத்தைத் திணிக்க முடியாது. இதில் தெளிவாயிருக்கிறேன். அதாவது முரண்பட்டதுமில்லை. தழுவியதுமில்லை. அதற்காக என்ர கருத்தியல் நான் தழும்பேல். எனது கருத்தியலோடு நானே மோதி என்னை நானே அழிக்க முடியாது.

இத்தால் சகலரும் அறிய வேண்டியது என்னவென்றால்

(உங்கள் பழைய மூக்குக் கண்ணாடிகளை கவனமாக வைத்திருங்கள்)

இனுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன்

அடர்த்தியான மாமரங்கள் நிறைந்த சூழலில் அந்த சனசமூக நிலையம் இருந்தது. ஒழுங்கைக் கரையோரம் தூர்த்துபோன கிணறு சகிதம் பெயர் அழிந்த கோலத்தில் சனசமூக நிலையம்.

அதன் ஒரு புறத்தே தகரக் கூரை வேய்ந்த நூல் நிலையம். அரைக் குந்துடன் கூரைத்தகரங்கள் உக்கியிருந்தாலும் வேறு பழைய தகரங்கள் மேலதிகமாகச் செருகியிருந்தனர்.

அந்தச் சிறு துண்டு நிலம் முழுக்கச் சொப்பிங் பைகள், கழிவத்தாள்கள் என பரவிக் கிடந்தன. தங்கள் அந்த இடத்துக்கு வந்தபோது காலை எட்டரையாகிவிட்டது.

அவனை அழைத்துப் போவதாக சொல்லியிருந்ததான் ஒன்பது மணிக்குப் பிறகுதான் வருவான் வீட்டில் நின்று என்ன செய்வது என்று மனம் சலித்துப் புறப்பட்டிருந்தான்.

எப்போதும் புறுபுறுத்துக் கொண்டு இருக்கும் மனைவி பிள்ளைகள் மூன்று பேருக்கும் ஏதோ வழி செய்து பள்ளிக்கூடம் அனுப்பிவிட்டாள்.

வெறும் சாயத் தண்ணியுடன் தங்கனின் பிரச்சனையும் முடிந்துவிட்டது. தாளைவீட்டுக்கு வரச் சொல்லியிருக்கலாம். அவனை வீட்டில் உபசரித்து வரவேற்பது என்பது கஸ்டமான காரியம் என்பதால் இந்த மாமரத்தடியில் சந்திக்க முடிவாயிற்று.

தங்கள் இப்போது இருக்கும் இடம் சொந்த இடம் இல்லை. வன்னிதான் அவனது தாய் நிலம். அந்த இடம் இன்னமும் விடுவிக்கப்படாத படியால் முகாமில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்து விட்டான்.

தெரிந்த நண்பர்கள் துணையால் ஒரு வளவின் அடிக் கோடியில் மாடு கட்ட பாவித்த ஒரு கொட்டகையில் வாழச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

அவனது சொந்த வீடும் அப்படியான ஒரு வசதியான ஒரு வீடல்ல. பின்னர் 2008 இல் இருந்து இடம் பெயர்ந்து திரிந்த காலங்களில் எல்லாம் தற்போதின் கீழ் கழிமண்ணின் மேலும் சுடு மணலின் வெம்மையிலும் வாழ்ந்து அனுபவப் பட்டபடியால் இந்த இடத்தில் வாழ்வது ஒன்றும் புதினமானதாக இருக்கவில்லை.

தங்கனுக்கு சொந்தமாக ஒரு தொழிலும் தெரியாது.

எந்த வேலையிலும் தொடர்ச்சியாக நிலைக்க முடியாததால் ஒரு தொழிலிலும் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெறமுடியவில்லை.

படிக்கும் காலத்தில் தமிழ் பாடத்தில் கொஞ்சம் நாட்டம் இருந்தது. வாசிக்கும் பழக்கமும் இருந்தது. அதனால் என்னவோ அவனுக்கு படிப்பிந்த ஆசிரியர் ஒருவர் அவனை அந்தப் பணி மனையில் சேர்த்துவிட்டார்.

“தமிழ் எழுத்துப் பிழை திருத்துவாய்தானே”

“ஏதோ கொஞ்சம்” துணிந்து ஓம் என்றான் தங்கள் புருவரீடாக அவன் சேர்ந்துகொண்டது அப்படித்தான். வேலைக்கு சேர்ந்த புதிதில் எழுத்துக்கள் தெளிவாகத் தெரியாத காரணத்தால் கண் டாக்டரிடம் போக வேண்டிய தாயிற்று.

தனது சொந்த முயற்சியினால் கஸ்டப்பட்டு வவுனியா ரவுணுக்குப் போய் கண்ணாடி வாங்கினான் அங்கு வேலைக்கு சேர்ந்த பின்னர்தான் அங்குள்ள ஆசிரிய பீடத்தைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான். பத்திரிகையை பார்ப்பதும் வானொலியை கேட்பதுமாக அவர்கள் செய்திகள், கட்டுரைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்தனர்.

அதொன்றும் கஸ்டமான வேலையாகப்பட வில்லை. எனவே ஓய்வு நேரங்களில் தங்கள் ஆசிரிய பீடத்தில் பணிபுரிய ஆரம்பித்தான்.

தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் உச்ச நிலை பெற்றிருந்த அந்தப் புறச்சூழலில் அங்கு விடுதலைப் போராட்டத்தை உந்தித்தள்ள மக்களை விழிப்படையச் செய்யும் பணியில் அவன் பணிபுரிந்த நிறுவனத்தின் வெளியீட்டு முயற்சிகள் இருந்தன.

தன்னை நிலைநிறுத்த தான் பணிபுரியும் நிறுவனத்தில் வெளியீடுகளில் பிரச்சாரக் கருத்துக்களுக்கு உரத்த தொனியில் முக்கியத்துவம் கொடுத்தால்தான் மேலே எழும்பமுடியும் என முடிவு செய்தான்.

அரசியல் பிரச்சாரக் கூட்டங்கள், தலைவர்களின் பேச்சுகள், நூல் நிலையங்கள்.. அரசியல் புத்தகங்கள் என அவன் தனது சிறகுகளை விரித்தான். தூக்குமேடை பஞ்சு மெத்தை உடல் உயிர் இரண்டும் போராட்டத்துக்கு என்ற மாதிரியான கட்டுரைகளை எழுதத் தொடங்கினான்.

அவன் வேலை செய்யும் நிறுவனம் பிரதான வீதியில் இருந்து பிரிந்து கிளைவிரித்துச் செல்லும் பாதையில் பத்து நிமிட நடைக்குப் பின்னர் சிறு காட்டுக்குள் இருந்தது. வீட்டில் இருந்து நடந்து போக எப்படியும் அரை மணித்தியாலம் வேண்டும்.

துணிப்பையை தோளில் மாட்டி நடக்கத் தொடங்கி பணிமனை போய்சேர களைப்பு வந்துவிடும். “ஒரு சைக்கிள் கேட்டுப் பாருங்கோ. யாழ்ப்பாண இடப்பெயர் வில் சனங்கள் விட்டிட்டு வந்த சைக்கிள்கள் அவையிட் டைத்தான் இருக்கு” என்ற கோரிக்கை வைத்தான்

தங்களின் மனைவி.

தங்களுக்கு அது சரியாகத்தான் பட்டது என்றாலும் சந்தர்ப்பம் வரும்போது பார்ப்பம் என இருந்துவிட்டான். ஒரு தடவை அவன் எழுதிய கட்டுரை பொறுப்பாளரால் பாராட்டப்பட்டமையால் அடுத்த சில நாட்களில் ஒரு சைக்கிள் அவனுக்கு கிடைத்தது.

2009 மே 16ம் திகதி வட்டுவாகலில் இடம் பெயர்ந்தபோது கைவிட்டு வந்த பொருட்களில் அந்த சைக்கிளும் அடக்கம்.

2009ம் ஆண்டு அக்ரோபர் மாதத்தின் பின்னரான ஒரு நாளில்

தங்கள் நூல் நிலையத்துக்குள் போனான். தூசு படிந்த மேசையில் இரண்டு பத்திரிகைகள் இருந்தன. இரண்டு வாங்குகள் கையொடிந்தபடி நூல் நிலையத்துள். ஏராளமான வெற்று பியர் ரின்கள். அங்கிருந்து பார்க்கும்போது சனசமூக நிலையத்தில் ஒரு பக்க சுவர் தெரிந்தது.

அதில் தோற்றம் மறைவுக் குறிப்புக்களுடன் ஒரு வீரவணக்கப் படம் இருந்தது. ஆனால் சுவரின் பெரும் பகுதி வர்ணங்கள் பொருக்குக் கிளம்பி அழிந்துவிட்டன.

மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று சட்டென வந்து நின்றது. ஹெல்மெட்டைக் கழற்றியபடி தாஸ் இறங்கினான்.

“என்ன ரெடியோ” எனக் கேட்டான்.

“ஓமோம்”

“உம்மைப் பற்றி எல்லாம் வடிவாய் சொல்லிப் போட்டன். உமது பழைய ஆட்கள்தான் கன பேர் வேலை செய்யினம். அவை கேட்கிறதற்கு எல்லாம் ஓம் எண்டு சொல்லவேணும்.

“சரி” தோளில் கொழுவும் துணிப்பையும் வட்டு வாகலில் கைவிடப்பட்டதால் புதிதாக ஒரு தோல் பையை வாங்கியிருந்தான் தங்கள். புதிய இடத்துக்கு புதிதாகப் போகவேண்டும் என்ற நினைப்பு வரவே அணிந்திருந்த மூக்குக் கண்ணாடியை தொட்டுப்பார்த்தான்.

வட்டுவாகலில் கைவிட்ட பலவற்றில் இப்போது மிச்சமாக இருப்பது மூக்குக் கண்ணாடி மாத்திரம்தான்.

“பழைய கண்ணோடை எட மடையா பழைய மூக்குக் கண்ணாடியோடை போனால் அவங்கள் உன்னை நம்புவாங்களே. உதையும் வட்டுவாகலில் ஏன் தூக்கிப்போட்டிட்டு வராமல் வந்தனீ” என தாஸ் சத்தம் போட்டான்.

“அப்ப மூக்குக் கண்ணாடிக்கு என்ன வழி”

“அவசரப்படாதே அவன்கள் புதுக் கண்ணாடி தருவாங்கள். அதைப் போட்டுக் கொண்டுதான் பார்க்க வேண்டும் தாஸ் பதில் சொன்னான்.

தங்கள் தான் போட்டிருந்த மூக்குக் கண்

ணாடியை கழற்றி லெதர் பாக்குக்குள் வைக்க முனைந்தான். பிறகு அந்தச் செயற்பாட்டை மாற்றிக் கொண்டு மூக்குக் கண்ணாடியை வாசிகசாலையின் உட்சுவர் விளிம்பில் வைத்தான்.

புதிய இடத்தில் "தாஸ்" துள்ளித் திரிந்தான். அங்கு வேலை செய்த பலரையும் தாஸ் தான் வேலைக்குச் சேர்த்ததாக தங்களுக்கு அவன் சொன்னான்.

சிறிது நேரக் காத்திருப்பின் பின்னர் புதிய நிறுவனத்தின் மூத்த அதிகாரியின் சந்திப்பு நடந்தது.

"பழையவற்றை நீங்களும் மறந்துவிடுங்கள். நாங்களும் மறந்துவிடுகின்றோம். ஆனால் பழையவர்கள் மேல் இருந்த விசுவாசத்தைவிட எங்களிடம் அதிக விசுவாசம் காட்டவேண்டும்.

மூத்த அதிகாரி தெரிவித்த கருத்தின் உட்பொருளை தங்கள் முற்றுமுழுதாக உணர்ந்து கொண்டான். "இனிமேல் இந்த மூக்குக்கண்ணாடியைத் தான் பாவிக்க வேணும்" என்ற கண்டிப்பான உத்தரவுடன் மூத்த அதிகாரியால் தடித்த "லென்ஸ்" கொண்ட மூக்குக் கண்ணாடி தங்களுக்கு தரப்பட்டது.

அதனை அணிந்தபோது கண்களுக்கு அது சற்று உறுத்தலாக இருந்தது.

"கண் உறுத்தலோ, மன உறுத்தலோ என்ன செய்யப் போகுது. சாப்பாடா தரும்" என நினைத்தான் தங்கள் "கண்ணாடி நல்லாய் இருக்கு" என்று மூத்த அதிகாரிக்கு ஒப்புக் கொடுத்த தங்கள் அடுத்த நாளில் இருந்து வேலைக்கு வரும்படி பணிிக்கப்பட்டான்.

முதல்நாள் வேலைக்கு போனபோது அவன் வேலைக்கு நேரடிப் பொறுப்பாக இருந்தவர் சற்று உறைப்பாக கட்டளை பிறப்பித்தார்.

"உங்கடை பழைய கோட்பாடுகளை அதற்கு காரணமானவர்களை எல்லாம் கண்டித்து சுவையான ஒரு கட்டுரையை எழுதிக் கொண்டு வா.

"ஒற்றைக்கண் வைகுந்தன்" என்ற பெயரில் அவன் எழுதிய கட்டுரை புதிய நிர்வாகத்தால் பாராட்டப்பட்டது.

தொடர்ந்து வேறு பெயர்களிலும் எழுதத் தொடங்கி தங்கள் பிரபல்யமானான். விடயம் அறிந்த மனைவி சொன்னாள்.

"சம்பளத்தைக் கூட்டிக் கேட்டுப்பாருங்கோவன்"

தங்களுக்கு அது சரியாகப் பட்டது.

2015ம் ஆண்டு தை மாதம் 8ம் திகதிக்கு பின்னர்

கால மாற்றத்தில் தங்களுக்கு புதிய வேலை தேடி வேண்டி வந்துவிட்டது. வேலை தேடுவதற்கு புதிய மூக்கு கண்ணாடி தடையாக இருந்தது. அதைக் கழற்றி வைத்து விட்டு தேடினாலும் கண்ணாடி போட்ட அடையாளம் இருந்தபடியால் சிரமமாகத் தான் போய்விட்டது.

வன்னியில் அவனது சொந்த இடம் இப்போது குடியிருப்புக்கு அனுமதிக்கப்பட்டதால் அங்கு போய் சில காலம் இருந்தான். வயல்வேலை வேறு வேலைகள் செய்து பார்த்தான் ஒன்றும் சரிவரவில்லை.

மிகுந்த அவநம்பிக்கையுடன் ஒருநாள் பஸ் எடுத்து யாழ்ப்பாணம் வந்து பலமணி நேர அலைக் கழிப்பின் பின்னால் அவரைச் சந்தித்தான்.

எல்லாவற்றையும் கேட்டார். நடந்ததை சொன்னான். எப்போதும் தனக்கு படியளக்கும் தலைமைக்கு தான் விசுவாசமாக இருப்பேன் என்பதை அறுதியிட்டு சொன்னான்.

தங்களை அவர் சரியாகப் புரிந்துகொண்டார். யாரைக் கொண்டு என்ன செய்தால். எப்படியெல்லாம் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட அவர் தங்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கொண்டார்.

முகத்தில் போட்டிருந்த மூக்குக் கண்ணாடியின் ஞாபகம் தான் லேசாக வர சட்டென அதனைக் கழற்றி லோங்ஸ் பொக்கற்றினுள் வைத்தான். கூடவே அவனை யாரும் கவனிக்கவில்லை என்பதையும் உறுதி செய்தான்.

"எல்லாம் சரிதானே. போகேக்க முன் கவுண்டரில் உங்கடை புது மூக்குக் கண்ணாடி இருக்கு. அதை வேண்டிப் போட்டுக்கொண்டு போங்கோ" என்றார் அவர்.

சிறிது தலையாட்டியபோது லோங்ஸ் பொக்கற்றில் இருந்த பழைய மூக்குக் கண்ணாடி கனத்தது. கவுண்டரில் தரப்பட்ட மூக்குக் கண்ணாடி புதியது அல்ல. யாரோ பாவித்தது போல இருந்தது. ஒரு பக்க லென்ஸில் சிறிய வெடிப்பு வேறு.

அதனை வாங்கி போட்டுக் கொண்டான் பார்வை மங்கலானது போல இருந்தது. ஆனால் என்ன வேலை நிச்சயம்.

புதிய கண்ணாடியை அணிந்த உற்சாகத்தில் அடுத்த நாள் தொடக்கம் வேலைக்கு வர வேணும் என்னும் எண்ணத்துடன் பொக்கற்றினுள் இருந்த பழைய மூக்குக் கண்ணாடியை தூக்கி நடைபாதையில் இருந்த குறோட்டன் செடிகளுக்குள் எறிந்தான். அது போய் விழுந்தது.

கூடவே ஒருவகை அச்சமும் பற்றிக் கொண்டது. எறிந்த கண்ணாடிகளையெல்லாம் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்தால் என்ன? எப்போதாவது அவை உதவமாட்டாதா? எதுதான் நிரந்தரம்? என்ற கேள்வி அவனுள் எழுந்தது. கட்சி மாறினால் ஆட்சி கவிழ்ந்தால் என்ன செய்வது? ●

தமிழினி சந்திரபோஸ் கவிதைகள்

01 இந்தமுகமூடியில் ஒருவேளை
நான் அழகாக தெரியலாம்...
அடித்துசொல்கிறேன்.
கண்டிப்பாக இது இல்லைநான்.

02 உடல் தின்றன வெறிநாய்கள்.
அவள் உரத்தில் செழித்துநிமிர
மீதியையும் உறிஞ்சிக்குடிக்கின்றன
வலைத்தளதெருநாய்கள்.

03 ஏதோ கட்சிக்காரர்கள்
தெருச்சுவருக்கு வர்ணமடித்தார்களாம்....
கிழேபடுத்துறங்கியவனுக்கு
அன்றுதான்
கொளிப்பண்டிகை

04 உன் மடியில் ஊறிக்கிடக்கும் என் தூக்கம்
கலைந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக
கடிக்கும் நுளம்புடன்
காந்தியாய் மாறி போரிடும் கால்கள்.....
கனவு கண்டு விழித்தெழும் போதெல்லாம்
தலைதடவி தூக்கமூட்டும்
உன் கைகள்.....
இமைப்பொழுதில் என் கனவுகளைத் திருடி
மறுகணத்தில்
நனவாய்த் திருப்பித் தரும்
உன் உடல் சொட்டும் வியர்வைகள்.....

எனக்கொன்றென்றால்
முதல்த் துளிசொட்டும்
உன் கண்கள்.....
பாதிநேரம் எனக்கும்.
மீதிநேரம் எனக்காகவும்
துடிக்கும் உன் இதயம்...
என் முத்தங்களைஎல்லாம்
சேமித்துவைப்பதற்காகவே
உன் கன்னதுக்குழி.....
மீண்டும் நான் உனக்கே மகளாக
இவளவும் போதும் அப்பா.....

05 மனித ஆடை போர்த்தி
அலையும் காதையர்களே..!
உங்கள் பார்வைக்குபயந்து
உன் அம்மாவும்,தங்கையும
எங்குதான் ஒளித்துக் கொள்வார்கள்?
த்தூ கடவுளாம் கடவுள்...
இருந்தால்,
இந்தநாய்களுடன் சேர்த்து
அவனையும் தூக்கில் போடுங்கள்...!

06 தொழில் கற்பித்த
குருவை மறக்கமாட்டார்களாம்
கோவில் வாசலிலே
பிச்சைக்காரர்கள்...!

06 தொழில் கற்பித்த
குருவைமறக்கமாட்டார்களாம்
கோவில் வாசலிலே
பிச்சைக்கரார்கள்...!

07 வெளியே
ஓட்டைத்தட்டு.அம்மாதாயே...!
உள்ளே
வெள்ளித்தட்டு.ஓம் சிவாயநமஸும்...!

08 இத்தனை விசித்திரமான இந்த உடலே
ஒருபெரியகொடை...
இன்னும் வேண்டும் வேண்டும் என்று
வெறும் சிலைகளிடமும்,
கற்களிடமும் புலம்பும்
இந்த பிறைக்கதெரியாதவர்கள்
எப்போதுதான் திருந்துவார்கள்....!

09 எவ்வளவுகாலம் தான்
இப்படி தூக்கி அலைவார்கள்..?
எப்போதுதான் சுயமாய் இயங்குவார்...?
கோயில் திருவிழாவில்
என் மகன் கேட்கிறான்...!

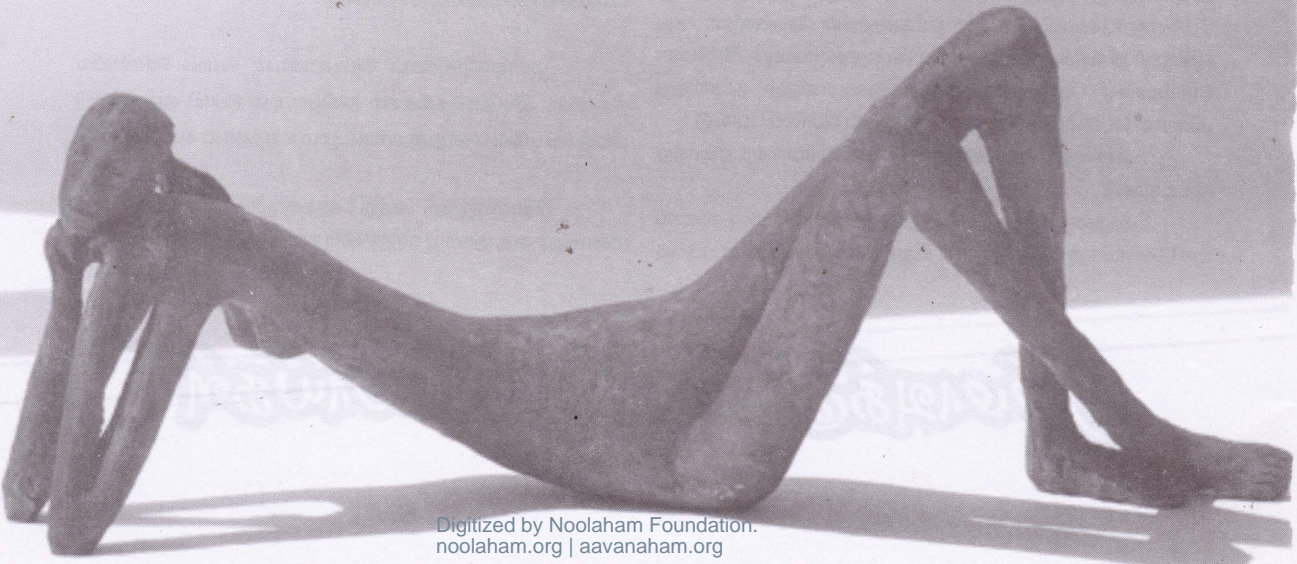
10 ஒவ்வொருநாளும் ஒவ்வொரு ஆடை..
ஒவ்வொருமுகம்....
கூற்றிய முகமுடிகளை மாட்டிவைக்கத் தான்
ஆணிகள் போதவில்லை....

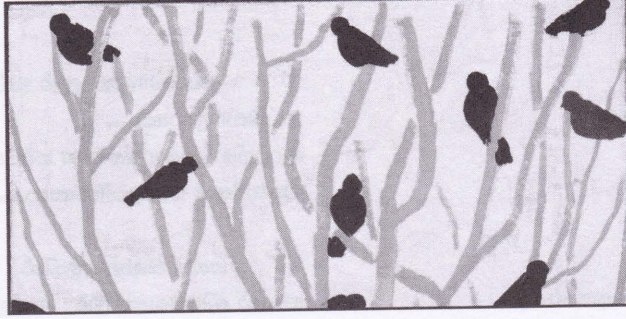
11 மழைவெள்ளத்தில்
கப்பல் விடவேண்டும்" என்ற ஆசை
வீட்டின் உள்ளேயே
நிறைவேறியது...

12 மழைவெள்ளத்தில்
கப்பல் விடவேண்டும்" என்ற ஆசை
வீட்டின் உள்ளேயே
நிறைவேறியது...

13 பிணமாக முன்னமே
இங்கே புகைந்துகொண்டிருக்கிறது
ஒருஉடல்...

14 வாய் நுனியில் மட்டும்
வெளிச்சத்தை தூவிவிட்டு
உள்ளே கருகிக் கொண்டிருக்கிறது

சந்திரவதனா (ஜேர்மனி)

புடிகளில் துள்ளி இறங்கிய போது அருணின் மனதுள் சந்தோசமும் துள்ளியது. அம்மாவை ஏமாற்றி, சம்மதம் பெற்று விட்டதில் பெருமிதமாகக் கூட இருந்தது. கீழே வெளியில் மக்சிமிலானும், எக்கார்ட்டும் அவனுக்காகக் காத்திருந்தார்கள். அவர்களும் அருணைப் போலத்தான் அம்மா மாரை ஏமாற்றி விட்டு வந்துள்ளார்கள்.

மூவரும் சந்தித்த போது ஒருவரையொருவர் பார்த்து வெற்றிப்புன்னகை பூத்தார்கள். வலது உள்ளங்கைகளை ஆளுக்காள் மோதி சந்தோசத்தை வலுப்படுத்தினார்கள். மக்சிமிலான் தனது முதுகுப்பையை இழுத்துக் கழற்றித் திறந்து அருணுக்குக் காட்டினான். உள்ளே மூன்று பியர் பேணிகள் தெரிந்தன. எக்கார்ட் தனது பையையும் அவசரமாகத் திறந்து காட்டினான். வொட்கா அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

மூவரும் இப்போது மிகைலின் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும். ஓரளவு தூரத்தில், மலையடிவாரத்தில் அந்த வீடு உள்ளது. இரவு எட்டுமணிக்குப் பிறகு அந்த இடத்துக்கு பேருந்துச்சேவை இல்லை. நடக்கத்தான் வேண்டும். அது ஒன்றும் அவர்களுக்குப் பெரிய பிரச்சனையாயும் இல்லை. பொய்யாகப் பிறந்தநாள் விழா அழைப்பிதழ் தயாரித்து மிகைலின் அம்மாவின் கையெழுத்துப் போலப் போட்டு

எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் அம்மாமாரை ஏமாற்றி விட்டார்கள்.

அருணின் அம்மா திரும்பத் திரும்ப அருணைப் பல கேள்விகள் கேட்டுத்தான் இதற்குச் சம்மதித்தாள். 15-16

வயதுப் பிள்ளைகளின் கூத்துகள் பற்றி அவள் நிறையவே அறிந்திருந்தாள். அருணின் நண்பர்கள் சிலரை சில நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு அந்திக் கருக்கலில் பியர் போத்தல்களோடு பார்த்ததிலிருந்து அவளுக்குள் ஒரே குழப்பம். அருணும் கெட்டுப் போய்விடுவான் என்ற பயம்.

நல்ல கெட்டிக்காரனாக படித்துக் கொண்டிருந்த அருணின் பாடசாலைப் புள்ளிகளிலும் இப்போது தடுமாற்றம். அதற்காக ஒரேயடியாக அவனை வீட்டுக்குள் அடைத்து விட முடியாதுதானே. அதுவும் மிகைலின் அம்மா மிகைலின் 16வது பிறந்தநாளை அவனது நண்பர்களுடையல்லாம் அழைத்து அந்த இரவு கொண்டாடப் போவதாக தானே கையெழுத்திட்டு அனுப்பிய போது அவளால் மறுக்க முடியவில்லை.

“மிகைலின்ரை அம்மாவும், அப்பாவும் அங்கை நிற்பினம் தானே?” அம்மா கேட்ட போது கூசாமல் பொய் சொன்னதை நினைக்கும் போது அருணுக்குள் ஒரு மெல்லிய பயம் இழைந்தோடியது.

முன்னரெல்லாம் அம்மாவிடம் பொய் சொல்லிய தில்லை. இப்போதெல்லாம் தன்பாட்டில் பொய் வந்து விடுகிறது. கூடவே மனதுள் சங்கடமும் வரத்தான் செய்கிறது.

பிடிபடுவதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை, என மனதைச் சமாதானப் படுத்தினான். எந்தக் குளறுபடிகளும்

அச்சுக்குச் சொல்லுப் பொய்கள்

செய்யாமல், நல்லபிள்ளையாகத் திரும்பி விடவேண்டும் என்றும் மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

எட்டுமணியைத்தாண்டிவிட்டாலும், கோடை காலம் என்பதால் இரவு இன்னும் இருள்சூழாமல் வெளிச் சத்துடனேயே இருந்தது. மக்சிமிலான் தான் குடித்து முடித்த கொக்கோகோலாப் பேணியை நிலத்தில் போட்டு நசித்து விட்டு கால்களால் எத்தி எத்தி தட்டிக் கொண்டே வந்தான். அது ஒரு அசௌகரியமான பெரிய சத்தம். ஒவ்வொரு சத்தத்துக்கும் எக்கார்ட் கொக்கட்டம் விட்டுச் சிரித்தான்.

வழிவழியே வீடுகளின் முன்றல்களில் அமர்ந்து கதைபேசிக்கொண்டும், காற்று வாங்கிக்கொண்டும் இருந்த ஜெர்மனியர்களில் சிலர் இவர்களை ரசித்தார்கள். சிலர் முறைத்தார்கள். சிலர் கோலாப் பேணியின் சத்தத்தைக் காதுகொண்டு கேட்கமுடியாது. சினந்தார்கள். கறுப்பர்கள் இங்குவந்து எங்கள் பிள்ளைகளையும் கெடுக்கிறார்கள் என்றுதிட்டினார்கள். அவர்களின் திட்டல் களோ, சினமோ இவர்களை ஒன்றுமே செய்யவில்லை.

வழிநெடுகிலும் வீதியோரங்களில் அப்பின் பிஞ்சுகளும், பேரிக்காய்களும், பிளம்ஸ் பழங்களும்... என்று மரங்களில் இருந்து உதிர்ந்து வீழ்ந்து அரையும், குறையுமாகநசிந்தும், அழுகியும் கிடந்தவை இவர்கள் கால்களுக்குள் மிதிபட்டன. சிலதட்டுப்பட்டு உருண்டன.

மெல்லிய குளிரந்த காற்று அவர்களை இன்னுமின்னும் உற்சாகப்படுத்தியது. களவு செய்கிறோம் என்ற குற்றவுணர்வை முழுவதுமாகத் தூக்கியெறிய முடியாத மனநிலையுடனேயே அருண் நடந்து கொண்டிருந்தான். ஆனாலும் ஒருவித களிப்புடனேயே இருந்தான்.

மிகைலின் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டால் சரி. அதன் பிறகு அங்கு என்ன நடக்கிறது என்பதை யாரும் அறியமாட்டார்கள் என்று மனதைச் சமாதானம் செய்தான்.

மிகைலின் வீட்டை நெருங்க நெருங்க மனசு உற்சாகத்தில் துள்ளியது. அது ஒருதனிவீடு. மூன்று மாடிகளைக் கொண்டது. வீட்டின் முன்றலில் பெரியதொரு செர்ரிமரம். அதன்கீழே சிவப்பு, மஞ்சள், ரோசா... என்று பலவண்ணங்களில்பூச்செடிகள். பக்கவாட்டில் மெப்பின் மரங்களும், அப்பின்மரங்களும் என்று அழகிய சோலை. வீட்டின் உள்ளே எல்லாமாகப் பன்னிரண்டு பேர். எல்லோருக்கும் கை கொடுத்தது அந்தப் பொய்யான அழைப்பிதழே. அதைக் கணினியில் வடிவமைத்ததே அருண்தான்.

வீடுஒளி வெள்ளத்தில் மிதந்தது. மிகைலின் அம்மாவும், அப்பாவும் விடுமுறையைக் கழிக்க வேறு நகருக்குச் சென்று விட்டார்கள். மிகைலையும் கூடவந்து விடும்படிதான் வற்புறுத்தினார்கள். மிகைல் இம்முறை தான் வரவில்லை என்று அடம் பிடித்து வீட்டிலேயேநின்று விட்டான். தாம் திரும்பி வரும் வரை எந்த நண்பரையும்

வீட்டுக்குள் அழைக்கக் கூடாது. வீட்டைக் குப்பையாகக் கக்கூடாது. வீட்டுக்குள் சிகரெட் புகைக்கக் கூடாது என்ற பலநிபந்தனைகளுடன்தான்மிகைலை வீட்டில் தங்க அனுமதித்து அவர்கள் சென்றார்கள்.

இப்போது வீடு 12 பேர்களுடன் நிறைந்திருந்தது. ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் முதுகுப்பைகளைத் திறந்துதாங்கள் கொண்டு வந்தவைகளை எடுத்து மேசையில் வைத்தார்கள். பியர், கொக்கோகோலா, ஸ்பிரிற், வொட்கா, சிப்ஸ் பக்கற்றுகள், உப்புபிஸ்கிற்றுகள், செக்ற், சிகரெட் பக்கற்றுகள்... என்று மேசை நிரம்பியது.

மீண்டும் ஒரு தடவை எல்லோரும் தங்கள் உள் ளங்கைகளை ஆளுக்காள் மோதி, தங்கள் சாதனையை நினைத்து வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் புன்னகை பூத்தார்கள். கொக்கட்டம் விட்டுச்சிரித்தார்கள். சிகரெட்டுகளை எடுத்துவாயில் வைத்து ஆளுக்காள் நெருப்பை நீட்டிப்பற்ற வைத்தார்கள்.

சிகரெட் புகை வீடெங்கும் பரவி கமகமக்கத் தொடங்கியது. கதைகளும், சிரிப்புமாய் பொழுது நகரத் தொடங்கியது.

வானொலி கதறியது. வொட்காவும், பியர் போத்தல்களும், பேணிகளும் காலியாகிக் கொண்டிருந்தன. சிப்ஸ் பக்கற்றுகள் அரையும் குறையுமாக வீட்டை அலங்கோலமாய் அலங்கரித்தன. பன்னிருவரில் ஒருவன் தனக்கு பசிக்குது என்று சொல்லி குசினிக்குள் போய் பாஸ்ரா செய்கிறேன் என்ற பெயரில் குசினியைக் கிளறினான். சீஸ் நிலத்தில் கொட்டுப்பட்டது. தக்காளி சோஸ் அடுப்பில் ஊத்துப்பட்டு கருகிய வாசனை வீடெங்கும் மணத்தது. மிகைல் வொட்காவிடல் நனைந்தான்.

அருண் கொஞ்சம் அவதானமாகவே இருந்தான். அவன் இன்று டீஜே. ஒவ்வொருவரும் அவனிடம்தான் தமக்கு விருப்பமான பாடல்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். பாடல்கள் கட்டுப்பாடின்றிக் கதறிக்கொண்டிருந்தன. நல்லவேளையாக அக்கம்பக்கங்களில் நெருக்கமாக வீடுகள் இல்லை.

நேரம் நள்ளிரவைத் தாண்டி விட்டிருந்தது. எல்லோரிலும் ஒருவிததளர்வு ஒட்டிக் கொண்டது. அருணும் சோர்ந்து போய் எழுந்து வந்து சோபாவில் அமர்ந்தான். அவனுக்கு மெதுவாகப் பசிப்பது போல இருந்தது. சிப்சுகளும், உப்பு பிஸ்கட்டுகளும் அவனது பசியைத் தணிக்கவில்லை. வெளிக்கிடும் போது அம்மா அருண், புட்டவிச்சிருக்கிறான். சாப்பிட்டிட்டுப்போ "என்ற போது அம்மாவை ஏமாற்றிவிட்டு வெளிக்கிட்டால் காணும் என்ற அவதியில் சாப்பிடாமல் வந்ததை நினைத்து இப்போது வருந்தினான்.

கைனர் தொலைக்காட்சியில் ஏதொ ஒருபடம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். டாவிட் தனது காற்சட்டை கீழே வழுவதைக்கூடக் கவனியாது தான் ஒரு மைக்கல் ஜக்சன் என்ற நினைப்பில் வளைந்து நெளிந்து ஆடிக் கொண்டிருந்தான். நிக்கோல் தலையைக் குத்திக்கொண்டு ஒரு மூலையில் சுவரோடு சாய்ந்திருந்தான். இப்படியே ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருகோலத்தில், ஒவ்வொரு கோணத்தில் இருந்தார்கள்.

பாஸ்ரா சமைத்தவனின் சப்பாத்தில் பிரண்டிருந்த தக்காளிசோஸ் வரவேற்பறையின் கார்ப்பெட்டில் கோலம் போட்டிருந்தது. சிப்ஸ்துண்டுகள் நிலமொங்கும் சிதறிக் கிடந்தன. சிகரெட்டுகை வீடு முழுக்கமணத்தது. அருணின் கண்கள் சோர்வில் தன்னையறியாது மூடிக்கொண்டன. மிகைல் திறப்புக்கோர்வையை எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் சென்றதையாரும் கவனிக்கவில்லை.

வெளியுலகை அருண் மறந்திருந்தான். கொஞ்ச நேரம் தூங்கிவிட்டான். திடீரென ஒரு கை பின்புறமாக அவனின் தோள்களில் புதிந்த போதுதான் திடுக்கிட்டு விழித்தான். பொலிஸ். விக் கித்துப் போனான். பஞ்சி பஞ்சாய் பறக்க எழுந்து நின்றான்.

என்ன நடந்தது? ஏன் பொலிஸ் வந்தது? என்பதெல்லாம் அருணுக்கோ மற்றவர்களுக்கோ கொஞ்ச நேரம் புரியவேயில்லை.

பின்புதான் தெரிந்தது. போதையேறிய மிகைல் தனது தந்தையின் காரின் திறப்பை எடுத்துக் கொண்டு போய் கராஜ்யைத் திறந்து காரை எடுத்துதானே ஓட்டிக் கொண்டு போயிருக்கிறான்.

ரோந்து சென்ற பொலிஸ் அவனது ஓட்டத்தைப் பார்த்தே சந்தேகித்து மறித்திருக்கிறது. காரை நிற்பாட்டத் தெரியாமல் அருகில் இருந்த மரத்தோடு மோதிவிட்டான்.

போதையுடன் கார் ஓடியது ஒருகுற்றம். சாரதிக் கான அனுமதிப்பத்திரம் இல்லாமல் ஓடியது அதைவிடப் பெரியகுற்றம். மோதியது...

"போச்சது, எல்லாம் போச்சது" அருண் வாய் விட்டுப் பிதற்றினான். இனியென்ன...! அம்மா வரை செய்தி போய் விடும்.

இரண்டு பொலிஸ்காரர்கள். எல்லோரையும் கேள்விகளால் துளைத்தார்கள். பாடசாலை அடையாள அட்டையை ஒவ்வொருவரிடமும் வாங்கி, பெயர்களைப் புதிந்து கொண்டார்கள். மிகைலின் பெற்றோருடன் தொடர்பு கொண்டார்கள்.

திகைப்பும் பயமுமாக நின்ற இவர்களைப் பார்த்து உங்களில் பாரதூரமான குற்றங்கள் இல்லை. அதனால்

நீங்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை. ஆனால் உடனடியாக இங்கிருந்து போய் விட வேண்டும். ரக்சி பிடித்துப் போகிறீர்களா அல்லது உங்கள் பெற்றோர்களை அழைக்கவா?" என்றார்கள்.

அவசரமாக எல்லோரும் இல்லையில்லை நாங்கள் ரக்சி பிடித்துப் போய் விடுகிறோம் என்று சொல்லி வெளியில் வந்தார்கள். அர்த்த ஜாமத்தில் மக்சிமிலானும், எக்கார்ட்டும் அருணும் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து நடந்தார்கள்.

போகும்போது பாதை இறக்கம். மனதில் உற்சாகம். சுகமாக நடந்து போய்விட்டார்கள். இப்போது பாதை மேலே ஏறிக்கொண்டிருந்தது. உடல் அசதியாக இருந்தது. மனம் அம்மாவுக்கு உண்மை தெரிந்து விடப்போகிறதே என்று புலம்பிக்கொண்டிருந்தது.

ஒரிரு பொலிஸ் வாகனங்கள் இவர்களைத் தாண்டிப்போவதும் வருவதுமாக இருந்தன. ஒவ்வொருவரும் அம்மாமாருக்கு என்ன சாலயாப்பு சொல்லலாம் என யோசித்தார்கள். புதிதுபுதிதாகக் கதைகள் புனைந்து, இப்படிச்சொல்லலாம், அப்படிச்சொல்லலாம் என ஆலோசித்தார்கள். மூச்சுவாங்கி வாங்கி நடந்தார்கள். இடையிடையே மனம் கொண்ட மட்டும் மிகைலைத் திட்டித் தீர்த்தார்கள். மிகைல் மட்டும் வெளியில் போகவில்லை என்றால் ஒருவருக்கும் உண்மை தெரிந்திருக்காது என அங்கலாய்த்தார்கள்.

வழிவழியே திரும்பும் பாதைகளில் ஒவ்வொரு வராகப் பிரிந்தார்கள். கடைசியாக மிஞ்சியது மக்சிமிலானும், எக்கார்ட்டும், அருணும். வீடுநெருங்க நெருங்க அருணுக்கு இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. மிகைலின் மேல்கோபம் கோபமாக வந்தது.

அருணை அவன் வீட்டடியில் விட்டு விட்டு மக்சிமிலானும், எக்கார்ட்டும் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

வீடு அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. அருண் மெதுமெதுவாகப் படிகளில் ஏறி மிகமெதுவாக வீட்டுக் கதவைத் திறந்தான். அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் போய்ப்படுத்து விடுவதுதான் அவனது முதல் திட்டம். நாளை காலையில் ஏதாவது சொல்லித் தப்பித்து விடலாம் என நினைத்தான்.

ஆனால் கதவு திறந்த சத்தம் கேட்டு அம்மா எழுந்து வந்துவிட்டாள். விடிய வருவதாகச் சொன்ன அருண் விடிய முன்னே வந்ததைப் பார்த்துக் குழம்பிய அம்மாவுக்கு தொடர்ந்தும் பொய்சொல்ல அருணால் முடியவில்லை. புனைந்த கதைகளை மறந்து, நடந்த உண்மைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினான். ●

நாக. சிவசிதம்பரம்

அப்ப நாங்கள் விடிய முன்னம்
வேளைக்கே எழும்பி தோட்டம் போய்
பொயிலைக் கண்டுக்கு தண்ணி
வார்த்துப்போட்டு வந்து தான் வீட்டிலை விடிய பொங்குற
னாங்கள்.

தைப்பொங்கல் அன்று.... விடிய முன்னம் எழும்பி
வெடியைக் கொழுத்திப் போட்டு திரும்பவும் போய்
போனையே பார்த்துக் கொண்டு படுத்துக் கிடக்கிற
மகனுக்கு இதை சொல்லுவம் எண்டு மனதுக்கை
நினைச்சன்.

என்னவோ.... அந்த நாள் ஞாபகம்.... அதுவும் என்
கவிதையிலே - இன்னும் தான் அந்த நிலைமையில் நாம்
இருப்பதுவாய்....! ஒரு நினைப்பு

“தொப்பிக் கட்டில்லாத கிணறு

தண்ணீர் அள்ளுவதும்

தாம்புக் கயிறு! - இடம்

பெயரும் கிணற்றுமிதி....

பிற வெள்ளம் கலக்கும்....

சேறும் சகதியுமாய்....

சீரழியும் பள்ளம்....

பங்காளர் சண்டை....

பல நாளாய் தொடர்கிறது....!”

என்று போகிறது எனது கவிதை.

இதையே கவிஞர் சேரன் பின்வருமாறு கூறுகின் றார்.

தோட்டமும் சுருட்டுமாய் - எம்

தொழிலும் கல்வியும் ஆம்!

தொழிலே கல்வியெனத்

புகையும் பண்பாடு

...

இரவு முழுவதும்

புகையிலை நிறைகிற குடிவூள் வேலை

கொஞ்ச நேரம் படுக்கலாம் என்று....

பாயை விரித்துச் சரிந்தாள்

ஈஸ்வரி

- தொலைந்து போன நாட்கள்

(22.04.1981) சேரன்

“இணுவிலில் பொன்னுத்துரையின்ரை சுருட்டுக் கொட்டில் எண்டால் அந்த நாளிலை கொழும்பு, பாணந்துறை, களுத்துறை, காலி, மாத்தளை, அம்பாந்தோட்டையெண்டு அவற்றை சுருட்டுப் போகாத இடமேயில்லை. இன்னும்.... யாழ்ப்பாணம் சுருட்டு என்றால்.... கனகலிங்கம் சுருட்டு, வை.சி.சி.கு. சுருட்டு பெயர் பெற்றவை....”

கலையும் கோலங்கள் சிறுகதை

- தம்புசிவா

“அக்காலத்தில் சுருட்டு வேலை செய்யும்போது நன்கு வாசிக்கக்கூடிய ஒருவரை கூலிக்கமர்த்தி அன்றைய நாளேடு, மகாபாரதம், இராமாயணம், கந்தபுராணம் போன்ற நூல்களை வாசிக்கச் சொல்வார்கள். இவ்வாறு வாசிப்பவருக்கு தாம் சுற்றிய சுருட்டில் ஒரு சுருட்டுக் கட்டைக் கூலியாக வழங்குவர்”

செம்பாட்டு மண்ணின் பண்பாட்டுக் கோலங்கள்

பஸ்தியாம்பிள்ளை ஜோன்சன்

(கலைக்கேசரி - 2015 Sep)

அவர் சுருட்டுக் கொட்டையை அடையும் பொழுது ஏழுநீர மணியாகிவிட்டது. சுருட்டுக்காரர்களின் பலர் தங்கள் தங்கள் இடங்களில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் முன்னால் பனை ஓலைப் பாய்களில் ஒவ்வொரு குவியல் புகையிலைத் தூள் இருந்தது. சின்னராசாவைச் சுருட்டுக் கொட்டை முதலாளி தம் அருகில் வரும்படி சைகை செய்தார். “டேய் சுட்டான், நீயும் சுருட்டுத் தொழில் செய்யவா வந்தாய்....”

முதற் சம்பளம் (சிறுகதை) - இலங்கையர்கோன்

இரவுகள் முற்றத் தொடங்கும்போது சுருட்டுக்கு கோடா தடவ வேண்டும். “முணுக் முணுக்” என்று மண்ணெண்ணெய்ப் புகையிலைக் கக்கிக் கொண்டு விளக்கு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்க.... கைகள்

பரபரவென்று சுருட்டுக் கட்டுக்களைப் பிரித்துப்பிரித்து கோடாக் கட்டிக்குள் தோய்த்துத் தோய்த்து....

கபரக் கொய்யாக்கள் (சிறுகதை)

ரஞ்சகுமார்

இவ்வாறு வழி வழி எம் மரபில் எம் வாழ்வில் ஓர் பகுதியென வழங்கிவந்த எம் வாழ்வாதாரத் தொழிலின் முதுகில்.... இன்று போதை ஒழிப்பு எனும் புனிதச் சிலுவை ஏற்றப்பட்டுள்ளது.

தீவகத்தில் புகையிலை பயிரிடத் தடை என்கிறது ஒரு பத்திரிகைச் செய்தி (எனில் இனி அவர்க்கு வேறு மார்க்கம்....?)

அடுத்தது நமக்கு!

இதுவும் ஓர் விசித்திர வழக்கு!

சிறுவர்க்கு புகையிலைப் பொருட்களை விற்றல் குற்றம்.

(சிறுவரை ஏவி வாங்கச் செய்து வழக்கைச் சிறுஷ்டிப்பதே இன்று - வழமை)

மீளவும் நினைவுள் சென்றால் தோட்டம் - வீடு - சுருட்டுக்கொட்டில் - புகையிலைக் கிடங்கு - குடிஸ் என்று புகையிலைதான் எங்கள் புலன்களின் முதற் பதிவு

பின்னேரம் சுருட்டாலை எழும்பி உள் எளிலை காப்பிலைக்கு தண்ணி போடுறதும்.... விடிய விளக்கு வெளிச்சத்திலை.... காப்பிலை விரிச்சு தரம் பிரிக்கிறதும்.... எனக்கு ஒரு பள்ளிக்கூட வீட்டு வேலை போல”

அப்ப உள்எளிலை, காப்பிலை தூள் எல்லாம் கண்டி, மட்டக்களப்பு எண்டு கனதூரம் பயணம் போய் கடனுக்கு கட்டிக்கொண்டு வாற விசயம்.... அதுகும் 83 கலவரம். பிறகு எங்கட பிரச்சினையள் எண்டு பட்ட பாடெல்லாம் போச்சு.

இப்ப - எங்கட “சீவு காம்பு” (கறுப்புப் புகையிலை) பாணிப் பொயிலை (வெள்ளைக்கண்டு) இரண்டையுமே நட வேண்டாமெண்டால்....

இதுவரை நாள்.... இதே தொழிலாகச் செய்து வந்த வையின்ரை சீவியப்பாடுகள்....? என்ன மாதிரிப் போகப் போகின்றன. அதுக்கு வேற மாற்றுவழியள் என்ன?

“சுருட்டினைப் புகையேல்! சுருட்டினைப் புகையேல்! வருந்திடும் நோய்” என மருத்துவர் கூறுவர் ஐயன்மீர்”

சோறுணல் சாலுமோ சொல்வீர்! நோயிடை ஆறுதல் அளித்திடல் அரிது! கூறுதல் எளிதே! கூறுதல் எளிதே!

(பொருள் நூறு - மஹாகவி)

மேலும், இது தொடர்பில் சமகால கலந்துரையாடல் ஒன்றில் எம் மனம் கலந்த விடயங்களையும் உங்கள் முன் வைக்கின்றேன்.

“எங்கட அப்பு - ஆச்சியவை பரம்பரை பரம்பரையாத் திண்டு - குடிச்ச பொயிலை - ஒருத்தர் வருத்த மெண்டு ஊரிலை இல்லை. இது அவங்கள் தங்கட பரிசோதனையின் (அணுகுண்டு) ஆய்வுகளால் (விண்வெளி) - விளைஞ்ச வருத்தங்களை (ஒசோன் துவாரம்) மறைக்கிறதுக்கு பார்க்கிற வேலை....?”

“ஏன் எங்கட தேங்காய் எண்ணெயை “கொலஸ் ரோல்” எண்டு சும்மா சொன்னவங்கள் தங்கட எண்ணெயை இஞ்சை தாராளமாகக் கொண்டு வாறுக்கு”

“அது மாதிரித்தான் எங்கட தண்ணியும் கூடா தெண்டிட்டு தங்கடை குடிநீர் - யாவாரத்தை எங்கட கொண்டாட்டம் எல்லாத்துக்கையும் கொண்டு வந்திட்டாங்கள்”

“மொத்தத்திலை, நாங்கள் உற்பத்தியாளர் எண்டு இல்லாமல் நுகர்வோரா மாத்தப்படுகிறம்....”

எனில், எல்லா வழிகளிலும் ஏமாற்றப்படுகின்ற ஓர் சூழலில் எம்மையே எமதென்ற எல்லாவற்றையும் இல்லாமல் செய்கின்ற நிலைமைக்கு நாம் அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றோமா? ஆம் எம் கல்வி - கலை - பண்பாட்டின் காட்சிகள் வழிபோகவும் இன்று நாம் கவலை கொள்ளவேண்டி உள்ளது.

சுருட்டுத் தொழிலாளர்களின் வறுமை நிலைக்கு ஒரு வகை மாதிரி,

“இண்டைக்காவது முதலாளி கணக்குத் தீர்த்தா ரெண்டால்.... உந்தச் சில்லறைக் கடன்களை ஒரு மாதிரி சரிக் கட்டலாம்” காலம்பறவும் தேத்தண்ணிக் குச் சீனியில்லை.... பணங்கட்டியோட எத்தனை நாளைக்கு சரிக் கட்டிற்று.... முன்னையல்லாம் கை என்ன கெச்சிதம்.... இப்ப வயசு போக கையும் பிரண்டு கொடுக்குதில்லை.

ஏன் இண்டைக்கும் எனக்கொரு பெடியன் கட்டினா எண்டால் கரைச்சலில்லாமல் அறுபது, எழுபது கட்டு கணக்கெழுதலாம். சின்னவனைக் கூட்டிக் கொண்டு வரலாம். மனம் கேட்டால் தானே. அவன் ஒருத்தன் எண்டாலும் நாலு எழுத்து படிச்ச.... மூதேவி.... நேற்று சிலேட்டுத் துண்டை உடைச்சப் போட்டு வந்து நிக் குது.... இது எங்கை படிக்கப் போகுது.... இழுத்துக் கொண்டு போய்.... இதைப் பழக்கிவிடலாம்.... வேண்டாம்....”

அழைப்பு (சிறுகதை)

அ. முத்துலிங்கம்

இத்தகு வறுமை நிலையில் - ஒரு சிறுவனை - தன் மகனைச் சுருட்டுக் கட்ட (சுருட்டுப் பழக) அனுப்பும் ஒரு தாயின் மனநிலையினை முற்கூறிய “முதல் சம்பளம்”

சிறுகதையிலும் காணலாம்.

இத்தகு நிலையிலும், ஊரின் நல்ல காரியங்களுக்கு (உ-ம் - கோயில் திருவிழாவிற் கு - தண்ணீர்ப் பந்தல்) உதவுகின்ற ஒற்றுமைக்கும் அதுவே இடமாய் இருந்தது. இங்கு.... அவர்களின் உரையாடல் கூட இடுக்கண் வருங்கால் நுகு (துன்பம் வரும் வேளையிலே சிரியுங்க) என்பதற்கு ஒப்ப வாய்விட்டுச் சிரித்தால் நோய் விட்டுப் போகும் என்பதற்கு உதாரணமாய், எல்லோர்க்கும் மகிழ்ச்சி உற்சாகம் தரும் - உவமை உருவகங்களாகவே அமையும். இது என் சொந்த அனுபவம். இன்று என் கல்வி - உயர் பதவிகளில் கூட காணமுடியாத பேறு அது.

உறவுகளின் “புரிதல்” தொடர்பில்....

“வேம்பும் கரும்பாச்சோ....

வெத்திலையும் நஞ்சாச்சோ....”

என்ற முதியவரின் வாய்மொழி வேதனை - இன்னும் என் மனப் பதிவாய்....

“தம்பி....

கண்டு துள்ளித் தாயிலை விழுகுது எண்டு....

தாயும் துள்ளிக் கண்டிலை விழலாமே....” என்ற ஒரு சோகத்தை - உணர்வின் ஆழத்தை இன்றும் எண்ணி வியக்கின்றேன்.

எனில், ஒன்று விடுபட்டுப் போதல் என்பதனுள் - அதனோடு தொடர்புடைய எல்லாம் விடுபட்டுப் போகின்ற ஆபத்தும்.... இன்று....

எனில்,

தாயோடு அறுசுவை போம் என்பது போல....

போயிலையொடு எல்லாம் போம்.... என்றுகூட எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

(பஸ் பிரயாணத்தில்)

இணுவில் சந்தி “கோயில் வாசல்” இறக்கம் என்றே இன்றும் கூறுவது போல.... அம்மன் கோயில் திருவிழா நேரம், சுவாமி சூரன்போர் பார்க்க நாங்கள் கூடி நிற்கிற இடம் “சுருட்டுக் கொட்டில்” வாசல் தான்.

கொழும்பு - ஐஞ்சு லாம்புச்சந்திச் சுருட்டுக் கடை - இணுவில் காலிங்கள் தியேட்டர் என இவை யாவும் ஒரு காலத்தின் கோலங்கள் - கதைகள் - கிளைக் கதைகள்.

(இன்னும் என் ஊரின் கல்வி, கலை, பண்பாடு மற்றும் பல்துறை வளர்ச்சிப் படிநிலைகளின் ஊற்றாகவும் புகையிலை - சுருட்டுப் பாரம்பரியமே உள்ளது)

ஒன்றுடன் ஒன்று
மோதி நெரிபடும்
ஆன்மாக்களின்...
குரல்கள் நிறைந்த வெளியில்
பலிக்கடவுளுக்கு கோயில்

நிரந்தரத் துயில்லின்
இதயங்களைக் கீறும்
கடவுளின் தர்மம் கண்டு
குருதியைச் சொட்டுகின்றன...
வெள்ளரசு இலைகள்

எங்கும் வியாபிக்க எத்தனித்து
மோதிமர நிழலில்
அபிஷேகத்துக்காய்...
காத்திருக்கிறாள்
ஞானம் பெற்ற
பலிக்கடவுள்

சு.க.சிந்துதாசன்

பலிக்கடவுள்

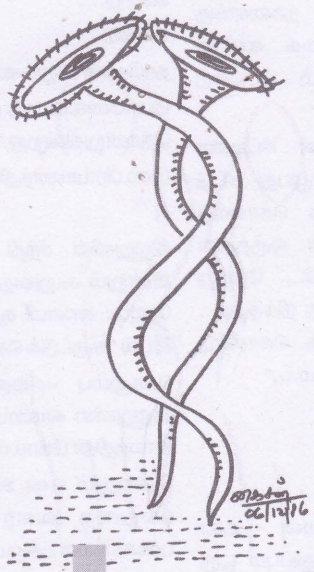
இருட்துளையுலகு.

அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்தன
அலங்காரவார்த்தைகள்.

உயிர் போனாலும்
உடல் சிதைவுறாது
பேணியிருந்தனர்
பெருந்தன்மைமிக்கோர்.

பகிரங்கப் படுத்தப்படாத
இரகசிய விளம்பரங்களின்
கால்களினால் விரைவான
வியாபாரம் நடக்கிறது.

சிறகிழந்துபோன
நூலில்லாப் பட்டங்களில்
கலைகளைக் காவி
பறக்கச் செய்கின்றனர்.

கை.சரவணன்

ஆடைக்கும் தோலுக்கும்
இடையில் பிசுபிசுக்கும்
வியர்வையின் மணத்தோடிணைந்து
அறிவுமணக்கிறது.

சுவைக்கமுடியாத
சுமிபாடடையாத உணவை
அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்த
வார்த்தைகள் சமைத்தன.
உள் முழுமைக்கும்
மணம் நாசிகளை நிறைத்திருந்தது.

யாரும் யாராயும்
இருக்கட்டும்.
வார்த்தைகள் உயிருறும்
வழியேதுமில்லா
இருட்துளையுலகு
ஒளிகொள்ளுமா?

பனைமரத்தின் பிரதான தொழிலாகிய கள் இறக்கும் தொழிலானது இன்று அருகிச் செல்லும் நிலையே காணப்படுகின்றது.

- தளவாசல் ஏப்ரல் - யூன் 2016 - பக். 82

இது ஒரு இறந்து கொண்டிருக்கும் தொழிலாக கருதப்படும் நிலை வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் காணப்படுகின்றது. - பக். 83

பனம் கள் இறக்கும் சீவல் தொழிலாளர்கள் எரிமருந்து கள்ளினைக் கொள்வனவு செய்வதில் பனை தென்னை கூட்டுறவு சங்கங்கள் ஈடுபடுகின்றன. இவற்றுக்கு சொந்தமான கள்ளு தவறணை ஊடாக விற்பனை செய்யப்படுகின்றன. - பக். 83

சீவல் தொழிலாளர்கள் பாடுபட்டு சேகரிக்கும் கள்ளானது யாரோ ஒரு சிலருடைய வினைத்திறன் இன்மை காரணமாக வீணாக நிலத்தில் ஊற்றப்படுவது வேதனைக்குரியது. இதற்கு பனை அபிவிருத்தி சபையானது உரிய சந்தைப்படுத்தல் தந்திரோபாயத்தை பயன்படுத்த வேண்டும். ஏனெனில் இலங்கையில் குடி வகைகள் என்ற ரீதியில் சாராயம், பியர், விஸ்கி, பிரண்டி போன்ற அனுமதிக்கப்பட்ட குடி வகைகளுடன் சட்ட விரோதமாக உற்பத்தி செய்யப்படும் கசிப்பும் விற்பனையாகின்றது. அப்படியான குடிமக்களின் ஏகோபித்த ஆதரவு இருக்கும் ஒரு நிலையில் ஒரு போத்தல் கள் ஆனது 70/- வரை விலையில் விற்கப்பட முடியாமல் நிலத்தில் ஊற்றப்படுவது கண்டனத்துக்குரியது. இத்தகைய இறக்கு மதியாகும் குடிவகைகள் மற்றும் ஆரோக்கியம் அற்ற கசிப்பு போன்றவற்றுடன் ஒப்பிடும் போது பனம் கள்ளானது மருத்துவக் குணங்களை கொண்ட இயற்கையான பானமாகும். - பக். 84

வட மாகாணத்தில் ஒரு பெரிய வைத்தியசாலையாக யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலை விளங்குகின்றது. இங்கு எல்லா வகையான நோய்களுக்கும் சிகிச்சை அளிக்கப்படுகின்றது. வைத்தியர்களும் அர்ப்பணிப்புடன் சேவை செய்கின்றனர்.

இங்கு தினமும், கடும் காய்ச்சல் மற்றும் பாதிப்புக்களுடன் பலர் வருகின்றனர். வைத்தியர் பரிசோதித்துவிட்டு கள் குடிக்கிறதா என கேட்பார். நோயாளி பயந்து பயந்து சமாளித்து பதில் சொல்லுவார். வைத்தியர் விடமாட்டார். துருவித்துருவி கேட்டு கடைசியில் உங்கள் ஈரல் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. சிகிச்சை அளிக்க வேண்டும் என்று

சொல்லி சிகிச்சை கொடுப்பார். சாதாரண சிகிச்சைக்கும் பலன் தராவிட்டால் இயந்திரங்கள் மூலம் ஈரலை பரிசோதித்து அதில் உள்ள சிதல் போன்றவற்றை குத்தி எடுத்து விடுவார். இப்படியான சிகிச்சைகளை வெளியில் செய்வதானால் பெருந் தொகை பணம் தேவைப்படலாம். ஆனால் இலவசமாக இங்கு சிகிச்சை கிடைக்கின்றது.

இற்றைக்கு 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கள் உற்பத்தியாளனது மரவரி முறையில் மதுவரி திணைக்கள கட்டுப்பாட்டால், சுய கைத்தொழிலாக சீவல் தொழிலாளியினால் செய்யப்பட்டது. சீவல் தொழிலாளி பயன்படுத்த உள்ள மரத்துக்கு இலக்கம் அடிக்கப்படும். இலக்கம் அடிக்காத மரம் சீவக்கூடாது. இலக்கம் அடித்த மரத்தில் கள்ளை சீவி எடுத்து தானே கொட்டிலில் வைத்து விற்பார்.

மண் பானைகளில் சீவல் செய்யப்படும். சேமிப்பதும் மண் பானைகளில் சேமிக்கப்படும். வாடிக்கையாளருக்கு பிலாவில் பன்னாடையால் வடித்து தெளிந்த கள்ளாக மண்டி இல்லாமல் ஊற்றிக் கொடுப்பார். வந்தவர் ஆறுதலாக இருந்து சுவைத்து குடிப்பார். கொட்டில் காரன் தேவைப்பட்டால் ஒரு சுறுட்டும் கொடுப்பார்.

இதன் பின்னர் புத்திஜீவிகள் இணைந்து சீவல் தொழிலாளரின் நலன்கருதி சீவல் தொழிலாளர்களை நிறுவன மயப்படுத்தினர்.

பனை தென்னை வள கூட்டுறவு சங்கங்கள் உருவாக்கப்பட்டு சீவல் தொழிலாளரை அங்கத்தவர் ஆக்கி அவர்களின் தலைமைத்துவம் உருவாக்கப்பட்டு சங்கங்கள் இணைக்கப்பட்டு சமாசங்களாக உருவாக்கப்பட்டது.

இந்த சங்கங்கள் பெயர் பனை தென்னை வள அபிவிருத்தி கூட்டு சங்கம் என்று பெயரிட்டாலும் பனம் கள்ளை கொள்வனவு செய்வதும் விற்பனை செய்வதும் மட்டுமே செய்கின்றது. மேலதிக கள்ளை எப்படி பயன்படுத்துவது என்பதிலும் அக்கறை கொண்டுள்ளன.

இவை தவிர கள் சேகரிப்போன் நலன், அவர்களின் பிள்ளைகளின் கல்வி போன்றவற்றிலும் கவனம் செலுத்துகின்றன.

பெயரளவில் கருப்பட்டி உற்பத்தியும் சில இடங்களில் செய்யப்படுகின்றது. இது உண்மையிலேயே

செ.விக்கிளேஸ்வரன்

முடிச்சுக்கள் அவிழ்ப்புமா?

ஆடிப்பிறப்புக்கு கூழ் காய்ச்சுவோ, மருத்துவ தேவைகளுக்கு போதுமானதல்ல. தட்டுப்பாடான பொருளாகத்தான் உள்ளது.

இந்த நிலையில் ஓர் விடயத்தை குறிப்பிட லாம். போராட்ட காலத்தில் போராளிகள் ஒரு போத்தல் கள் விற்பனையில் 1 ரூபா அறவிட்டு அந்தப் பணத்தை கொண்டு பனங்கட்டி தொழிற்சாலைகளை உருவாக்கி 40 ரூபா விலையில் 1kg பனங்கட்டி விற்கப்பட்டது.

பனையானது நவாலியூர் சோமசுந்தர புலவர் அவர்களால், ஒவ்வோர் பயன்பாட்டுக்கும் ஒவ்வொரு பாடலாக பாடி பனையின் பயனை விளக்கப்பட்ட, தமிழனின் அடையாளமாக விளங்கும் விருட்சமாகும்.

இதில் நட்டாலும் ஆயிரம் பட்டாலும் ஆயிரம் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் வாழிய வாழியவே என வாழ்த்துகிறார்.

இன்று பனையில் பயனாக கள் மட்டுமே குறிப்பிட்டுக்கூறக்கூடியதாக உள்ளது. ஆனால் கள் உற்பத்தி செய்ய வர்களின் நிலையோ பரிதாபமானது. ஏனென்றால் தை பிறந்தால் தான் பனை கொடி ஏறும். பாளை வருகிறதா என பார்த்து தொழிலை ஆரம்பிப்பார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தொழிலை தொடங்க மழை வந்தால் எல்லாம்

குழம்பிவிடும். கள்ளு ஊறாது திரும்ப சரிப்ப குத்துவார்கள். இப்படி பல்வேறு சிரமப்பட்டு காலையும் மாலையும் காற்று மழை என்பவற்றின் மத்தியில் கள்ளை சேகரித்து தவறணைக்கு குறித்த நேரத்துள் கொடுக்க வேண்டும். பிந்தினால் குற்றவாளியாக்கப்படலாம். எப்படி செய்தும் தொழிலாளிக்கு கிடைப்பது விற்பனை விலையின் கிட்டத் தட்ட அரைவாசி பணமாக அல்லது அதிலும் குறைவாக இருக்கும்.

ஆடி ஆவணி மாதங்களில் கள் குறைவடைந்து விடும். இதன் பின்னர் தை பிறந்து பனை கொடி ஏறும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் அத்தியாவசிய செலவுக்கு கூட வழியில்லாமல் சிரமப்படுவார்கள். சங்கம் கடன்களையோ, ஏதாவது

பண்டிகைக்கால கொடுப்பனவுகளையோ வழங்குவதுண்டு.

எனக்கு இவை தொடர்பாக பல கேள்விகள் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருக்கின்றது.

உற்பத்தி செய்யப்படும் கள் தரப்படுத்தப்படுகின்றதா? எல்லா பொருட்களும் பரிசோதிக்கப்படுகின்றது. இதை மட்டும் விட்டுள்ளார்களா? அல்லது கொள்வனவு செய்வோர் தரம் பார்க்கிறார்களா?

உற்பத்தியாளர்கள் முன்பு போல் மண் முட்டி களிலோ சுரக்காய் குடுவைகளிலோ உற்பத்தி செய்வதில்லை. பனையிலேயே பிளாஸ்டிக் போத்தல்களை

கட்டியும் கள் சேகரிக்கப்படுகின்றது. கொண்டு வருதலும் சேமிப்பும் பிளாஸ்டிக் கான்களில் தான் நடைபெறுகின்றது.

கள்ளை கொண்டு வந்து பெரிய பரலில் ஊற்று வார்கள். அப்படியே விற்பனையும் நடைபெறும். அடைய விட்டு தெளிவாக ஊற்றும் நடைமுறை இல்லை. எல்லாம் கலப்பட்டபடி இருக்கும். அவசரத்தில் வரும் ஒருவர் நின்ற நிலையில் ஒரு போத்தலை வாங்கி குடித்துவிட்டு போவார்.

இவற்றில் ஏதோ பிழை உள்ளது. இந்த முடிச் சுக்கள் அவிழ்படுமா?

இருட்டுலகு....

பத்வக்ரீகங்கும் வீனாக்கள்

சுவைஞன் சுப்பிரமணியம்

முனியோசனை, தூர சிந்தனை, பட்டறிவு என்பவற்றுக்கு அப்பால் யதார்த்தமான சமூக சிந்தனையற்றவர்களாலும் பொதுவில் சுயசிந்தனைத் திறனையற்ற ஒரு தொகுதி அரசு நிர்வாக இயந்திரங்கள் (பணியாளர்) மத்தியில் வாழவேண்டியுள்ளது” எனப் புலம்பிய நண்பனுக்கு ஆறுதல் கூற முனைந்தபோது எழுந்த வினாக்கள் ஏராளம். விடை தேடித் தெளிந்த பின் ஆறுதல் கூறலாமெனினும் ஆயுள் அதற்குப் போதுமா? என்கிறது மனது.

மேற்படி சிந்தனையை உதிர்த்த நண்பனின் வார்த்தைகளில் இருந்த ஒருவிதமான உணர்வு

ஆதங்கமா ஆத்திரமா என்பது புரியவில்லை. ஆயினும் பல பக்கங்களை உற்றுப் பார்க்கவும் உள் நுழைந்து ஆராயவும் வழிசெய்துள்ளது. இந்தப் பார்வையும் நுழைந்தாராய்வும் எழுப்பியுள்ள கேள்விகள் ஏராளம். புலம்பிய நண்பன் ஒரு ஆசிரியன் எனும் நிலையில் எனது பார்வைப் பரப்பை வரையறுத்துக்கொள்ள முடிந்தது ஒருவித நிம்மதி. மேலும் ஆசிரியப்பணிசார் மற்றும் முகாமைத்துவப் பணி சார் தொடர்புகள் நிறைய இருப்பதைச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளமுடிந்தது.

“பல மாதங்களாக பாடசாலை செல்லாத சிறுவர்கள் மீள பாடசாலையில் இணைக்கப்பட்டனர்” எனும் செய்திகள் தாராளமாகவே பத்திரிக்கைகளில் வந்த

வண்ணமேயுள்ளன. நவம்பர் மாத இறுதி வாரத்திலும் வந்திருந்தது. இந்த இணைத்து விடுகின்ற பெரு வேலையை செய்பவர்கள் பலர். பாதுகாப்புப் படையினர், பொலிசார், கிராம அலுவலர், சமுர்த்தி உத்தியோகத்தர், சிறுவர் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர், சுகாதாரப் பரிசோதகர், அதிபர்களும் கூட என்றவாறு நீள்கின்றது அப் பட்டியல்.

இச் செய்தியும் அதன் பின்புலமும் கொண்டுள்ள விடயங்கள் ஏராளம். இவ் விடயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பின்னும் முன்னும் நாம் கவனிக்க வேண்டிய விடயங்கள் ஏராளமுள்ளன. ஆனால் அவை கவனத்தில் எடுக்கப் படுகின்றனவா? அதை விட அப்படியெல்லாம் இருக்கின்றன என்ற புரிதலாவது அல்லது குறைந்தபட்ச அறிதலாவது இருக்கிறதா? இதை, இவற்றைக் கவனிக்க வேண்டியவர்கள் யார்? போன்ற கேள்விகளும் எழுவதை தடுக்க முடிய வில்லை.

ஒரு தொடக்கப் புள்ளியோ முடிவுப் புள்ளியோ அற்ற பிரச்சனை இது. சம்மந்தப்பட்ட தரப்புகள் நான்கு என்று வரையறை செய்து கொண்டால், பிரதேச செயலகம், வலயக் கல்வி அலுவலகம், இடைவிலகி மீளச்சேரும் மாணவர்கள் மற்றும் பெற்றோர் ஆவர். இதிலும் பிரதேச செயலகம் சார்ந்தும் வலயக் கல்வி அலுவலகம் சார்ந்தும் பல படிநிலை உத்தியோகத்தர்கள் சம்மந்தப்படுகின்றனர். பிரதேச செயலர், கிராம அலுவலர், சமுர்த்தி அலுவலர், முகாமைத்துவ உதவியாளர் எனவும் இவர்களுடனி ணைந்து படை, பொலிஸ், சுகாதாரப் பரிசோதகர் ஆகியோர் ஒரு அணியிலும் வலயப் பணிப்பாளர், உதவிக்கல்விப் பணிப்பாளர், கோட்ட அதிகாரி, அதிபர், ஆசிரியர்கள் மறு அணியிலும் உள்ளனர். இவர்களைப் பொறுத்தவரை அனை வரும் ஒழுங்காக ஒப்பமிட்டால் மாத இறுதியில் வேதனம் உறுதி என்ற வகையினர்.

மறுபுறமாக, மாணவர் பெற்றோர் நிலை மிகப் பெரும் சவாலான வாழ்க்கைச் சூழலில் சிக்குப்பட்டதாகவே உள்ளது. மேற்கூறிய அரசு பணிக்குழு எப்போதாவது ஆறியமர்ந்து குறித்த மறுதரப்பான பெற்றோர் - மாணவர் நிலைநின்று யோசித்திருக்கிறதா அல்லது யோசிக்கத் தயாரா? ஆகக் குறைந்தது சில வினாக்களையாவது தமக்குள் எழுப்புகின்றனர்.

1. பாடசாலைக்குச் சென்ற ஒரு மாணவன்/மாணவி ஏன் செல்லாது நிற்க முற்படுகின்றான்/ள்?

இதற்கான பதில்களாக,

- 1) வறுமை
- 2) ஆசிரியர் தண்டிக்கிறார்
- 3) படிப்பு ஏறவில்லை/வெறுப்பாக இருக்கிறது
- 4) பாடசாலையில் பணம் கேட்கிறார்கள்
- 5) படித்தாலும் பணம் சம்பாதிக்க வேலைக்குத்

தானே போகவேண்டும்

6) படிக்காதவர்கள் வசதியாக வாழவில்லையா?

7) சீருடை போன்ற கட்டுப்பாடுகள் பிடிக்கவில்லை போன்றன அமைகின்றன.

2. பெற்றோரின் நிலைப்பாடு என்ன?

- 1) பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் அவர்களே தீர்மானிக்கட்டும்.
- 2) பிள்ளைகள் எமது சொற்கேட்கிறாரில்லை.
- 3) தொழில் பழகி உழைப்பது நல்லதுதானே.
- 4) படித்தாலும் சம்பாதிக்கத்தானே வேண்டும்.
- 5) எமது வாழ்விற்கு தொழில் வருமானம் போதும்.
- 6) பாடசாலைக் கெடுபிடிகள் (தண்டனை, பணம்)
- 7) வாழ்க்கைக்குப் பணம்தானே அவசியம்.
- 8) நாங்கள் படித்தா உழைக்கிறோம்.... வாழ்கிறோம்?

போன்ற நிலைப்பாட்டில் உள்ளது.

தற்போதய கல்வி முறைமை கூட சமூக ஒட்டுறவுடன் கூடியதாக இல்லை. இது பெற்றோரின் அறியாமையுடன் கைகோர்த்து கல்விக்கான இடை வெளியை அகலப் படுத்துகின்றது. சமூகத் தொடர்பாடலில் உள்ள முன்னர் குறிப்பிட்ட அரசு பணியாளர்களுக்கும் போதிய தெளிவிருக்கிறதா? தேடிக்கொள் கின்றனரா? என்பது அறியப்படவில்லை. பாமர பெற்றோருக்கு விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துவதற்கான உத்திகள், திட்டங்கள் ஏதும் இருப்பதாக அறிய முடியவில்லை. அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் பல இடம் பெறுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் என்ன முழுமையாகவே காசைச் செலவிட்டு கணக்குக் காட்டும் செயற்பாடுகளாகவே நின்றுவிடுகின்றன.

இச் செயற்பாடுகளுக்கான போதனாசிரியர்கள் முற் குறிப்பிட்ட அரசு பணியாளரேதான். உதவி நிறுவன பணியாளர்களும் இப் பணிகளில் ஈடுபடுகின்றனர். இவர்கள் தமது அறிவைப் பாவிப் பதில்லை. சுயசிந்தனையற்ற கற்பனா உலக சஞ்சார கோட்பாட்டு நிலை நின்றே ஊட்டப் படுகின்றனர். ஆறாம் அறிவு இவர்களுக்கு உள்ளதோ என ஐயுறவேண்டிய சூழ்நிலையை இவர்கள் முன் வைக்கும் மனனம் செய்யப்பட்ட கதைகள் ஏற்படுத்துகின்றன. இவை பற்றி பிற்தொரு முறை தனியே அலசி எனது ஐயத்தை போக்கலாம்.

இவர்களால் பெற்றோரை எப்படி விழிப்படையச் செய்யமுடியும்? பெற்றோரின் கவனிப்புடனும் இல்லாமலும் பாடசாலை செல்லாத பிள்ளைகளை கையாள்வது யார்? பெற்றோரா? கல்வி சார் பணியாளரா? கல்விசாராத பணியாளரா? இம் மூவருள்ளும் சிக்கியிருப்பது பிள்ளைகளே!

எனக்கிருக்கும் வினாக்கள் இவை மட்டுமல்ல.

இன்னும் இருக்கின்றன

1. அரசு/ அரசு சார்பற்ற மக்களுக்குள்ளேயிருந்து பணியாற்றும் பணியாளர்களுக்கு ஒரு பிள்ளை பாடசாலை செல்லாதுள்ளது என்றறிய ஏன் பல மாதங்கள் எடுக்கின்றது?
2. வகுப்பில் இல்லாத மாணவனை ஆசிரியரும், ஊருக்குள் உலவும் பிள்ளையை கிராம உத்தியோகத்தரும் கண்டுபிடிக்க காலம் எடுப்பது ஏன்?
3. தொழில் இடங்களைப் பார்வையிடும் சுகாதாரப் பரிசோதகருக்கு அங்கு பணியிலுள்ள பிள்ளை எப்படிப் பதாதிருந்தது?
4. புலனாய்வு, ஊடாட்ட தகவலறியும் ஆற்ற லுள்ள பொலிஸ் மற்றும் ஆயுதப் படையாளிகளுக்குக் கண் மறைந்து உலவும் திறமை பிள்ளைகளுக்கு உண்டா?

இவற்றைவிட கல்விசார் நிலைநின்று எழுகின்ற இன்னும் சில கேள்விகள் உள்ளன.

1. சாதாரணமாகவே கற்றலார்வமின்மை உள்ள ஒரு பிள்ளை பல மாதங்கள் (சில நாட்களாக இருந்தால் கூட) தொடர்பற்றிருந்த பாடவியங்களில் எப்படி ஈடுபடமுடியும்?
2. தினமும் வகுப்பிலுள்ள பிள்ளைகளுக்கே போதிக் கத் தடுமாறும் ஆசிரியரால் இவர்களை என்ன செய்ய முடியும்?

3. ஒருபுற வருவாயான குறித்த பிள்ளையில் உழைப்பு திடீரென துண்டிக்கப்பட்டதால் எழும் குடும்ப பொருளாதார சூதி மாற்றத்தை குடும்பம் தாங்கும் வலுவில் இருக்குமா?
4. பாடசாலை செல்லாத நாட்களில் அப்பிள்ளை தன் வயதுக்கு மீறியோரிடமிருந்து கற்றுக் கொண்ட விரும்பத்தகாத விடயங்களை ஒழுங்காகக் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளுக்கு அறிமுகம் செய்து புதிய சிக்கலை உருவாக்காதா?

இவையிவை இப்படியே விடுபட்ட வினாக்களாக விடைதேடி அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருக்க, கட்டாயக் கல்வி என்பதை ஏட்டுக்கல்வியிலிருந்து வெளியிலெடுத்து கட்டாய வாழ்க்கைத் தேர்ச்சிக் கல்வி தொழிற்கல்வியாக மாற்றியமைக்கச் சிந்திக்கப் போவது யார்? இவை தொடர் பான ஆய்வுகள் ஏதும் செய்யப்பட்டனவா? என்பதும் தெரியாது. ஆனாலும் சமூகவியல்துறை கல்வித்துறை சார்ந்து வருடாவருடம் நூற்றுக்கணக்கான பட்(ஸை)டதாரி கள் வெளியேறும் நிலையுள்ளது என்பதுடன் அனைவ ருடே பட்டம் பெறுவதற்காக ஒரு ஆய்வை செய்து சமர்ப்பிப்பதும் கட்டாயமென்பது யாவருமறிந்த விடயம். அப்படியெனில் இதுவரை எத்தனை செய்தார்கள்? எவ்வளவு செய்தார்கள்? அவற்றுக்கு என்னவானது?

தி. நடனசபாபதி சர்மா

மதிப்புக்குரிய தி. நடனசபாபதி சர்மா அவர்கள் நான் யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் (மாவட்டச் செயலகம்) பணிபுரிந்தபோது கணக்காய்வுக் கிளையில் மூத்த உத்தியோகத்தராக செயற்பட்டார். இது 1984ஆம் ஆண்டை தொடர்ந்த காலமாக இருக்கவேண்டும்.

நீளக் கை சட்டை அணிந்து பரந்த முகமும் கூர் மூக்குமாக இயல்பாக எல்லோரையும் கவரக் கூடியவர். ஆங்கிலம் அவர் நாவில் எந்த நேரமும் நர்த்தனம் புரியும்.

தற்செயலாக அறிமுகமாகி இலக்கியத்தால் ஒன்றி யிருந்தோம். தீவிரமாக இலக்கியம் கதைப்பவர். ஒரு நாள் தன் மகனைப் பற்றிச் சொன்னார். தன் மகன் ஈரோஸ் இயக்கத்தில் இருப்பதாகவும் "சர்மா" என்றே அவனை அழைப்பதாகவும் தெரிவித்தார். காங்கேசன்துறை சீமெந்து தொழிற்சாலையில் அவன் பணிபுரிந்து கொண்டு இருந்தான்.

அவர் விபரித்த அடையாளங்களை வைத்து நான் சர்மாவை கண்டுபிடித்தேன். காரணம் நானும் மனைவியும் காலையில் கச்சேரிக்கு வரும்போது சீமெந்து தொழிற்சாலைக்கு வேலைக்கு போகும் பலபேரைச் சந்திப்பது வழக்கம். அவ்வாறு தான் நடனசபாபதி சர்மா அவர்களின் மகனான "சர்மா"வைக் கண்டுபிடித்தோம்.

மகன் சர்மா தகப்பனைப் போல கூர் மூக்கும். நிறும மாக அழகானவர். அதனை நான் அவருக்கு கூறினேன். அதன் பின்னர் எங்கள் உரையாடல் இலக்கியத்துடன் மகன் தொடர்பாகவும் இருந்தது.

என்னுடன் இலக்கியம் கதைப்பவர்கள் யாரையும் நான் விட்டுவைப்பதில்லை. ஏதாவது எழுதித் தரும்படி தொடர்ந்து வேண்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

அதன் பயனாக இந்திய இராணுவம் இங்கு வந்த பின்னர் நடந்த சில கொடூர சம்பவங்களை வைத்து அவர் மிக நீண்ட கட்டுரையை எழுதித் தந்தார். அதன் பெயர் வித்தியாசமாக இருந்தது. சரியாக ஞாபகம் இல்லை. அது தவறாக இருந்துவிட்டால் என்ற பயத்தில் நினைவுக்கு வருவதை எழுதாமல் விடுகின்றேன்.

அப்போது வெளியான "ஈழநாதம்" வார வெளியீட்டில் தொடர் கட்டுரையாக நண்பர் ராதேயன் மூலம் பிரசுரம் செய்தேன். எனினும் அது அவருடைய சொந்தப் பெயரில் பிரசுரமாகவில்லை.

கொக்குவில் வளர்மதி நிலையம் வெளியிட்ட "உள்ளம்" என்னும் கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் 1989 ம் ஆண்டு வைகாசி இதழில் இருந்து (இதழ் 4) இலக்கியப் பக்கங்களை இலக்கியா என்ற பெயரில் எழுத

ஆரம்பித்தேன்.

எனினும் 1989 யூலை இதழில் இருந்து சஞ்சிகையின் முழு வேலைகளையும் பார்க்க வேண்டியதாயிற்று. எப்போதும் போலவே நண்பர் ராதேயன் உதவிக்கு வந்தார்.

உள்ளம் 1989 யூலை இதழில் சஞ்சிகை அளவில் மாற்றம் பெற்று விடயதானங்களிலும் முன்னேற்றம் கண்டது. அதன் அட்டைப் படமாக "பிகாஸோவின்" படம் ஒன்றை தெரிவுசெய்து அவர் தொடர்பான கட்டுரை ஒன்றையும் பிரசுரிக்க முனைந்தபோது எங்களுக்கு உதவ முன்வந்தார். தி. நடனசபாபதி சர்மா அவர்கள்.

அவரிடம் நான் அந்த கட்டுரையின் மூலத்தைக் கொடுத்து அதனைத் தமிழாக்கம் செய்து தருமாறு கேட்டேன். அவரும் சந்தோஷத்துடன் அதனை ஏற்று மொழிபெயர்ப்பு செய்துதந்தார்.

அந்த மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரை 1989 யூலை உள்ளத்தில் தமிழில் T.N.S சர்மா என்ற பெயரில் பிரசுரமாயிருந்தது.

திரு. சர்மா அவர்கள் கவிஞர் "மகாகவி" உருத்திரமூர்த்தி தொடர்பாக அதிகம் கதைப்பார். "மகாகவி" மீது மிகுந்த பற்றுக் கொண்டவர். அவரின் அந்த பற்றுக்காக "மகாகவி" அவர்கள் தொடர்பான கட்டுரையை எழுதித் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். அவரும் தந்தார். எனினும் அப்போதைய கால சூழ்நிலையால் அக் கட்டுரையை பிரசுரிக்க முடியவில்லை.

சமீபத்தில் தப்பிப் பிழைத்திருந்த எனது பழைய கோவைகளில் பலருடைய இலக்கியப் பிரதிகள் கிடைத்தன. இத்தனை வருடங்களுக்கு பின்னர் அவர்களுடைய சொந்தக் கையெழுத்துடன் பழுப்புத் தாளில் பார்க்க ஆனந்தமும் வேதனையும் உண்டானது.

திரு. நடனசபாபதி சர்மா இப்போது என்ன நிலைமையில் உள்ளார் என்று எனக்குத் தெரியாது. யாழ்ப்பாணம் ஓட்டுமடத்தில் அவர் அப்போது இருந்ததாக ஞாபகம். மிகுந்த நன்றியுடனும், மரியாதையுடனும் இப்போது நினைவில் கொள்கின்றேன். பெரியவர்கள் எப்போதும் பெரியவர்கள் தான்.

"மகாகவி" உருத்திரமூர்த்தி அவர்களின் கவிதையினை இந்த இதழில் பிரசுரிக்கும் அதே வேளையிலே மகாகவி தொடர்பான தி. நடனசபாபதி சர்மா அவர்களின் கட்டுரை பிரசுரமாவது சிறப்பானதாகும்.

முதன்மை ஆசிரியர்

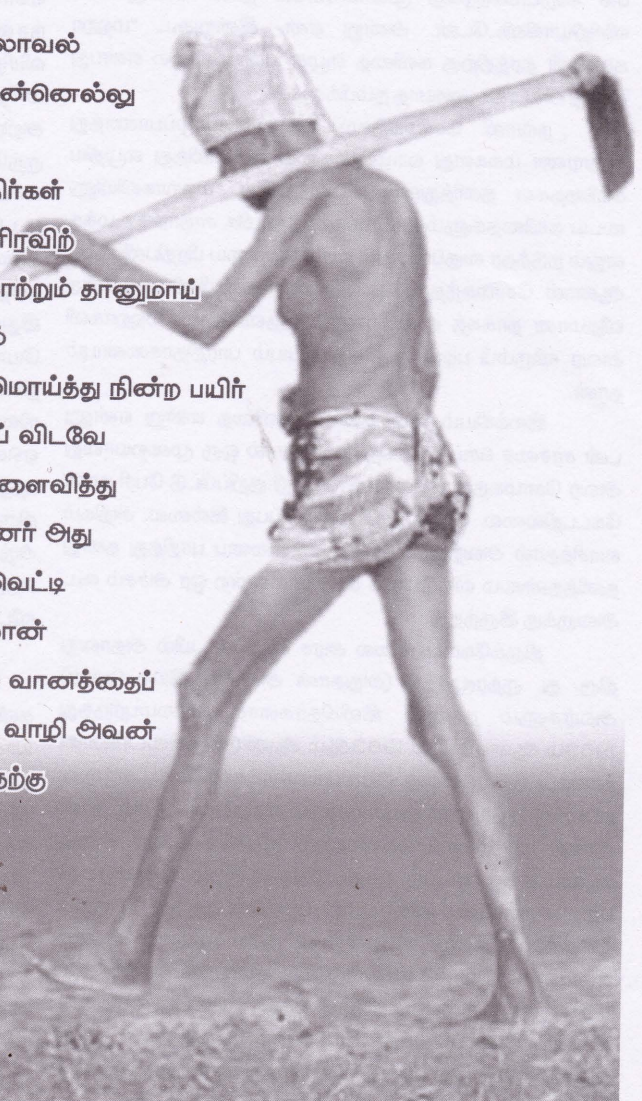
மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு

“மப்பன்றிக் காலமழை காணாத மண்ணிலே
சப்பாத்தி முள்ளும் சரியாய் விளையாது
ஏர்ஏறாது காளை இழுக்காது எனினும் அந்தப்
பாறை பிளந்து பயன் விளைப்பான் என் ஊரான்

ஆழத்து நீருக் ககழ்வான் நாற்று
வாழத் தன் ஆவி வழங்குவான் ஆதலாவல்
பொங்கி வளர்ந்து பொலிந்தது பார் நன்னெல்லு

வாடும் வயலுக்கு வார்க்கா முகில் கதிர்கள்
சூடும் சிறுபயிர்மேல் சோ என்று நள்ளிரவிற்
கொட்டும் உடன் கொடும் கொலைக்காற்றும் தானுமாய்
எட்டுத் திசையும் நடுங்க முழங்கி எழும்
ஆட்டத்து மங்ககையர் போல் அங்கு மொய்த்து நின்ற பயிர்
பாட்டத்து விழ்ந்தழிந்து பாழாகிப் போய் விடவே
கொள்ளைபோல் வந்த கொடுமை விளைவித்து
வெள்ளம் வயலை விழுங்கிற்று பின்னர் அது
வற்றியதும் ஓயா வலக்கரத்தில் மணவெட்டி
பற்றி அதோபார் பழையபடி கிண்டுக்கிறான்
சேர்ந்தவற்றை முற்றும் சிதற வைக்கும் வானத்தைப்
பார்த்தயர்ந்து நிற்கும் பழக்கமற்றோன் வாழி அவன்
ஈண்டு முதலில் இருந்தும் முன்னேறுதற்கு
மிண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு

மஹாகவி

கோதைப் பழம்

(மஹாகவி பற்றிச் சில சிந்தனைகள்)

தி. நடனசபாபதி சர்மா

மஹாகவியை நான் நேரடியாகச் சந்தித்து பழகியது ஒரு சுவாரஸ்யமான சம்பவம். அவரை நேரடியாகச் சந்திப்பதற்கு பல வருடங்களுக்கு முன்னமேயே நான் அவருடைய விசிறியாகிவிட்டேன். அன்று ஏன், இன்றுகூட “மஹாகவியின் தரத்திற்கு கவிதை எழுத யாருமில்லை என்பது எனது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

நவாலி சோமசுந்தரப் புலவர் யாழ்ப்பாணத்து சாதாரண மக்களது வாழ்க்கையை பிரதிபலித்து எழுதிய கவிதைகள் தனித்துவம் வாய்ந்தவை. மஹாகவியினுடைய கவிதைகளும் யாழ்ப்பாணத்து மிக சாதாரண மக்களதும் நடுத்தர வகுப்பாரதும் வாழ்க்கையை பிரதிபலிப்பன. ஆனால் சோமசுந்தரப் புலவர் மஹாகவியினிடத்து எந்த விதமான தாக்கத் தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. மஹாகவி அவர் விரும்பி படித்தது பாரதியையும் பாரதிதாசனையும் தான்.

இலக்கியம் எழுத்துலகம் கவிதை என்று என்னுடன் சர்ச்சை செய்திருக்கிறார். ஆனால் ஒரு முறையாவது அவர் சோமசுந்தரப் புலவரைப் பற்றி குறிப்பிட்டு பேசி நான் கேட்டதில்லை. அவர் அதிகம் வாசிப்பது இல்லை. அதிகம் வாசித்தால் அவற்றின் தாக்கம் தன்னைப் பாதித்து தன்னுடைய தனித்தன்மை விட்டுவிடக் கூடுமோ என்ற ஓர் அச்சம் கூட அவருக்கு இருந்தது.

திருக்கோணமலை அரசு கடற்படையில் அதாவது திரு. து. ருத்ரமூர்த்தி (அதுதான் அவரின் இயற் பெயர்) அவர்களும் நானும் இலகிதர்களாக கடமைபுரிந்தது 1959ம் ஆண்டுக்கும் 1963ஆம் ஆண்டுக்குமிடையிலான காலகட்டத்தில். அங்கு அரசு பங்களாக்களிலேயே அயலவராக திரு. ருத்ரமூர்த்தி தியும் நானும் வசித்துவந்தோம். நான் அங்கு மாற்றலாகி செல்வதற்கு முன்பே அவர் அங்கு கடமை ஏற்று விட்டார். நான் அங்கு மாற்றலாகி அவருடன் பல மாதங்கள் நண்பராக பழகிவிட்டிருந்த போதும் அவர்தான் எனது பெருமதிப்பிற்குரிய மஹாகவி என எனக்கு தெரியாது. ஏதோ ஒன்று என் மூளையில் தட்டித் தரும் என ஒரு நாள் “நீங்கள் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதுவது உண்டா” என அவரை நான் கேட்டபோது “ஆம், நான் “மஹாகவி” என்ற புனை பெயரில் எழுதுகிறேன்” என்று

கூறி முடிப்பதற்குள் நான் பாய்ந்து அவரை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு “ஐ லே, நான் உம்முடைய விசிறி - இத்தனை மாதங்களா நான் அறிந்து கொள்ளாமலிருந்தேனே” என அங்கலாய்த்தது மட்டுமல்ல உடனே எனது மன நிலையிலும் பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது.

இதுகாறும் ஒரே கந்தோரில் கடமை பார்க்கும் இரு உத்தியோகத்தர் இருவருக்கிடையில் இருக்கும் மனோநிலையிலிருந்து - ஸ்ரீராமனுக்கு முன்பாக குகன் நின்ற நிலையாக என் நிலை அந்தக்கணமே மாறிவிட்டது. ஏனென்றால் “மஹாகவி” என்ற முத்திரையில்லாமல் பத்திரிகைகளில் எவருடைய கவிதை வந்தாலும் நான் திரும்பியும் பார்க்க மாட்டேன். மஹாகவி எழுதினால் அந்தக் கவிதையில் மூன்று நான்கு வரிகளாவது நெஞ்சைத் தொட்டு அருமையாய் இருக்கிறது என்று வாய் விட்டுக் கூறவைக்கும். பண்பிருக்கும்.

முதன்முதலாக நான் வாசித்த மஹாகவியின் கவிதை “மறுமலர்ச்சி”ப் பத்திரிகை கையெழுத்துப் பிரதியாக இருந்தபோது அதில் வெளிவந்த “முத்தம்” என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த மூன்று கவிதைகள். இப்பொழுது அது ஞாபகமில்லை. ஆனால் அதன் சாரம் “நான் கொடுக்கும் முத்தம் உனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றால் திருப்பிக் கொடுத்துவிடேன்” என்பதாகும். இதை வாசித்த பொழுது எனக்கு பதின்னந்து வயதிருக்கும். இந்தக் கவிதையிலிருந்து சமத்காரம் - அதாவது..... அந்த வயதில் எனக்கு மிகவும் வினோதமாகவும் சுவையாகவும் இருந்தது.

இதன்பின்பு மறுமலர்ச்சி பத்திரிகை அச்சேறி - தமிழ்நாட்டின் மணிக்கொடியோ என கற்றோர் பாராட்டும்

வண்ணம் வெளிவந்தபோது மஹாகவியின் “காதலியாள்”, “காதலுளம்” என்னும் கவிதைகள் வெளி வந்தன.

அந்தக் காலத்தில் கொழும்பில் சிறு சிறு பொந்துகளிலிருந்து கொண்டு கடைகளில் சாப்பிட்டு நாக்கு செத்துப் போன அரச நடுத்தர உத்தியோகத்தர் ஒருவர் எப்போயாழ்ப்பாணம் போவேன் என ஏங்கிக் கொண்டு இருக்கும் மனோநிலையை அழகாக சித்தரிக்கும் “யாழ்ப்பாணம் செல்வேன்” என்ற கவிதை மிகவும் வரவேற்பை பெற்றது. “தாமதம் ஏன்” என்ற கவிதையைப் பற்றி அந்த நாட்களில் கவிஞர் முருகையன் சி.சு. செல்லப்பாவின் எழுத்துப் பத்திரிகையில் விமரிசனம் செய்திருந்தார். இக் கவிதையில் தொக்கி நிற்கும் கண்ணியமான அடக்கமான விரகம் - உண்மையாகவே சிருங்காரமானது.

கணவன் கந்தோரிலிருந்து வீடுவர நேரமாகி விட்டது. மனைவியும் அவனது சிறு குழந்தையும் அவரைக் காணவில்லை என ஏங்கித் தவிக்கிறார் கள். இதைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் இக் கவிதை தாபத்தைக் காட்டும் கவிதைகளில் சிகரம் போன்றது.

“.... கால்நடையில் கூட

கந்தோர் விட்டெப்பொழுதோ வந்திருக்கக் கூடும்”
என ஆரம்பிக்கும் கவிதை

“நூறுதரம் வாசலிலே வந்துவந்து நின்று

கால்குடுக்கலாச்செனக்கு....”

“தேடி இங்கு நான் கிடந்து தோம்பிடவும் விட்டுச்
சென்றது வேறெங்கே....”

ஒருவேளை கடற்கரையிலே தன்னை மறந்து
அலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாரோ

“ஓடி வந்து வெண்முனைமேல் வீழும்; போய்
மீளும்;

ஓயா அந்நீள் அலைகளோடு விழி ஒன்றி

நாடியிலே கைகொடுத்துக் கொண்டு....

உலகத்தையே மறந்து ஒன்றிப்போயிருப் பாரோ -
அல்லது வேறு எங்கே போயிருப்பார்? யாராவது நண்பர்
கள் கிடைத்திருப்பார்கள். இலக் கியச் சர்ச்சை நடக்கிற
தாக்கும். இலக்கியத்தைப் பற்றி பேச ஆரம்பித்துவிட்டாலே
வீடு வாசல் எல்லாமே மறந்துவிடுமே அவருக்கு.

நண்பர்களோடே கூடி நாலைகளோடு

நாள் ஒன்று போக்குவதும் நன்றோ....

இல்லை ஒரு சமயம்.... கவிதை ஏதாவது எழுதிக்
கொண்டு அதில் சிக்கி உட்கார்ந்து விட்டா ரோ....

“வந்துவந்து மோதுகிற வார்த்தைகளின் உள்ளே
வாராத வெண்பாவின் ஈற்றடியைத் தேடும் சிந்த
னையோ....”

இந்த மாதிரி பேசுகின்ற இந்தக் கவிதையை
முழுமையாக வாசித்தால் தான் அதன் பெருமை
விளங்கும்.

ஒரு நாள் கவிஞர் அவர்கள் கந்தோரில் என்னிடம்
தனது “வள்ளி” என்ற கவிதைத் தொகுப்பை அன்பளிப்பாக
கொடுத்தார். அது அவருடைய தனிப்பட்ட கைப்பிரதியென
அதில் அவருடைய கைப்பட எழுதப்பட்ட கவிதை வடிவி
லான ஒரு குறிப்பிலிருந்து பின்பு தெரிந்தது. அவர் எழுதிய
குறிப்பு - பழம்பெரும் எழுத்தாளர் அ.செ.மு. அவர்களை
விழித்து எழுதப் பட்டிருந்தது. அது பின்வருமாறு :

அ.செ.மு

“பாட்டெழுதச் சொல்லிப்

படித்து விட்டுப் போற்றி; அதை

ஏட்டில் அழகாய் அச்

சேற்றுவையே - கேட்டுக்கோள்

என்னை எழுத்து துறைக்கு இறக்கிவிட்ட

உன்னை மறவாதுலகு”

என்று எழுதி அதன்கீழ் 25.07.55 என்று
தேதியும் இட்டிருக்கிறார். எனக்கு அன்பளிப்பு செய்யப்பட்ட
அதே நூலில் கடைசி அட்டையின் உள் பக்கத்தில்,

தி.ச. வரதராசனுக்கு ஒரு நன்றிக் குறிப்பு :

“மெச்ச என்னாலும் முடியாது - மெய்யாக

அச்சுக்கலைக்கோர் அழியாத உச்சி அமைத்தாய் -
அதனழகை

ஆற்சுவைக்க இமைக்காத கண்ணா எனக்கு” -
18.07.55

கவிஞரின் கைப்பட தனது உள்ளத்தில் கனிந்த நன்றி
உணர்வைக் காட்டி எழுதப்பட்ட வரிகளையடக்கிய
“வள்ளி” என்ற நூலை விலைமதிப்பற்ற பொக்கிஷமாக
என்னிடம் வைத்திருக்கிறேன்.

“வள்ளி” என்ற கவிதைத் தொகுதியில் முதற்
கவிதை “சிகரத்தை நான் அமைப்பேன்” என்பதாகும்.
இதில் நாலாவது கவிதையின் ஈற்றடிகள்
“கொண்டேன் கொடுக்கின்றேன் கொள்ளாவிட்டாலென்ன
கோதைப்பழமென்போர் குறைகள் கண்டாலென்ன”
என்று வருகின்றது. இக் கவிதையைப் படித்தபொழுது
அதில் காணப்படும் “கோதைப்பழம்” என்ற சொல்லுக்குப்
பொருள் விளங்கவில்லை.

நானும் ருத்ரமூர்த்தி அவர்களும் திருமலை அரச
கடற்படை அலுவலகத்தில் ஒரே பிரிவில் பணியாற்றி
வந்தோம். காரியாலயத்திலேயே நாங்கள் இலக்கியச்
சர்ச்சை செய்வதுண்டு. ஆகவே அவரது இக் கவிதையைக்
காட்டி அதில் வரும் கோதைப்பழம் என்ற சொல்லுக்கு

என்ன பொருள் என்ன சிறுபிள்ளைத்தனமாக வினவினேன். மஹாகவி - ஓகோ என்று பெரிய சிரிப்பாக சிரித்தார். அவர் அப்படித்தான் சிரிப்பது வழக்கம். நழுட்டுச் சிரிப்பு சிரிப்பதோ, வஞ்சகச் சிரிப்பு சிரிப்பதோ அவர் வழக்கமல்ல. வஞ்சகமில்லாமல் ஓகோவென்று சிரிப்பது தான் அவரது சுவாவம். ஏனென்றால் அவர் குழந்தைப் பிள்ளை போன்ற சுவாவம் கொண்டவர். அன்பு காட்டினால் இணைந்து விடுவார். ஆகவே எனது சந்தேகத்தைக் கேட்டதும் வழக்கத்தை விட சற்று பலமாகவே சிரித்து அதன் பொருளை விளக்கினார். சாதாரணமாக நாங்கள் "கோது" என்று நடைமுறையில் காய்ந்த பழங்களின் மேல் ஓடுகளையும் - இறந்த நத்தை போன்ற பிராணிகளின் மேல் ஓடுகளையும் பேச்சுவழக்கில் கூறுவது வழக்கமல்லவா. அப்படி ஒன்றுமேயில்லாமல் காய்ந்துபோன கோதினை "பழம்" என்று போற்றிக் கொண்டாடும் பேர் வழிகளைத்தான் - "கோதைப்பழம்" என்போர் எனச் சாடியிருக்கிறார். மேலும் இக் கவிதை பிறந்த சந்தர்ப்பத்தைக் கூட அவர் கூறினார்.

அந்நாட்களில் தான்தோன்றித்தனமாக கவிதைகள் எழுதும் இளைஞர் ஒருவர் எமது கவிஞருக்கு விசிறியாக இருந்தார். ஒரு நாள் மஹாகவியின் கவிதை ஒன்று பத்திரிகை ஒன்றில் வெளிவந்திருந்தது. அந்த இளைஞர் விசிறி அந்தக் கவிதையை வாசித்து உடன் தொலைபேசியை எடுத்து கவிஞரைக் கூப்பிட்டு "மஹாகவி செத்துப்போனான்" என்று கூறினார். அன்று வெளிவந்த கவிதை அந்த இளைஞருக்கு அவ்வளவு ரசிக்கத்தக்கதாக இருக்கவில்லை போலும். உடனே பிறந்ததுதான் "சிகரத்தை நான் அமைப்பேன்" என்ற மஹாகவியின் கவிதை. கவிஞர் தன் கவிதையைப் பற்றி கொண்டிருந்த தன்னம்பிக்கையும் அபிமானமும் இக்கவிதையில் மிளிர்கின்றன. ஒரு சுவாலை ஏற்று எழுதப்பட்ட இக்கவிதையை உண்மையான ஒரு கவிஞனினால் மட்டுமே எழுத முடியும். மஹாகவி பிறவிக் கவிஞன் என்பதை மறுக்க முடியாது.

குதிரைமூர்த்தி தனது கவிதை ஒன்றினை கலைமகள் பத்திரிகைக்கு அனுப்பியிருந்தார். ஆனால் அது பிரசுரமாகவில்லை. பின் ஒரு சமயம் கலைமகள் ஆசிரியர் இலங்கைக்கு வந்தபோது கவிஞர் அவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தபோது பிரசுரமாகாத கவிதை பற்றியும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டபோது பாரதியைத் தவிர யாருக்கும் மஹாகவி யென்ற பெயர் பொருந்தாது. ஆகவேதான் அதைப் பிரசுரிக் கவில்லையென்றும் கவிதை நன்றாகத்தான் இருந்தது எனவும் கலைமகள் ஆசிரியரால் விளக்கப்பட்டதாம். அதற்கு கவிஞர் அவர்கள், தன்னை தான் ஒருபோதும் மஹாகவியென்று உரிமை கொண்டாடவில்லையென்றும்

"மஹாகவி" யென்பது ஒரு புனைபெயராக மாத்திரமாகத்தான் தான் பாவித்தது எனவும் விளங்கப்படுத்தியும், கலைமகள் ஆசிரியர் திருப்தியடையவில்லை. பின்பு அவரது இயற்பெயரானது. குதிரைமூர்த்தி என்ற பெயரிலே கலைமகளில் சில கவிதைகள் பிரசுரமானதாக ஞாபகம்.

நான் அவரோடு கடமையாற்றும் நாட்களில் "கல்லழகி" என்ற ஒரு பெருங்கவிதை - பல பக்கங்கள் கொண்டதாக எழுதி - எனக்கே முதல்முதலாக காட்டினார். கவிஞருக்கே உரிய சில பிரத்தியேகமான சிந்தனைகளின் - வெளிப்பாடாக அமைந்த இக்க விதை கவிஞருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அதை விளக்க அன்று எனக்கு முதிர்ச்சி போதவில்லை. இக்கவிதையை பிரபல விமர்சகரும் கவிஞரையும் பற்றி ஈழத்து பேனா மன்னர் வரிசையில் சிறப்பாக எழுதிய வருமான கரவைக்கவி கந்தப்பனார் திரு. கனக. செந்திநாதனுக்கு கவிஞர் அனுப்பி அவரது பதிலையும் கோரியிருந்தார். செந்திநாத னிடமிருந்து பதிலே வரவில்லை.

எமது கவிஞர் சிறிதும் தற்பெருமையோ - படா ரோபமோ இல்லாதவர். குழந்தையுள்ளம் படைத்தவர்.

"உள்ளத்தில் ஒளியுண்டாகில்

வாக்கினில் ஒளியுண்டாகும்" என்ற மகாகவி பாரதியின் வரிகளை அடிக்கடி என்னிடம் கூறுவார். நூறு தடவைக்கு மேல் இவ்வரிகளைப் பற்றி என்னிடம் பிரஸ்தாபித்துள்ளார்.

மஹாகவியைப் பற்றிப் பலருக்கு தெரியாத விஷயம் அவரது ஆங்கில புலமை. பத்திரிகை தரமாக அழகாக ஆங்கிலத்தில் எழுதும் புலமை அவருக்கிருந்தது. அவரது ஆங்கில நடையில் கூட ஒரு கவிதையின் குழைவு காணப்படும்.

"காட்டு மல்லிகை" என ஒரு கவிதை. மல்லிகைக் கொடி முற்றத்தில் மனிதரின் செல்லத்தில் வளருகிறதாம். ஆனால் காட்டு மல்லிகையோ புறம் போக்கான புதர் வேலிகளில் யாருமறியாமல் மலர்ந்து உதிர்ந்துபோய் விடுகிறதாம்.

இக்கவிதையை கவிஞர் தனது கைப்படவே எனக்கு எழுதிக் கொடுத்தார். நிலையற்ற வாழ்க்கையின் உருட்சியில் அது எங்கோ நழுவிவிட்டது பெரிய துரதிஷ்டம். இக் கவிதையை வோர்ட்ஸ் வேர் தின் டஃ போடில்ஸ் DAFFODILS என்ற கவிதையோடு ஒப்பிட்டு நான் கூறியபோது, ஆங்கிலக் கவிஞரின் கவிதை பற்றி விவரம் என்னிடம் கேட்டு புளகாங்கிதமெய்தினார் கவிஞர்.

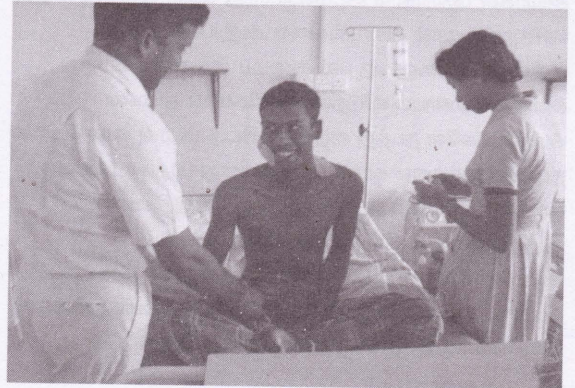
சவால்களுக்கு மத்தியில் உன்னதமான மாணுடனாய் மருத்துவ சேவை முழங்காவிலில் இருந்து முள்ளிவாய்க்கால் வரை

மருத்துவர் த.சத்தியமூர்த்தி

வன்னி பெருநிலப்பரப்பில் இருந்து ஐக்கியநாட்டு சபை அகதிகளுக்கான நிறுவனம் அதனோடு இயங்கிய ஏனைய நிறுவனங்கள் மற்றும் சர்வதேச நிறுவனங்களின் வெளியேற்றம் பொது மக்களிடத்தில் வெறுமையை ஏற்படுத்தியது. நலிவுற்றவர்கள், வயோதிபர்கள், வலுவற்றவர்கள் நிலை கவலை தருவதாக இருந்தது. சமாதான காலப்பகுதியில் நலிவுற்றவர்களுக்காக பல்வேறு அமைப்புகள் கட்டி எழுப்பப்பட்டன. வயோதிபர் இல்லங்கள், மனநிலை குன்றியவர்களுக்கான இல்லங்கள், மூளைவளர்ச்சி குறைந்தவர்களுக்கான இல்லங்கள், கண் பார்வை காது கேளாமை குறைபாடு உடையவர்களுக்கான இல்லங்கள், பெற்றோர்களை இழந்தவர்களுக்கான இல்லங்கள் என பல அமைப்புகள் நலிவுற்றவர்களை பாதுகாத்து ஊக்கப்படுத்தி மற்றவர்களுக்கு சரி நிகரான வாழ்க்கையை ஏற்படுத்தி இருந்தன. இவர்கள் அனைவரும் ஊரின் பதட்டத்தால் பாதிக்கப்பட்டு கொண்டிருந்தனர். இந்த அமைப்புகள் அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து "மாற்றுவலுவலுள்ளோர் அமைப்பு" (Differently abled Forum) உருவாக்கப்பட்டது. சர்வதேச தொண்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் உள்ளூர் அரசு சர்ப்பற்ற நிறுவனங்கள் இவர்களுக்கான திட்டங்களை செயல்படுத்த உதவி வந்தன. மாற்றுவலுவலுள்ளோர் அமைப்பின் ஒருங்கிணைப்பு சேவை பயனுள்ளதாக அமைந்தது. வன்னேரிக்குளத்திலும் ஓர் முதியோர் இல்லம் இயங்கி வந்தது. இங்கு நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆண், பெண்,

வயோதிபர்கள் தங்கியிருந்த போது போர் இடம்பெயர்வு ஏற்பட்டது. இவர்கள் முதற்கட்டமாக முறிப்பு பகுதியில் தற்காலிகமாக இடமாற்றி வைக்கப்பட்டனர். பின்னர் கல்மடுநகர் பகுதியில் தற்காலிக கொட்டகைகளில் அமைக்கப்பட்டு அங்கு தங்கவைக்கப்பட்டதும் ஒரு சில மாதங்களின் பின்னர் அங்கிருந்தும் இடம்பெயர்ந்து மயில்வாகனபுரத்திற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர். இங்கு சில நாட்கள் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தனர். ஒரு சில வயோதிபர்கள் இறந்து போனார்கள். மேலும் இடம்பெயர் வலு இல்லாது 2009 மாசி இராணுவ முன்னேற்றத்தின் பின்னர் வவுனியா பகுதியை வந்தடைந்தனர். மனநலம் குன்றியவர்களுக்காக 1991ம் ஆண்டு உடுவில் பகுதியில் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பானது 1998ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் அக்கராயன் பகுதிகளில் பெண்களுக்கு "வெற்றிமனை" என்னும் நிலையமாகவும் ஆண்களுக்கு "சந்தோசம் இல்லம்" நிலையமும் செயற்பட ஆரம்பித்தனர். 2002ம் காலப்பகுதியில் பின்னர் வெற்றிமனையானது, கனகபுரம் பகுதியில் இயங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. சமாதான பேச்சுக்களின் வேண்டுகோளுக்கு அமைய நோர்வே அரசின் நிதியுதவியுடன் நோர்வே தூதுவர் விதார் கெல்கிசனாஸ் அடிகல்நாட்டி பின்னர் 2005 காலப்பகுதியில் திறந்து வைக்கப்பட்டது. புத்தி சுவாதினம் குறைந்த 176 பெண்கள் இந்நிலையத்தில் பெண்கள் புனர்வாழ்வு அமைப்பின் சிறப்பான வழி நடத்தலில் மறுவாழ்வு அளிக்கப்பட்டு கொண்டு இருக்கையில் போர் அச்சுறுத்தியது. எனவே அங்கிருந்து அவர்கள் இடம்பெயர்ந்து வள்ளிபுனம் கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

அங்கு மலர்ச்சோலையில் தங்கவைக்கப்பட்டனர். பின்னர் செந்தளிர் இல்லம் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். அங்கிருந்து பின்னர் இரணைப்பாலைப்பகுதிக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர். இரணைப்பாலைப்பகுதியில் இருந்தவர்கள் போர் அனர்த்தம் காரணமாக ஆனந்தபுரப்பகுதிக்கு சென்று பின்னர் மாத்தளன் வெட்டைப்பகுதியில் தங்கவைக்கப்பட்டனர். மாத்தளன் பகுதியில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்த போது அங்கும் ஈடுகொடுக்க முடியாமல் வலைஞர்மடப்பகுதிக்கு சென்று இறுதியில் வெள்ளைமுள்ளிவாய்க்கால் பகுதிக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர். இவ்வாறு அல்லலுற்று நகர்ந்தவர்களை பாதுகாத்து வழிகாட்டி அவர்களுக்கான தேவைகளை பூர்த்தி செய்தவர்கள் போற்றப்பட வேண்டியவர்கள். ஆனால் இவர்களுள் 2009.4.22 அன்று நடைபெற்ற செல்வீசில் சிலர் மாண்டு போனார்கள். எஞ்சியவர்களில் சிலரை அவர்களது குடும்ப உறுப்பினர்கள் அழைத்துச் சென்றனர். இறுதியாக 76 பேர் வவுனியா முகாமை வந்தடைந்தார்கள். இது மட்டும் அல்லாது கிளிநொச்சி டிப்போ சந்தி பகுதியில் ஊனமுற்றோர் அமைப்பு (முனுசுமு), மற்றும் மனநலம் குன்றியவர்களுக்கான அமைப்பு ஆகியனவும் இடம்பெயர்வை சந்திக்க வேண்டி நேரிட்டது. அறிவியல்நகர் பகுதியில் அன்புசேவை என்னும் முதியவர்களுக்கான இல்லமும் இயங்கி வந்தது. போதிய வசதிகளுடன் இருந்தவர்கள் போரின் கொடூரத்திற்கு இலக்காகி பிந்நாளில் வெட்ட வெளியில் தங்க வைக்கப்பட்டனர். இவ்வாறே குருகுலம், அன்புமணி போன்ற சிறார் இல்லங்களும், செஞ்சோலை, அறிவுச் சோலை என்பனவும் இடம்பெயர்ந்தன. கட்புலன், செவிப்புலன் அற்றவர்களுக்கு இனியவாழ்வு இல்லம் போதிய வசதிகள் அப்போது இருந்தாலும் அவர்கள் பிந்நாளில் இடம்பெயர்ந்து போர் வலயத்துக்குள் சென்றமையால் துன்பங்களை அனுபவித்தனர். நலிவுற்றவர்களுக்கு பல அமைப்புக்களையும், இல்லங்களையும் விடுதலை புலிகளின் துணை அமைப்புகளே நடத்தி வந்தன. இடம்பெயர்வு காலங்களில் நலிவுற்றவர்களுக்காக பலர் தங்களது பாதுகாப்பையும், சுயநலத்தையையும் பொருட்படுத்தாது இறுதி வரை உதவிவந்தமை பாராட்டப்பட வேண்டியவை. இடம்பெயர்கின்ற இடங்களில் இவர்களுக்கு தேவைபட்ட உணவு மற்றும் மருத்துவ வசதிகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டது. நலிவுற்றவர்களுக்கு போரின் இறுதி

வரை மனித நேய அடிப்படையில் பராமரிப்பும் பாதுகாப்பும் வழங்கப்பட்டது.

வன்னிப்பகுதி ஓமந்தைக்கு அப்பால் விடுதலைப்புலிகளின் பூரணகட்டுப்பாட்டில் இருந்த பிரதேசத்தில் காவல்துறை மற்றும் நீதிசேவை என்பன விடுதலைப்புலிகளின் கட்டமைப்பின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. ஆனால் கல்வி, சுகாதாரம் என்பன அரசதிணைக்களங்கள் சுயமாக இயங்குவதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலை காணப்பட்டு இருப்பினும் அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தவும் கட்டுப்படுத்தவும் மேலதிக வலுச்சேர்க்கவும் அந்தந்த துறைகளுக்கு இணையான அமைப்புகள் இயங்கி வந்தன. அந்தவகையில் தமிழீழ சுகாதார சேவையினர் அரசு மருத்துவ சேவையை ஒழுங்குபடுத்தி வலுச்சேர்க்கவும் உதவி புரிந்து வந்தனர். இதற்கு அவர்கள் பலரை பயிற்றுவித்து சேவையில் ஈடுபடுத்தினார்கள். 1990ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் அரசு பல்கலைக்கழகங்களின் MBBS இணையான பயிற்சியினை யாழ்ப்பாணப்பகுதியில் ஆரம்பித்தனர். 2002ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் சுமார் முப்பதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் இப்பயிற்சியினை முடித்து வெளியேறினார்கள். இவர்கள் அனைவரும் விடுதலைப்புலிகளின் மருத்துவமனையில் பணியாற்றியதுடன் பல சந்தர்ப்பங்களில் அரசு வைத்தியர்களுடன் அரசு வைத்தியசாலைகளிலும் பணி புரிவதற்கு அந்நாட்களில் மிகவாய்ப்பாக இருந்தது. குறிப்பாக இடம்பெயர்காலங்களில் முள்ளிவாய்க்கால் வரை அவர்கள் தமது சேவையை தொடர்ந்து பல உயிர்களை காப்பாற்றினார்கள். குறிப்பாக பல பொதுமக்களுக்கு சத்திர சிகிச்சைகளை மேற்கொண்டு அவர்களை காப்பற்றியமை மற்றக் முடியாததும் போற்றப்பட வேண்டியதுமான வரலாறு ஆகும். பதிவு வைத்திய அதிகாரிகளுக்கு (Registered Medical Practitioner) இணையான ஒரு பொதுப்பயிற்சியினை தமிழீழ சுகாதார சேவையினர் நடாத்தி வந்தனர். ஆனால் அப்பயிற்சியில் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட அனைவரும் விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பில் சம்பந்தப்படாதவர்கள். எனவே அவர்களை பின்னாளில் பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் பொதுமக்கள் சேவைக்கு ஈடுபடுத்தும் நோக்குடன் இப்பயிற்சி நடாத்தி முடிக்கப் பட்டது. இவர்களில் பலரும் போர்க்காலப்பகுதியில் இடம்பெயர் நிலையங்களில் தங்கியிருந்தனர்.

(தொடருதல்)

யாழ் சதீஸ்

எலக்ரோனிக்ஸ் & வோச் வேக்ஸ்

இல.55,57, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

☎ 021 5618114

செக்ரோனிக் பொருட்கள் சுரமணி மணிக்ருகல்
கஸ்டமൈஸ்ட்ரீஷன் விநியோகமாளரு
மணிக்ருகல் திருத்தாளரு

Mug Printing

Glass Printing

Tile Printing

Plate Printing

Keytag Printing

Crystal Printing

Stone Printing

*All Kind of
Mug Printing*

முத்து பிறிண்டேர்ஸ்

Digital Printing | Offset Printing | Colour Printing | Mug Printing | Wedding Cards

122, கே.கே.எஸ் வீதி, சுன்னாகம்.

தொ.பே: 077 8038629 மின்னஞ்சல்: muchuprint@gmail.com

facebook.org / www.warrent.org

போஸ்கோ

திருமண அழைப்பிதழ்களின் ஆலயம்

Aalayam of Wedding Cards

Manufacturer of BOSS Students' Notebook

Dealer in Stationery

Tel: 021 222 0370 / 021 492 7757

Email: boasco09@yahoo.com

boascoprinters@gmail.com

Web: boascocards.com

610/3, பருத்தித்துறை வீதி,

நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

தொ.பே: 021 222 0370

போஸ்கோ பதிப்பகம்

184, ஆஸ்பத்திரி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

